RUSSELL BLAKE

NUME DE COD

PRIMUL ROMAN AL SERIEI

JET

PERFECTĂ ȘI UCIGĂTOR DE PERICULOASĂ.
O COBRĂ ÎNTR-UN TRUP DE ZEIȚĂ

virtual-project.eu

RUSSELL BLAKE

— Primul roman al seriei JET —

NUME DE COD: JET

Original: *JET* (2012)

Traducere din limba engleză:
MIHAELA NEACŞU prin
LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

— 2019 —

Nota autorului

JET este o operă de ficţiune şi orice asemănare cu persoane sau instituţii reale este absolut întâmplătoare sau folosită pentru efect artistic. Cu alte cuvinte, nu am nicio idee dacă CIA sau Mossad coordonează echipe de asasini profesionişti peste tot, în lume. Presupun, pentru binele meu, că e mai bine să sper că nu o fac. De asemenea, Mossad, CIA şi KGB sunt, probabil, organizaţii onorabile, cu angajaţi foarte muncitori. Nu am niciun motiv să cred altceva, însă povestea este mai interesantă dacă oricine, oriunde, este suspect, necinstit şi, în general, pus pe rele. Aşadar, acesta este un act artistic. În aceste pagini sunt, cu siguranţă, numeroase informaţii inexacte sau care nu corespund în întregime realităţii, dar este în regulă, pentru că volumul de faţă nu se doreşte a fi o relatare riguroasă şi amănunţită. Sper, aşadar, că veţi permite abaterile artistice.

În aceeaşi ordine de idei, folosesc deseori dolarii în locul altor valute locale din două motive: în primul rând, ca să vă scutesc de a face conversia valutară şi apoi, pentru că rezervele monetare internaţionale sunt în dolari, astfel încât, cel mai probabil, sumele mari şi tranzacţiile necurate se desfăşoară în verzişori.

În primele capitole ale cărţii, fac apel la incursiunea retrospectivă pentru a comunica informaţii al căror sens e dezvăluit mai târziu în naraţiune, aşa că nu trebuie să vă îngrijoraţi când acţiunea se schimbă brusc; veţi vedea, pe parcurs, că totul se leagă. Vă promit.

JET este primul volum dintr-o serie la care m-am gândit în timp ce scriam *Silver Justice.* Am în vedere patru sau cinci volume, dar e posibil să fie cel puţin trei, respectiv, cel mult şase – în funcţie de cum se desfăşoară povestea. Sper să vă facă plăcere să îl citiţi, cel puţin tot atât cât mi-a făcut mie plăcere să îl scriu.

Până în prezent, Jet este unul dintre personajele mele preferate, o ghicitoare învăluită în mister şi camuflată într-

o mare bătăuşă. În timp ce îi prezentam subiectul, în linii mari, unuia dintre prietenii mei scriitori, acesta a ţinut să menţioneze: „Spune-mi că poartă haine de piele neagră. Sper că se îmbracă în piele neagră”. Veţi vedea unde m-a dus această idee.

Prolog

Cenuşiul nor ploios al dimineţii se retrăsese cu greu, făcând loc unui petic de cer albastru, care se iţea printre nori. Vegetaţia densă făcea ca excesul de umezeală să picure pe asfaltul din jur, dar se evapora în câteva secunde. Aici, în interiorul ţării, umiditatea era constantă – în urma uraganului care distrusese cu patruzeci şi ceva de ani în urmă oraşul de la malul mării, capitala lumii fusese mutată într-un loc care oferea un adăpost mai bun.

Staţia de autobuz din intersecţia principală era într-o stare jalnică, asemenea construcţiilor din imediata apropiere, care căzuseră pradă distrugerii chiar înainte ca vopseaua de pe pereţii şubrezi să se fi uscat. Terminalul era înconjurat de un grup de gherete dărăpănate, construite din prelate şi lemn refolosit; alcătuiau o aşezare sordidă de corturi ce adăposteau vânzătorii ambulanţi de artefacte şi haine second-hand.

Un autobuz vechi al liniei de transport Greyhound pătrunse scârţâind în spaţiul noroios. Era încărcat cu turişti curajoşi şi cu navetişti din oraşele periferice. Frânele pneumatice obosite şuierară ostentativ când autobuzul opri pentru a se face schimbul de călători. Pereţii acestuia, ruginiţi şi acoperiţi cu graffiti, trepidau în ritmul motorului care mergea în gol.

În imediata apropiere, masive buncăre din beton, urâte şi reci, ţineau la distanţă freamătul junglei. Funcţionari letargici şi modest îmbrăcaţi înaintau agale de-a lungul pieţei largi. Îşi tamponau cu batistele frunţile asudate, în timp ce se îndreptau spre birourile unde aveau să îşi petreacă încă o zi fără rost.

Trei bărbaţi părăsiră clădirea cea mai impunătoare, apoi se opriră în faţa uşilor masive din sticlă, cu palmele aşezate deasupra ochilor, ca să-şi umbrească feţele de razele fierbinţi ale soarelui ce străpungeau stratul de nori. După ce schimbară câteva cuvinte de rămas-bun, îşi scuturară mâinile şi doi dintre ei se îndreptară către

parcare. Cel de-al treilea îi urmărea cum se îndepărtau. Pielea lui neagră ca abanosul strălucea din pricina transpiraţiei care ameninţa să îi strice costumul din stofă subţire, de culoare albastru-închis. Aruncă o privire către ceas, apoi porni spre o clădire cu multe etaje, aflată peste drum.

Fântâna din mijlocul pieţei, al cărei interior era acoperit de un strat format din depuneri groase de calcar, găzduia un stol de vrăbii, hotărâte să se scalde în apa de ploaie acumulată în bazinul acesteia. Atras de ciripitul lor gălăgios, omul îşi încetini paşii, în timp ce le privea cum se bucurau în căldura arzătoare.

Deodată, un pocnet sperie păsările şi le făcu să zboare zgomotos, în timp ce ţeasta omului singuratic se împrăştie într-o explozie sângeroasă. Trupul i se prăbuşi. Era mort înainte ca rămăşiţele capului său să fi atins pământul, cu un zgomot ca de dovleac spart. Puţinii martori aflaţi în zonă îngheţară pe loc, aruncând priviri alarmate împrejur.

La ultimul etaj al unui motel abandonat, aflat la aproape trei sute de metri depărtare, trăgătorul se îndepărtă de la postul său de supraveghere, legănându-şi arma în timp ce cobora scările pustii, care duceau spre locul unde îl aştepta o maşină Ford Expedition.

Şoferul porni motorul şi deschise uşa portbagajului, privind în oglinda retrovizoare agitaţia din jurul clădirilor guvernamentale. Trăgătorul strecură arma într-un compartiment aflat sub covorul portbagajului şi aruncă rapid o privire spre parcare, înainte de a se urca lângă şofer. După ce îşi puse centura de siguranţă, scotoci după o ţigară într-un pachet pe care îl luase din torpedo şi o aprinse. Ajustă aerul condiţionat, astfel încât curentul de aer rece să îi vină pe faţa transpirată, în timp ce şoferul încadra maşina pe drumul ce ducea în afara oraşului. Expiră cu un aer mulţumit, deschise fereastra câţiva centimetri şi sună grăbit de pe telefonul mobil. Vorbi în şoaptă şi cu un accent pronunţat, apoi închise.

Cu o mişcare exersată, deschise carcasa telefonului şi azvârli bateria împreună cu cartela sim pe fereastră, în

tufişurile de pe marginea drumului. Şoferul îi aruncă o privire în tăcere, apoi îşi întoarse ochii spre volan.

Asasinul mai trase un fum din ţigară, afişând un zâmbet sălbatic.

— Unul a fost eliminat.

Capitolul 1

Apele verzi-albăstrui acopereau nisipul fin în partea adăpostită a insulei Trinidad, mângâind ţărmul cu valuri domoale. Bărcile de pescuit cu un singur motor, aflate într-o stare avansată de degradare, se legănau lin, ancorate la aproape zece metri de plajă, în timp ce căpitanii lor se odihneau la umbră, trecându-şi de la unul la altul sticlele cu rom şi ascultând poveştile bine cunoscute.

Muzica şi aromele îmbătătoare ale mâncărurilor exotice care se pregăteau pentru carnavalul anual, ce avea să se dezlănţuie în curând, pluteau în aerul serii. Grupuri efervescente de copii forfoteau pe plajă; hohotele de râs şi veselia lor concurau cu vacarmul petrecerii adulţilor. În apusul soarelui, petrecăreţii cu sticlele de bere înălţate deasupra capetelor se revărsau pe străzi din toate direcţiile şi se pregăteau să primească, aşa cum se cuvine, agitaţia nopţii ce avea să urmeze. Străluciri de piele cafenie, dinţi albi şi puternici, picioare lungi şi cu pielea fină sugerau un weekend de plăceri, în atmosfera ce fremăta de promisiuni înăbuşite, de posibilităţi şi speranţe însufleţite de alcool. Costumele şi măştile viu colorate defilau în ritmul hipnotic al tobelor, iar localnicii şi turiştii erau deopotrivă cuprinşi de un fior ameţitor de abandon.

Sunetul clopoţelului de la uşa din faţă a internet cafe-ului o smulse pe Maya din concentrarea cu care privea ecranul calculatorului. Era aşezată la biroul ei ce se afla în partea din spate a cafenelei. Îşi îndepărtă părul lung şi negru de pe faţă cu un gest nepăsător, apoi apăsă butonul mouse-ului şi oftă, văzând ora de pe ecran. Nu avusese niciun client în ultima oră şi se pregătea să închidă. Colega ei plecase de la ora cinci, dornică să se alăture festivităţilor, şi o lăsase pe ea să strângă, la sfârşitul zilei. Acum, patru ore mai târziu şi cu oraşul pregătit de petrecere, erau slabe şanse de încasări suplimentare. Cu siguranţă că, afară, toţi aveau idei mai palpabile de divertisment, decât cele ce se găsesc în spaţiul virtual.

Când să treacă prin perdeaua de mărgele care separa partea din faţă a magazinului de cea din spate, un laţ îi alunecă peste cap şi abia avu timp să îşi ridice mâna stângă ca să-i oprească strângerea în jurul gâtului. Simţi forţa brută a atacatorului ei din presiunea cu care laţul îi rănea mâna şi călcă instinctiv şi cu putere pe laba piciorului acestuia, încercând să scape din strânsoare. Dacă Maya ar fi purtat ghetele, i-ar fi rupt metatarsienele, dar, aşa cum era, încălţată cu tenişi, reuşi să obţină doar un geamăt şi o relaxare de moment a strânsorii fatale.

Sângele i se prelingea pe încheietura mâinii. Plonjă cu forţă în spate, împingându-şi atacatorul către o tejghea din granit, pe care erau aşezate mai multe monitoare. Un ecran se prăbuşi şi se zdrobi de podea. În grabă îşi trecu mâna pe lângă calculatoare, încercând să dea de un obiect pe care l-ar fi putut folosi ca pe o armă.

Atinse cu degetele gâtul unei sticle de Fanta, o ridică şi lovi cu ea în spate, unde ar fi trebuit să fie capul lui. Auzi cu satisfacţie zgomotul înfundat al impactului şi lovi din nou, de data aceasta simţind sticla spărgându-se de ţeasta lui. Ignorând durerea provocată de strânsoarea laţului, continuă să aplice lovituri repetate cu marginea sticlei sparte, până când auzi un strigăt înăbuşit şi simţi stropi calzi împroşcându-i spatele. Strânsoarea se slăbi, iar Maya se răsuci. Ridică genunchiul şi aruncă laţul dintr-o singură mişcare. Simţi cum piciorul ei face contact cu zona sensibilă a vintrelor lui şi apucă să vadă figura aspră a unui bărbat între două vârste, cu sângele curgându-i din ochiul drept şi din obrazul sfâşiat. Bărbatul lansă un pumn către ea, dar Maya se feri la timp. Lovitura căzu în gol. Acum îl atacă ea; mimă o nouă lovitură cu sticla, însă îl lovi cu toată puterea în pântece.

Piciorul atacatorului se îndoi şi bărbatul se împiedică, apoi căzu într-un genunchi. În cădere, îşi lovi capul rănit de tejghea. Luat prin surprindere, strecură mâna în buzunar de unde scoase un cuţit cu buton. Lama se deschise cu un zgomot metalic, el fandă către ea, dar Maya se feri, sărind într-o parte, şi lovi din nou. De data aceasta,

îl găsi pregătit; îi simţi muşchii puternici ai abdomenului contractându-se pentru a recepţiona lovitura. Bărbatul se prăbuşi din nou şi Maya aruncă sticla spartă înspre el, apucând apoi un monitor cu care îl lovi în cap. Ecranul se sparse în timp ce ea continua să-l lovească, distrugând complet ce-i mai rămăsese din faţă.

Însă bărbatul încă ţinea strâns cuţitul în mână. Se repezi spre ea. Maya se întoarse, încercând să evite lovitura, dar simţi cum o săgetează durerea în momentul în care lama cuţitului îi atinse partea inferioară a spatelui. Lovi şi ea din nou. Îl îngenunche, apoi, din dezordinea creată, apucă mouse-ul unui calculator şi improviză un laţ, răsucind cablul acestuia în jurul gâtului bărbatului.

Muşchii braţului i se încordară în timp ce ţinea strâns ambele capete ale cablului, observând cum mişcarea braţului lui înarmat slăbeşte treptat în încercarea de a o atinge. Maya ignoră sângele care-i curgea din tăietura de la mâna stângă, pentru că era concentrată să menţină tensiunea strânsorii. Privi cum asasinul îşi pierde cunoştinţa.

Bărbatul îşi dădu seama că pierde lupta şi făcu un ultim efort: se smuci, se eliberă din strânsoare şi smulse cablul din mâinile Mayei. Fata se repezi înspre locul unde era casa de marcat, sperând să găsească una dintre masivele carafe de metal, în care ţinea apa sau sucul, dar el execută o lovitură de picior peste tibia ei şi o izbi de aparat. În timp ce ea se sprijinea şi căuta ceva cu care să-l atace, el se întoarse ţinând în mână cuţitul pregătit. Ştia că omul era orbit de sângele care i se prelingea pe faţă, dar asta nu avea să-i fie de prea mare ajutor deoarece pierduse din avânt şi el era în atac.

Încercă să o lovească din nou cu lama cuţitului. Îi ratã coastele pentru puţin, dar îi tăie cămaşa largă. Maya se răsuci, căutând foarfeca pe care o ţinea lângă casa de marcat, însă degetele ei simţiră o altă formă familiară. Epuizată şi respirând cu greu, o apucă şi o lovi cu toată puterea de capul bărbatului.

Cu ochii măriţi din cauza surprizei şi scuturat de

convulsii, bărbatul se prăbuşi imediat.

Maya îl privi cum îşi dă sufletul. El avea ochii fixaţi pe baza suportului pentru bonurile fiscale, cu care ea îl lovise şi a cărui tijă metalică de aproape cincisprezece centimetri era acum înfiptă în creierii lui, prin ureche. Când spasmele lui încetară, ea se lăsă pe unul dintre scaunele rotative din apropiere şi făcu un inventar rapid, tremurând uşor. Mâna arăta rău, dar, când îndoi degetele, acestea se mişcară; aşadar, rana nu era gravă. Deşi tăietura de pe spate o ustura puţin, îşi dădu seama că şi aceea era superficială. Cea mai pare parte a sângelui care o acoperea nu era al ei.

Se ridică şi respiră cu dificultate câteva momente. Aruncă o privire rapidă în jurul ei, apoi luă unul dintre tricourile pe care le vindea turiştilor şi îl folosi ca să-şi bandajeze mâna rănită. Reveni lângă cadavru şi se aplecă pentru a-l căuta de alte arme, în afară de laţ şi cuţit. Găsi doar un portofel care conţinea un card de credit fără nume şi câteva sute de dolari.

Un zgomot ce venea din spatele magazinului îi trezi atenţia. Cineva încerca să treacă de uşa încuiată.

Maya ştia că, dacă erau profesionişti, nu le va lua prea mult timp până să reuşească.

O mână înmănuşată deschise uşa, împingând-o încet; încuietoarea se dovedise un obstacol minor, fiind depăşit cu uşurinţă printr-o împuşcătură silenţioasă şi bine plasată, care găurise tocul uşii cu un zgomot înfundat. Holul era strâmt şi întunecat, aşa că intrusul înaintă cu multă grijă până să ajungă în spaţiul micului birou. Cu arma îndreptată înainte, pipăi peretele ca să dea de întrerupător. Îl găsi şi apăsă, dar nu se întâmplă nimic.

Uşa din spatele lui se deschise brusc şi surprinzător, iar Maya năvăli din camera de depozitare. Nici nu apucă bine să înţeleagă ce s-a petrecut, că arma îi căzu şi sângele îi ţâşni dintre umeri, de unde Maya îi înfipsese foarfeca până la inimă.

Totul se încheie în câteva secunde. Trupul intrusului se prăbuşi pe podea şi în jurul lui se formă o baltă purpurie.

Maya păşi peste el, îi ridică pistolul şi îl analiză. Era un model Beretta 92, cu încărcătorul plin, ceea ce însemna că mai avea încă paisprezece gloanţe, scăzându-l pe cel folosit la spargerea uşii. Amortizorul era compact, făcut pe comandă. Arma fusese modificată pentru a monta amortizorul, cu investiţii de bani şi de timp. Păcat.

Se ghemui lângă cadavru pentru a face o cercetare rapidă, dar nu mai găsi decât un alt portofel anonim cu câteva sute de dolari în el.

Zgomote foarte slabe, ca nişte zgârieturi, se auziră din nou la uşa din spate.

Maya se aruncă pe podeaua holului şi trase de aproape în silueta care umpluse cadrul uşii. Trăgătorul gemu, apoi se auzi un sunet înfundat de glonţ, care făcu o gaură în perete, lângă capul Mayei. Ea mai trase două focuri şi atacatorul se prăbuşi pe spate, în afară cafenelei.

Maya aşteptă. Trecu o secundă. Două. Poate că erau doar aceştia trei, dar la fel de bine putea să existe un al patrulea. Sau mai mulţi.

Nu se mai auzi nimic.

Maya se ridică şi alergă către intrarea din faţă a magazinului. Întrerupse curentul şi se ascunse în debara. Soarele apusese şi el, iar faţada magazinului era acum complet cufundată în întuneric. Se opri lângă tejghea şi luă un nou tricou de culoare închisă, cu care îşi schimbă bluza plină de sânge. Mai înşfăcă o rolă de prosoape de hârtie, pe care le folosi ca să improvizeze un pansament pentru mâna rănită şi mai îndesă un ghemotoc de hârtie în geantă. Sângele începuse deja să se închege. Deşi o durea, avea să supravieţuiască.

Făcu o pauză şi ciuli urechile ca să desluşească mai bine zgomotele. Nu distinse nimic altceva, decât muzica şi strigătele petrecăreţilor aflaţi în trecere.

Niciun sunet nu se mai auzea din spatele magazinului.

Maya îşi puse pe umăr geanta, în care îndesase arma pentru a nu provoca panică pe străzi. Privi pe fereastră şi estimă că erau cel puţin două sute de oameni hoinărind pe afară, lucru care avea să o ajute să se piardă în mulţime,

însă făcea mai greu de identificat potenţialii atacatori. Mai aruncă o ultimă privire asupra carnagiului din micul internet cafe unde îşi petrecuse ultimii doi ani din viaţă şi trase adânc aer în piept. Nu avea nimic de câştigat din amânarea inevitabilului şi, cu puţin noroc, acum avea elementul-surpriză în avantajul ei.

Deschise uşa şi păşi în hărmălaia de afară, fiind atentă la orice mişcare suspectă. Valuri de localnici ameţiţi se revărsau de pe trotuare pe străzile care fuseseră închise pentru circulaţia maşinilor pe durata festivalului. Doi jongleri, suiţi pe picioroange, aruncau mingi de la unul la altul, în timp ce feţele lor pictate trimiteau priviri vesele de deasupra mulţimii.

Tresări speriată când o explozie tăie strident aerul. Fu urmată de încă una şi abia atunci observă expresiile de încântare de pe chipurile celor din jur – erau detonaţiile focurilor de artificii care împânzeau cerul, în mijlocul festivităţilor.

Se scutură, forţându-se să-şi revină mental şi să-şi aducă pulsul la valori normale. Reflexele îi erau puţin încetinite, însă se reactivau rapid. O a treia explozie reverberă de-a lungul străzii de la malul mării şi urmă o nouă serie sacadată de artificii, care umplu cerul nopţii cu sclipiri roşii şi albastre.

Ajunse în colţul cel mai îndepărtat şi traversă fără să ezite strada către grupul de clădiri amplasate în centrul plajei mici, unde se afla şi cafeneaua ei. Privi în vitrinele acestora ca să studieze împrejurimile, oprindu-se la fiecare câţiva metri ca să depisteze eventualele pericole din zonă.

Indiferent cine erau cei care o urmăreau, aceştia se dovedeau cât se poate de hotărâţi. Armele şi metoda de lucru erau superprofesioniste. Paşnica ei existenţă, construită cu atâta migală, fusese deconspirată. Dar de ce aşa şi de ce acum? Şi de cine anume? Nu înţelegea nimic.

Cu atât mai mult cu cât ea era moartă de trei ani.

Maya nu se distingea de celelalte femei printre care se deplasa de-a lungul plajei; o masă mişcătoare de păr închis la culoare şi piele bronzată. Ea prefera şansele oferite de

adăpostul nopţii. Chiar dacă adversarii ei aveau fotografii – şi se presupune că îşi făcuseră bine temele –, le-ar fi fost greu în întuneric să o recunoască. Posibilităţile de identificare erau şi mai mult complicate de carnavalul în plină desfăşurare şi de numeroşii oameni ce purtau măşti şi costume.

În timp ce îşi evalua opţiunile în gând, simţea cum mâna îi pulsa din cauza unei dureri surde. Era o chestiune cel mult de ore până când cadavrul din spatele cafenelei avea să fie descoperit şi poliţia, alertată, avea să emită către toate unităţile un ordin de urmărire, prin care se cerea să fie interogată. Chiar şi într-o ţară liniştită precum Trinidad şi Tobago, pentru cele trei cadavre era nevoie de o explicaţie, pe care Maya nu se grăbea să o ofere.

Intră într-un magazin de suvenire şi îşi cumpără o şapcă inscripţionată cu logoul insulei şi un tricou cu mâneci lungi pe care era o barcă, prost desenată. Observă şi apucă impulsiv o mască de carnaval cu pene pe margini, pe care o îndesă în geantă, înainte de a plăti. Când ieşi cu şapca aşezată cu cozorocul la spate, părea mai degrabă un adolescent rebel decât o tânără de douăzeci şi opt de ani. Spera să fie suficient pentru a deruta orice urmăritor.

Observă o mişcare suspectă pe trotuarul de vizavi în timp ce ocolea un grup de tineri gălăgioşi. Maya scoase telefonul şi privi ecranul pe post de oglindă, apoi îl duse la ureche, prefăcându-se că vorbeşte. Văzuse suficient. Un bărbat chel, care în mod evident nu era de prin partea locului şi care purta o jachetă, deşi temperatura era destul de ridicată, mergea în acelaşi ritm cu ea. Cu siguranţă, nu se afla acolo pentru petrecere.

Maya continuă să mimeze că scrie mesaje la telefon, în timp ce prin minte îi treceau tot felul de riposte posibile. În primul rând, trebuia să scape de telefon. Chiar dacă era un telefon cu cartelă prepay[1], risca să devină o problemă – cele mai multe guverne, grupuri clandestine şi companii de

[1] Spre deosebire de cartelele abonaţilor la serviciile de telefonie mobilă, cartelele prepay au proprietari anonimi în unele ţări şi se folosesc atât timp cât sunt încărcate cu o anumită sumă (n. red.).

supraveghere private tehnologizate puteau urmări telefoanele mobile sau activa microfoanele lor pentru a asculta convorbirile, chiar şi atunci când telefonul era închis. Deşi nu credea că telefonul ei temporar ar fi putut deveni un caz, pentru Maya, în acel moment, era mai sigur să presupună că cei care o urmăreau aveau acces nelimitat prin intermediul tehnologiei la care ajunseseră.

Un om care scuipa flăcări şi era în întregime acoperit cu vopsea aurie îşi făcu apariţia lângă ea şi trimise un şuvoi de flăcări galbene spre cerul întunecat al nopţii. Petrecăreţii se întreceau să facă fotografii până când o tânără ameţită de băutură scoase un ţipăt care îi asurzi pe însoţitorii săi. Se făcură mai multe fotografii, iar agitaţia temporară deveni o diversiune, de care Maya profită ca să dea colţul străzii şi să arunce telefonul într-un coş de gunoi. După aceasta, mări pasul. Mai în faţă era un bar pe care îl ştia bine şi care avea o cameră principală de servire şi o terasă în spate. Era o ocazie bună să scape, întrucât urmăritorul, oricine ar fi fost, nu ar fi renunţat la discreţie pentru a începe să tragă în tot ce mişcă. Judecând după atacurile anterioare, ei doreau să o elimine cu cât mai puţină gălăgie, chiar dacă planul lor se schimbase rapid.

Era la câţiva metri depărtare de uşa barului El Pescador, aflat pe partea dreaptă. Muzica şi râsetele ieşeau în valuri din interior. Locul părea să fie foarte aglomerat; acest lucru o avantaja. Se strecură pe lângă un grup de cheflii aflaţi chiar la intrare şi îşi făcu loc cu greu prin mulţime pentru a ajunge la spaţiul deschis din spatele localului. Îşi puse din mers noul tricou cu mâneci lungi peste bluza pe care o purta şi câţiva clienţi înghesuiţi îi aruncară priviri încruntate. Nu avea sens să le uşureze treaba celor aflaţi pe urmele ei. Aşeză şapca pe o masă şi îşi prinse părul în coadă cu un elastic pe care îl pescui din geantă. Atingerea întâmplătoare a pistolului îi dădu un sentiment reconfortant. În câteva secunde era o altă persoană – de această dată, o studentă serioasă aflată în vacanţă.

Maya rezistă tentaţiei de a privi în urmă pentru a verifica dacă urmăritorul intrase în bar după ea. Continuă

să îşi facă loc cu hotărâre prin mulţime şi parcurse ultimii metri până la terasa din spatele barului. Acolo erau mai puţini oameni, dar ea ştia că în câteva ore întreg localul avea să fie ticsit de persoane.

Privi în jur şi localiză zona de lângă peretele exterior pentru care alesese acest bar – pereţi din cărămidă ale unei dependinţe separate, ce formau cele două cabine de toaletă fără acoperiş. Maya se duse imediat către cabina femeilor şi încuie uşa. Apoi, fără să piardă nicio secundă, urcă pe vasul de toaletă şi încercă să se prindă de marginea superioară a peretelui.

Resimţi durerea acută din mână în momentul în care se ridică şi sări peste zid. Aterizâ pe o alee liniştită şi o luă la fugă. Cei care o urmăreau erau acum nevoiţi să improvizeze – în mod clar, nu aveau alt plan decât să o elimine şi, după neutralizarea celor trei din cafenea, rămăseseră în efectiv redus.

O bucată din tencuiala zidului clădirii pe lângă care trecea fu spulberată şi Maya recunoscu sunetul desluşit al unui ricoşeu. Se lansă într-o adevărată cursă pentru a se distanţa de trăgător. După un alt foc ratat, de data aceasta de la o distanţă mai mare, Maya îndrăzni să privească peste umăr. Omul înarmat trăgea de la fereastra toaletei din spate. Probabil că se suise pe vasul de toaletă, pentru a ajunge la deschizătura blocată cu bare din metal, instalate pentru a preveni intrarea prin efracţie. Întrucât nu voia să-şi risipească preţioasa muniţie pe care o avea, Maya continuă să alerge. Ea nu trase asupra lui pentru că un pistol de 9 mm cu amortizor pierdea din precizie cu cât distanţa dintre ea şi urmăritor creştea. Maya era mulţumită de şansele pe care le avea să scape, pentru că se îndepărtase considerabil, însă totul se schimbă brusc când dădu colţul unei clădiri. Pe o alee laterală, la aproximativ treizeci de metri distanţă, se pomeni în faţa unui alt individ ce alerga cu arma în mână înspre ea.

Probabil că aveau o comunicare între ei prin staţii radio, folosind o frecvenţă privată.

Individul ezită o secundă şi Maya trase, fără să scoată

pistolul din geantă. Două focuri de armă ratară ţinta, însă cel de-al treilea o atinse şi omul se prăbuşi. În cădere, el continua să tragă. Maya simţi o smucitură în zona de jos a bluzei şi văzu în apropierea taliei o gaură fumegândă. Glonţul trecuse la mai puţin de un centimetru distanţă de corp. A fost aproape, dar insuficient.

Omul mai trase un foc, dar ratã din nou. Maya făcu câţiva paşi către el, scoase Beretta din geantă, ţinti cu atenţie şi trase. Bărbatul îşi încordă trupul, scăpă pistolul care căzu cu zgomot pe strada pietruită şi apoi rămase nemişcat. Maya se apropie cu grijă, ţinând arma îndreptată spre trupul inert şi, când ajunse lângă el, împinse, cât mai departe, cu vârful piciorului arma căzută. Apucă să observe că Beretta lui era la fel cu pistolul aflat acum la ea – apoi picioarele îi cedară brusc şi căzu pe spate. Asasinul o lovise surprinzător cu piciorul şi Maya îşi înţelese greşeala chiar în timp ce se prăbuşea, rostogolindu-se în cădere.

Când atinse asfaltul, durerea impactului o săgetă în partea laterală a corpului, dar o ignoră. Era preocupată să nu scape arma şi să se îndepărteze cât mai mult de omul aflat la pământ, pentru a evita alte lovituri. În cădere, îşi scrânti încheietura mâinii, care îi amorţi pentru o secundă şi scăpă arma cu o grimasă de durere.

Omul se pregătea să o pocnească din nou, dar Maya îl surprinse cu o lovitură de cot în faţă. Simţi cu satisfacţie impactul cu falca lui şi auzi zgomotul capului izbit de asfalt. Se lansă într-o nouă lovitură, cu acelaşi cot. De data aceasta, îi zdrobi nasul.

Capul i se smuci înapoi şi o durere acută o cuprinse în momentul în care primi o lovitură în maxilar. Simţi braţele lui extrem de puternice în timp ce îi cuprindeau trunchiul şi încercau să o imobilizeze. Maya se răsuci şi încercă să îi lovească nasul lui spart cu podul palmei mâinii rănite. Acesta se feri în ultima clipă, evitând o lovitură care i-ar fi putut fi fatală. Maya ţinti imediat faţa lui şi, ignorând durerea cumplită a mâinii, îşi înfipse unghiile în ochii lui. De această dată, bărbatul nu fu suficient de rapid şi

izbucni într-un urlet de durere – de la începutul acestei înfruntări pe viaţă şi pe moarte, acesta era primul sunet pe care vreunul dintre atacatori îl scotea.

Urletul a fost întrerupt de următoarea ei mişcare: îi izbi urechile cu palmele deschise, spărgându-i numaidecât timpanele. Ştia bine că este o leziune care provoacă o durere insuportabilă. Braţele lui o eliberară şi se prinse de cap agonizând. Maya îşi încheie atacul, trântindu-l la pământ. Zgomotul craniului zdrobit confirmă sfârşitul luptei; bărbatul rămase nemişcat şi sângele se scurgea în canalul de sub el.

Maya se rostogoli, se ridică în genunchi şi apoi în picioare pentru a se îndrepta spre locul unde zăcea aruncată arma lui. După ce se asigură că era acelaşi model cu al ei, îi scoase încărcătorul şi îl băgă în geantă. Va avea timp să o reîncarce pe a ei într-un moment de răgaz.

O nouă siluetă îşi făcu apariţia de după colţul ultimei clădiri, aflată în capătul străzii. Pistolul era îndreptat spre ea, iar Maya reacţionă din instinct. Ridică arma din care abia scosese încărcătorul şi apăsă pe trăgaci.

Arma trimise singurul cartuş rămas, aflat pe ţeavă, şi Maya văzu faţa omului sfărâmându-se şi trupul lui prăbuşindu-se după clădire.

Aruncă arma golită, o ridică pe a ei şi se apropie de cadavrul ultimului trăgător. Se gândi la opţiuni; putea să îşi reia cursa sau putea să nu se mişte, aşteptând pregătită apariţia altui urmăritor. După cât îşi putuse da seama, cel pe care tocmai îl omorâse era diferit de cel aflat pe urmele ei mai devreme. Aşadar, mai era cel puţin unul în apropiere. Însă puteau fi mai mulţi.

Privi cu atenţie în direcţia din care venise, dar aleea era pustie. Probabil că trăgătorul din toaleta barului se hotărâse să iasă prin faţa barului şi să-l ocolească. Această informaţie îi era de folos pentru că putea anticipa apropierea lui.

În timp ce supraveghea aleea, se aplecă pentru a căuta în buzunarele celui ucis. Observă cu această ocazie casca de transmisie strivită de sub urechea lui. Aşa cum se

aşteptase, era o piesă de ultimă generaţie din echipamentul de comunicare cu circuit închis.

Arma lui era o altă Beretta identică, aşa că Maya scoase încărcătorul şi îl puse în pistolul ei. Se retrase în umbra unei uşi din apropiere, aşteptând următorul atac.

Care însă nu mai veni.

Aşteptă, dar nu mai apăru nimeni. Un minut… apoi două… dar nimic.

Din direcţia opusă auzi zgomote de paşi şi cuvinte în limba spaniolă. Păreau trei tineri care încercau să se hotărască unde să meargă. Vederea celor trei cadavre avea să le strice seara, dar asta nu era problema ei.

Ea trebuia să plece de acolo, să îşi ia echipamentul de evacuare deja pregătit şi să dispară pentru totdeauna.

Maya se desprinse din întuneric cu discreţia unei fantome şi se strecură în noapte, pierzându-se printre umbre. Pentru o vreme o însoţiră ecourile vocilor celor trei tineri.

Capitolul 2

Sirenele răsunau în depărtare în timp ce Maya avansa cu pas moderat precum un localnic ce se îndrepta spre casă, după o lungă zi de muncă.

Era de la sine înţeles că poliţia avea să o caute. Întrebarea era: cât avea să dureze până când o vor face? Dacă primeau ajutor, precum un telefon anonim care să o indice drept suspect, puteau pleca imediat. Dar dacă erau nevoiţi să pună singuri lucrurile cap la cap, pornind de la descoperirea cadavrelor din cafenea, probabil că ea avea la dispoziţie câteva ore.

Însă Maya nu se putea baza pe noroc. Nu era momentul potrivit. Cel mai sigur pentru ea era să presupună că autorităţile deja o caută, pentru ca prioritatea ei numărul unu să fie recuperarea echipamentului de evacuare.

După ce traversă patru străzi, o coti şi îşi continuă drumul înspre parc. Destinaţia ei era barul englezesc deţinut de o doamnă cu care se împrietenise imediat după sosirea ei pe insulă. Aceasta o ajutase să îşi găsească o locuinţă şi o pusese în legătură cu câţiva muncitori de care avea nevoie pentru a termina internet cafe-ul. Chloé era o străină venită din Franţa, cam de patruzeci şi ceva de ani, divorţată de două ori şi aflată acum la cel de-al treilea soţ. Ajunsese, ca mulţi alţii, să locuiască în Trinidad din întâmplare. Venise în vacanţă şi se îndrăgostise de Vincente, patronul barului şi soţul cu numărul trei. Îşi dezvoltaseră împreună o afacere frumuşică, furnizând alimente pentru locuitorii insulei aflaţi în căutare de ceva nou. După patru luni de la prima lor întâlnire, Maya o rugase pe Chloé să îi permită să depoziteze câteva lucruri în pivniţa ei.

În barul King’s Arms nu era cine ştie ce activitate în acea seară de vineri; agitaţia era la malul mării, unde se desfăşura carnavalul. La tejgheaua barului erau aşezaţi doar câţiva băutori înrăiţi şi loiali, care se delectau alături de trei turişti germani graşi, ce argumentau gălăgios şi în

limba lor de ce nimeni, în afară de nemţi, nu se pricepea să facă o bere bună. Deşi Maya vorbea şapte limbi străine, când trecu pe lângă ei, păstră cele auzite doar pentru ea, chiar dacă cei trei ajunseseră să facă unele comentarii obscene la adresa ei.

Chloé ştergea sticlele cu o lavetă.

Maya se apropie zâmbind.

Chloé îi răspunse cu o încruntare.

— Draga mea! Ce s-a întâmplat? Ce ai păţit la mână?

Maya ştia că arăta îngrozitor. Aruncă o privire către hârtia plină de sânge, cu care îşi bandajase în grabă rana, şi îşi dădu seama că pe faţa ei trebuie să fi fost deja vizibile vânătăile încăierării.

— Sunt aşa neîndemânatică! Am vrut să agăţ nişte tablouri. Încercam să le prind cu sârmă, dar am alunecat de pe scaun şi în cădere m-am tăiat. După ce termin aici, o să am nevoie de cusături.

— Ce spui? Cusături? Dumnezeule mare! Dar şi la cap eşti lovită rău, spuse Chloé, pe un ton matern.

— La mână este mai rău. Lovitura de la cap doar pare mai gravă. A fost o prostie din partea mea să mă urc pe un scaun rotativ. Ascultă, Chloé! Am nevoie de ceva din cutiile pe care le-am lăsat în pivniţă. Ştiu că e târziu, dar crezi că mă pot duce acum? Nu durează mai mult de câteva minute.

— Eşti nebună? Mergi, mai întâi, şi ocupă-te de mână. Cutiile pot să aştepte.

— Ştiu! Ai dreptate! Dar, dacă tot sunt aici, mă gândeam să iau câteva lucruri de care am mare nevoie.

Chloé oftă şi se resemnă.

— Cum vrei. Îţi descui pivniţa, dar sunt singură aici, aşa că şi tu va trebui să te descurci singură. Vincente s-a dus cu nişte prieteni la carnaval. Ne aşteptam să nu fie multă lume azi, pentru că toţi sunt pe străzi.

— În cinci minute mă întorc. Ştiu exact ce am de luat.

— *Cheri*[2]*,* mă îngrijorezi! La spital o să aşteptţi câteva ore până se vor ocupa de tine. Lasă-mă să sun un prieten

[2] *Draga mea* (în limba franceză, în original) (n. red.).

care este doctor. Deşi este medic generalist, câteva cusături n-ar trebui să fie o problemă pentru el. Locuieşte aproape, chiar deasupra cabinetului medical care se găseşte la doar câteva străzi distanţă.

Maya se gândi la propunerea lui Chloé, cântărind gravitatea situaţiei. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să se ocupe de rana de la mână, pentru că risca să nu o mai poată folosi.

— Vai, Chloé! Îţi mulţumesc din suflet! Eşti cea mai bună prietenă! Chiar eşti! Îmi pare rău că îţi fac atâta deranj.

— Prostii! Îţi descui pivniţa, apoi îl sun. Să sperăm că nu e beat.

Merseră împreună în spatele barului şi Chloé descuie uşa care ducea la subsol. Aprinse lumina şi indică în jos, pe lângă şubredele scările din lemn.

— Este în spate, lângă cele două butelii cu oxigen pentru scufundări, exact acolo unde ai lăsat-o.

— Îmi amintesc. Mergi şi ocupă-te de clienţi! Mă întorc imediat.

Maya se strecură pe lângă Chloé şi intră în spaţiul cu aer umed şi stătut.

Chloé aprobă cu un semn din cap, apoi închise cu grijă uşa în urma ei.

Maya trase zăvorul pe dinăuntru ca să nu fie deranjată şi merse drept la cutia pe care o lăsase acolo cu aproape doi ani în urmă. Încă avea banda adezivă originală, cu care fusese închisă ermetic. Maya trase cutia spre ea, tăie scotch-ul cu ajutorul unei chei, apoi băgă mâna şi scoase o geantă de voiaj din aluminiu de mărime medie, precum cele cu care poţi urca în avion. După ce introduse codul de deblocare al încuietorii, ridică clapetele. Acestea săriră şi loviră valiza.

Maya aruncă o privire către uşă, apoi făcu inventarul.

Începu cu un pistolul automat Heckler & Koch MP7A1, învelit în muşama, şi continuă cu amortizorul. Urmară cele patru încărcătoare cu câte treizeci de gloanţe fiecare şi

trei cutii cu muniţie. Apoi dădu peste cuţitul *butterfly*[3] perfect ascuţit, două grenade de mână, un pistol Ruger P95 de 9 mm cu un încărcător de rezervă şi briceagul multifuncţional din oţel inoxidabil Super Tool.

După ce armele fură înşirate pe podea lângă ea, scoase din cutie o pungă rezistentă din plastic, în care se găseau 20.000 de dolari în hârtii de câte 100, un paşaport belgian şi unul nicaraguan, emise pe nume diferite, împreună cu două permise de conducere auto cu aceleaşi nume şi un card de credit business valabil încă trei ani, emis către Techno Globus SA. Acesta îi oferea acces la un cont de 150.000 de dolari de la orice bancomat şi de oriunde din lume. Ultimele articole din geantă erau o trusă de prim ajutor, vopsea de păr şi o unitate GPS portabilă. Stăteau deasupra unui rucsac elveţian gol, confecţionat dintr-un nailon foarte subţire şi impermeabil ce îl făceau practic indestructibil. Era dotat cu două compartimente rezistente sub apă, până la adâncimea de cinci metri. După ce luă arsenalul, Maya împachetă cutia la loc şi o puse înapoi lângă buteliile cu oxigen pentru scufundări. Verifică ora, apoi îndesă armele şi documentele în rucsacul gol, fiind surprinsă de cât de puţin loc ocupau. Se simţea mai bine acum pentru că avea armele cu care era obişnuită şi câteva identităţi suplimentare.

Se întoarse în bar şi îi mulţumi încă o dată lui Chloé.

— Vezi? Ţi-am spus că nu durează mult.

— Am reuşit să iau legătura cu prietenul meu. A fost de acord să te primească la cabinet în zece minute. Este chiar lângă cafeneaua unde au croasanţii ăia grozavi. Îţi aminteşti?

— Cum aş putea să uit? Mulţumesc încă o dată, Chloé. N-am vrut să îţi întrerup seara minunată în compania băieţilor, glumi Maya, gesticulând înspre cei trei turişti germani chercheliţi.

— Atâta timp cât plătesc, sunt fericită. Ai nevoie de adresă? Numele lui e Roberto. E chiar arătos, să ştii.

---

[3] Model de cuţit pliabil, al cărui mâner se desface în două părţi pentru a ascunde lama (n.red.).

— Nu este nevoie. Îl găsesc eu.

Maya întinse braţul sănătos către Chloé şi o îmbrăţişă, apoi o sărută pe obraz.

— *Ciao*[4]*,* draga mea! Mult noroc la doctor şi sună-mă dacă ai nevoie de ceva. Sunt aici până la ora două, mai spuse Chloé, părând încă îngrijorată.

— În regulă! Ai grijă!

Reluând drumul înapoi, către malul mării, Maya observă că străzile se aglomeraseră şi mai mult. Cabinetul doctorului era la cinci străzi distanţă de plajă. Era destul de departe pentru că aici chiriile erau foarte mici, dar suficient de aproape pentru ca bolnavii sau turiştii răniţi să poată ajunge. Nimeri cu uşurinţă şi îl găsi pe doctor la uşă, aşteptând-o.

— Doctor Roberto?

— Eu sunt. Iar tu trebuie să fii Carla.

Carla, cel de-al treilea alias al său şi numele folosit în Trinidad, era acum deconspirat.

Dădu aprobator din cap.

— Intră! Hai să vedem ce avem aici.

O conduse în cabinetul iluminat.

Maya repetă povestea despre cum se rănise, în timp ce el examina rana. Se strâmbă puţin de durere când o spălă cu dezinfectant.

— Ai avut noroc. Câţiva milimetri în plus şi puteai atinge o arteră. Nici tendoanele nu au fost secţionate. Aşadar, te vei recupera fără probleme. Nu vei putea cânta la pian o săptămână, dar, în afară de durere, nu e nimic grav.

— Asta e o uşurare.

— O să îţi dau ceva împotriva durerii, pentru că ai nevoie de cusături.

— E în regulă şi fără! Am o toleranţă crescută la durere. Continuă fără menajamente!

El o privi întrebător.

— Eşti sigură?

— Nicio problemă! Coase-mă odată! Să terminăm cu asta!

[4] *La revedere* (în limba italiană, în original) (n. tr.).

Cinci minute mai târziu, doctorul terminase şi aplicase un bandaj corespunzător. Maya ridică mâna, se uită la ea şi dădu din cap, aprobator.

— Mulţumesc foarte mult. Îmi pare rău că te-am deranjat aşa târziu.

— Prietenii lui Chloé sunt şi prietenii mei. În plus, ai avut noroc să mă prinzi înainte să ies. Ceea ce voi face acum. Îi mai aruncă o privire şi zâmbi. Te pot invita la un cocktail, pe malul apei?

După un scurt schimb de replici, Maya reuşi să decline cu eleganţă invitaţia, pretextând o durere de cap. Roberto nu acceptă bani în schimbul intervenţiei medicale, dar insistă ca ea să îşi noteze numărul lui de telefon. Dacă nu ar fi fost pe fugă pentru a-şi salva viaţa, poate ar fi ieşit cu el la o bere sau două. În noaptea aceea, nu era menit să se întâmple pentru că trebuia să găsească o cale să părăsească insula cât mai era posibil. Era doar o chestiune de timp până ce poliţia avea să închidă accesul în ambele direcţii.

★

Maya se opri la aproximativ o sută de metri de blocul unde locuia, fiind îngrijorată că locul ar putea fi supravegheat. Auzi lătratul unui câine; era un pit bull pe care îl cunoştea şi ştia că lătratul lui era mai mult teatral. Însă tonul lui de acum, mai strident şi mai nervos decât de obicei, o determină să se oprească. Recunoscu în el un soi de preocupare neobişnuită. Cele câteva maşini din împrejurimi erau distruse, deteriorate de timp; aveau caroseriile tocite de aerul sărat şi de zecile de ani de neglijenţă. Nu văzu maşini necunoscute, ceea ce însemna că cei care o urmăreau, dacă ştiau unde locuieşte, nu organizaseră o supraveghere din stradă. Cele câteva becuri aprinse pe verandele caselor ofereau o iluminare slabă. Becurile lămpilor stradale erau arse de mult şi promisiunile administraţiei locale de a le înlocui se dovediseră la fel de false precum restul de asigurări cu privire la îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă. Se deplasă în umbră cu atenţie şi cu simţurile în alertă. Cu siguranţă, pe

urmele ei mai era omul din bar, dar puteau fi şi alţii, deşi numărul celor trimişi să elimine ţinta nu putea fi aşa de mare şi poate că adversarii ei continuau să o subestimeze.

Dădu ocol clădirii şi nu observă nimic suspect. Maya plătea mereu chiria în numerar şi nu semnase niciun contract, aşa că cei care erau pe urmele ei nu puteau să o găsească decât dacă o urmăriseră. În acest caz, ar fi observat. Chiar dacă se retrăsese de ceva timp, îşi păstrase cel de-al şaselea simţ. Era un simţ îndelung exersat care o ajuta să îşi dea seama dacă este urmărită. Mulţi dintre agenţii operativi de elită îl păstrau, iar ea fusese cea mai bună dintre toţi.

Abordând o altă rută, Maya se apropie prin spatele blocului. Sări peste zidul care izola zona de colectare a gunoiului. Apartamentul ei de la etajul doi era cufundat în întuneric şi nu se vedea niciun semn că cineva ar fi fost acolo. Nu se zăreau siluete la pândă în copaci şi nu zăbovea fără rost vreo figură suspectă prin împrejurimi.

O pisică albă cu pete negre îi tăie calea, uitându-se la ea. Surprinsă, Maya scoase pistolul, înainte să îşi dea seama despre ce era vorba. Văzând silueta blănoasă în timp ce se îndepărta, respiră adânc de câteva ori ca să îşi readucă pulsul pe care îl simţea bubuind în urechi la un ritm normal.

Totuşi, poate că trecuse prea mult timp. Înainte, o întâmplare ca asta nu i-ar fi ridicat pulsul inimii la peste optzeci de bătăi pe minut.

Continuă să păşească în tăcere şi observă cu coada ochiului ceva mişcându-se. Era o licărire în zona parcării. Putea să fie ecranul unui ceas. Scrută întunericul, dar nu mai văzu nimic.

Nu conta.

Văzuse suficient.

Acolo era cineva.

Împuşcătura veni fără avertisment. Maya se rostogoli până în spatele unui perete din ciment şi ascultă răpăitul înfundat al armei cu amortizor, aflată la mai puţin de patruzeci de metri distanţă. Gloanţele loveau inofensiv

peretele. Întunericul o ajutase puţin. În sfârşit, prinsese o pauză. Acum se punea întrebarea dacă să fugă sau să lupte.

Instinctul îi spunea să lupte, dar nu ştia nimic despre atacatorii ei. Acesta era un dezavantaj major.

Trase şapte focuri în direcţia în care presupunea că se află asasinul, apoi începu să alerge în zigzag înspre spatele blocului. Era destul de întuneric şi suficient adăpost, astfel că nu îşi făcea griji. Probabil că urmăritorul ei o aşteptase să intre în casă şi plănuise să o ucidă acolo sau plasase deja explozibili în apartament. O altă variantă era ca înăuntru să fie un altul, aşteptând-o răbdător să facă ultima greşeală din viaţa ei.

Câteva minute mai târziu, Maya era de partea cealaltă a zidului, continuând cursa şerpuită de-a lungul proprietăţii. Nu mai auzi alte zgomote de armă. Probabil că urmăritorul ei pierdea secunde preţioase gândindu-şi următoarea mişcare; aceste secunde puteau face diferenţa între salvare şi sfârşit.

Maya alerga cu uşurinţă şi eficient. Făcea economie de efort, dovedind rezistenţă. Dacă era necesar, ar fi putut să ţină un ritm alert pentru încă vreo oră. Asta făcea în fiecare dimineaţă. Era parte din rutina ei zilnică.

Un glonţ îi zgârie umărul, trasând un şanţ ars pe muşchiul ei deltoid. Maya schimbă brusc direcţia, dispărând între două case. Se opri să îşi tragă răsuflarea. Auzi motorul unei maşini apropiindu-se, apoi scârţâitul unor frâne prost întreţinute, urmate de zgomotul inconfundabil a două uşi care erau trântite. O altă maşină tură motorul şi cauciucurile scrâşniră pe asfalt.

Sări peste un gard fără să încetinească, apoi făcu drumul înapoi şi se opri la trei case mai departe faţă de locul unde auzise maşina. Cu siguranţă, întoarcerea ei era ultimul lucru la care urmăritorii se aşteptau.

Trei gloanţe loviră peretele din spatele ei.

Observă arma care lucea în maşina aflată la aproape şaizeci de metri distanţă – era o limuzină neagră care avea toate geamurile lăsate în jos. Se aplecă şi goli arma în

direcţia lor, în timp ce fugea să se adăpostească. Un glonţ îi trecu pe lângă cap, aşa că se aruncă în spatele unei ghene de gunoi.

Destul cu mizeria asta!

Îşi dădu jos rucsacul, trase fermoarul şi scoase pistolul automat MP7. În timp ce Maya înşurubă cu atenţie amortizorul, alt glonţ izbi peretele. Puse încărcătoarele de rezervă în buzunarele din spate ale pantalonilor, pistolul îl băgă în rucsac, iar rucsacul îl puse în spinare.

Maya se rostogoli de lângă perete, ţinti şi trase două serii de foc automat în limuzină. Gloanţele pistolului trecură prin caroserie ca prin unt şi claxonul maşinii se declanşă la impactul trupului şoferului cu volanul. Focurile dinspre maşină încetară.

O maşină Ford Explorer de culoare închisă apăru de după colţ cu scrâşnit de cauciucuri şi se îndreptă direct spre ea. Maya putea vedea silueta de lângă şofer, ieşită pe fereastra deschisă a maşinii. Ţinea în mâini o armă. Ea nu ezită să folosească puterea superioară a pistolului MP7. Fixă arma pe modul automat şi goli tot încărcătorul în maşină. Fără să îşi ia privirea de la Fordul care continua să se apropie ameninţător, Maya schimbă încărcătorul şi continuă să tragă de mai aproape. Asasinul se prăvăli cu un geamăt pe scaun pe spate, în timp ce arma îi căzu cu zgomot pe asfalt.

Vehiculul încetini, apoi vira brusc, îndepărtându-se de ea. Sări pe trotuar, apoi se opri, izbind un Mitsubishi parcat. Maya goli şi cel de-al doilea încărcător în maşină, apoi îl puse rapid pe cel de-al treilea.

În casa din spatele vehiculului avariat se aprinse o lumină.

Din maşina ciuruită de gloanţe nu se vedea niciun semn de viaţă.

Maya se concentră, încercând să audă dacă se mai apropia vreo maşină, dar nu putu distinge niciun zgomot din cauza vacarmului făcut de claxonul care continua să sune.

O altă lumină se aprinse pe o verandă din apropiere.

Privind în jur, Maya se răsuci şi începu să alerge în direcţia opusă cât o ţineau picioarele. Căuta să se îndepărteze cât mai mult de apartamentul ei.

Se opri la capătul străzii pentru a deşuruba amortizorul şi pentru a pune arma înapoi în rucsac. Nu avea niciun sens să sperie pe cineva inofensiv.

Îţi continuă drumul până când văzu o lumină care se mişca şi venea spre ea. Apăru un scuter care zumzăia încet pe străduţa îngustă, înaintând cu puţin peste treizeci de kilometri pe oră. Maya se opri şi îi făcu semn cu mâna până când acesta încetini şi, în cele din urmă, opri. În lumina slabă, un tânăr o măsură din cap până în picioare.

Maya îi adresă un zâmbet larg.

— Hei, mergi cumva la petrecerea de pe malul apei? Mă doare glezna…

Tânărul zâmbi şi el.

— Sigur, urcă. Eu sunt Kyle.

— Mă bucur să te cunosc, Kyle. Eu sunt Veronica.

Îşi puse braţele în jurul lui şi porniră. Urmăritorii ei şi poliţia, în caz că ea devenise una dintre problemele ei de rezolvat, căutau o tânără singură şi nu un cuplu pe motocicletă.

Maya îşi luă braţul stâng de pe talia lui şi pipăi zgârietura de pe umăr. Îşi retrase mâna umedă de sânge, dar îşi putea da seama că rana era superficială. Totuşi trebuia să găsească o cale să o ascundă – sperase ca sângerarea să fi încetat între timp.

Kyle încetini la o stradă înainte de plajă, apoi opri pentru a evita un grup de pietoni ameţiţi de băutură. Maya coborî brusc.

— Mulţumesc, Kyle, ne mai vedem, spuse ea şi dispăru în mulţime, în timp ce el încă făcea eforturi să înţeleagă ce se întâmpla.

Maya intră în primul magazin cu mărunţişuri care îi apăru în cale şi cumpără un tricou negru, inscripţionat pe piept cu logoul PADI[5]. Aruncă banii către casierul plictisit

[5] Cea mai mare şcoală de iniţiere în scufundări, înfiinţată în 1966, în Illinois, SUA. Logoul organizaţiei reprezintă un scafandru purtând o

şi ieşi în grabă.

Se retrase într-un gang abject dintre două clădiri şi se dezbrăcă de tricoul plin de sânge. Îl aruncă într-o gură de canalizare, apoi îl îmbrăcă pe cel nou. Sângerarea se mai oprise şi culoarea închisă a tricoului avea să ascundă eventuale scurgeri. Scoase din geantă unul dintre pansamentele de la Roberto şi, strecurându-şi palma de-a lungul mânecii, îl aplică peste zgârietură.

Pentru moment, asta era tot ce putea face. Verifică ora şi văzu că era deja zece şi jumătate. Feriboturile nu mai circulau, iar aeroportul ieşea din discuţie. Când vor descoperi cadavrele, poliţia se va lansa într-o ofensivă totală şi nici măcar haosul unui weekend în care se organiza o petrecere cum era carnavalul, nu îi putea asigura un camuflaj satisfăcător. Aşadar, îi rămâneau două opţiuni: fie să găsească un loc izolat în care să se ascundă câteva zile, fie să fure o barcă şi să încerce în timpul nopţii să traverseze până în Venezuela.

Varianta ascunzătorii nu o prea încânta. Ştirile despre împuşcăturile survenite aveau să surprindă insula cum nicio ştire nu o mai făcuse de ani de zile şi chiar şi locuitorii cei mai liniştiţi aveau să se sperie. Vor fi şocaţi şi în alertă maximă. Iar după ce vor face legătura între ea şi cadavrele din cafenea…

Poza ei va fi peste tot. Autorităţile nu aveau decât fotografia ei din paşaport, care acum nu îi mai semăna deloc – părul din vechea poză era mai scurt, castaniu, pieptănat într-o parte şi cu şuviţe blonde în faţă, pe când acum purta negrul ei natural, pe care îl lăsase să crească trei ani. Însă trăsăturile erau aproape neschimbate.

Trebuia să găsească o barcă.

La vest de Port of Spain[6], se găseau câteva porturi răspândite de-a lungul ţărmului celui mai apropiat de Venezuela. Vestea bună era că, în timpul carnavalului, întreg oraşul o lua razna, aşa că era de aşteptat ca paza să nu fie foarte strictă. Cei care erau nevoiţi să lucreze

torţă, pe fundalul globului pământesc (n. tr.).

[6] Capitala Republicii Trinidad şi Tobago (n. tr.).

noaptea ar fi preferat să fie liberi pentru a se bucura de spectacol şi nu să caute hoţii de ambarcaţiuni.

Maya scotoci în geantă şi îşi puse masca prevăzută cu pene, apoi se pierdu în masa petrecăreţilor, devenind un participant anonim la festivităţi. Volumul muzicii crescuse, la fel şi ritmul, iar intensitatea sonoră făcea pereche cu dezordinea capricioasă care se revărsa pe străzi. O dansatoare purtând o rochie de mărgele şi o coafură elaborată trecu pe lângă Maya. Îşi mişca şoldurile într-un mod aparent imposibil, în ritmurile muzicii de pe insulă. Câteva fete tinere chicoteau, privind la trei tineri atletici, care le măsurau periculos din priviri de peste drum.

Maya simţi cum cineva îi smulge geanta, aşa că, ţinând bine de ea, se răsuci şi deschise cu repeziciune cuţitul *butterfly.* Un localnic cu ochii măriţi de spaimă se pomeni cu lama ascuţită lipită de gâtlejul lui; mireasma lui grea – de frică, de rom şi de cocos – se ridica în valuri către Maya, la fiecare expiraţie a omului. Acesta se retrase cu braţele ridicate, bolborosind că făcuse o greşeală. Maya lăsă cuţitul în jos şi închise lama cu un gest rapid. Astfel de hoţi erau o prezenţă constantă în timpul petrecerilor stradale. Trebuia să fie mai atentă. Fusese atât de preocupată de planul prin care putea să părăsească insula şi avusese atenţia îndreptată exclusiv asupra potenţialilor ucigaşi, încât nu mai luase deloc în calcul riscul acestor atacuri din partea localnicilor. Nu îşi mai putea permite o astfel de greşeală.

Merse şi se opri la câteva străzi distanţă de şoseaua principală. Făcu semn unui taxi şi ceru şoferului ursuz să o ducă în port, lângă clubul de iahting. Omul mormăi aprobator şi forţă viteza maşinii vechi. Ceru un tarif dublu faţă de cât era normal. Maya nu comentă. Portul era într-o zonă de lux, aşa că omul se gândise că trebuie să ceară un bonus.

O lăsă în apropiere de parcarea pustie. Dinspre Venezuela, aflată la mai puţin de treizeci şi cinci de kilometri distanţă, adia o briză caldă. Mirosea a apă şi a junglă deasă; vegetaţia era amestecată cu apa sărată într-

un mod singular, specific acelei porţiuni de ţărm. În apă, bărcile cu motor se legănau uşor pe lângă docuri, trăgând leneş de parâmele foşnitoare. Clubul de iahting era cufundat în întuneric, fiind închis peste noapte.

Un agent de pază, întins pe un scaun pliant, râdea împreună cu o femeie care îi ţinea companie. Povestea ceva în dialectul local, al cărui ritm alert era la fel de distinctiv precum o culoare primară. Ritmuri încete de calypso[7] răzbăteau dintr-un casetofon portabil de lângă cabina paznicului. Briza uşoară aducea un miros pătrunzător de marijuana.

Femeia luă o înghiţitură dintr-o sticlă, pe care i-o dădu apoi bărbatului în uniformă; acesta făcu un comentariu de neînţeles, râse şi bău cu sete. Toate indiciile conduceau la o finalitate a întâlnirii celor doi, chiar înainte de ivirea zorilor. Maya bănui că aceştia se vor retrage fie în cabina de pază, pentru mai multă intimitate, fie într-una dintre bărcile pustii. Astfel de întâmplări erau obişnuite când sufla vântul.

Maya verifică nerăbdătoare ora şi se resemnă să aştepte. Se retrase într-un colţ întunecat, de unde îi putea supraveghea.

Un pescăruş nemulţumit îi aruncă o privire morocănoasă, fiind indispus că un musafir nepoftit îi tulbură culcuşul, apoi se îndepărtă şi se instală pe un bolovan de pe mal. În afara vacarmului vieţii de noapte care aluneca dinspre oraş şi a bătăilor de tobe care se auzeau de la radio, apa era liniştită. Maya putea distinge în apropiere luminile unor ambarcaţiuni care se apropiau încet de un golf din apropiere, unde aveau să ancoreze.

Patruzeci de minute mai târziu, şansa Mayei era o sticlă goală. Paznicul îşi luă partenera de mână şi o conduse către cabină, în prezenţa unor proteste impuse doar de aparenţe, judecând după rapiditatea cu care acestea se transformară în hohote de râs inundate de alcool. Uşa se trânti în urma lor şi după câteva momente jaluzele fură

[7] Stil de muzică populară, originară din insulele Trinidad şi Tobago (n. tr.).

trase, iar lumina se stinse.

Maya nu aşteptă să vadă de cât timp au nevoie. Se strecură ghemuită pe sub fereastra cabinei pentru a nu fi observată, făcându-şi drum către intrarea principală a cheilor. O găsi încuiată, aşa că trecu peste sârma ghimpată montată lângă poartă. Se balansă cu uşurinţă şi trecu dincolo de „baricadă”.

La dana de lângă dig, Maya zări ce căuta: o ambarcaţiune de agrement marca Intrepid. Măsura zece metri lungime, era bine întreţinută şi pe exterior avea două mari motoare Mercury. Era joasă şi părea să fie rapidă. Judecând după echipamentele aflate la bord – suporturi pentru buteliile de oxigen, spaţiu suficient pe puntea din spate şi echipamente electronice destul de bune –, probabil că era folosită pentru scufundări. Se ghemui sub acoperişul centrului de comandă aflat în centrul bărcii şi căută cablurile de contact. Din câteva încercări, motorul prinse viaţă. Deplasându-se cu grijă pe punte, desprinse parâmele şi după nouăzeci de secunde părăsea portul. Un strigăt de pe ţărm o urmă imediat. Privi în urmă şi-l văzu pe paznic alergând către poartă, cu cămaşa descheiată şi ţinându-şi pantalonii desfăcuţi cu o mână. Cu cealaltă făcea semne disperate. Maya sperase că zgomotul motoarelor nu se va face auzit, dar se pare că nu a fost aşa. În aceste condiţii, trebuia să conducă doar cu viteză maximă pentru a se distanţa de navele de pază care patrulau canalul zi şi noapte.

Maya deschise radioul şi se lansă cu toată viteza, imediat ce depăşi digul. Barca făcu un salt înainte, tăind cu vioiciune valurile line. Maya nu aprinsese reflectoarele de mers, preferând să se lase condusă de lumina lunii. Zărea deja malul îndepărtat al Venezuelei şi nu credea că mai are nevoie de altceva.

Câteva minute mai târziu, radioul pârâi şi prinse iarăşi viaţă. Maya putu să audă semnalul de alarmă comunicat către toate ambarcaţiunile poliţiei. După o scurtă pauza, un echipaj răspunse, comunicând o poziţie la doar trei kilometri est faţă de port. Maya se aplecă peste volanul

ambarcaţiunii şi împinse trei pătrimi maneta de acceleraţie, privind acul vitezometrului cum trece cu repeziciune de patruzeci de noduri pe oră. Motoarele duduiau ca la decolarea unui avion. Exploră instrumentele de bord şi umblă la aparatul radar. După câteva pâlpâiri, micul ecran se aprinse. Apăsă butoanele până crescu la aproximativ treisprezece kilometri raza de acţiune a radarului. Bărcile aflate în mişcare apărură pe ecran sub forma unor semnale ce clipeau întrerupt. Unul dintre acestea se îndrepta direct spre ea.

Maya privi peste umăr şi zări la distanţă lumina intermitentă a unei ambarcaţiuni de patrulare. Venea din partea stângă. O privire către radar şi o ajustare a măsurătorilor îi confirmară că se îndrepta cu o viteză de aproximativ patruzeci şi trei de noduri pe oră către Venezuela. Era puţin probabil ca echipajul de poliţie de pe urmele ei să aibă la bord arme capabile să o elimine. Singura problemă reală pe care o putea accepta era ca flota venezueleană să aibă un vas în zonă şi să îl trimită pentru a o intercepta. Era posibil şi ca poliţia să mobilizeze un elicopter în următoarele douăzeci de minute, dar şansele era mici pentru că toată insula era în sărbătoare.

După o serie de zgomote şi fâşâituri, radioul se auzi clar:

— Atenţiune! Către ambarcaţiunea furată, *Courvoisier!* Vorbeşte poliţia din Trinidad. Te-am detectat pe radar. Opreşte motoarele! Acum! Repet: opreşte motoarele! Suntem înarmaţi şi vom deschide focul dacă nu te conformezi imediat!

Probabil că difuzau avertismentul pe toate canalele radio.

Dar ce şanse erau să deschidă focul?

Maya decise că nu foarte mari. Era doar un tertip din partea lor. În plus, de la o distanţă de aproape doi kilometri şi jumătate depărtare, era puţin probabil să poată nimeri ceva, chiar şi dacă aveau la bord o mitralieră de calibru 50. Ştia din propria experienţă că raza lor eficientă de acţiune este de aproximativ 1500 de metri. La 1800 de metri, precizia scădea. După această distanţă,

deşi rămânea destul de periculoasă, erau şanse slabe ca glonţul să atingă ceva. Vasul în mişcare se afla la peste 2500 de metri. În plus, trăgea spre o altă ţintă mobilă, în timpul nopţii şi pe un culoar maritim destul de circulat.

O voce metalică răzbătu pe deasupra apei. De data aceasta, sosea prin intermediul sistemului de difuzoare. Maya abia o putea auzi, din cauza motoarelor. Vocea repeta acelaşi mesaj, avertizând-o să oprească sau vor deschide focul asupra ei. Privi spre radar şi văzu o altă luminiţă care indica o navă ce se apropia de ea dinspre nord-vest, adică dinspre oraşul-port La Retraite. Fără îndoială, era un al doilea echipaj de patrulă. Se afla la o distanţă de trei kilometri.

Se auzi din nou avertismentul transmis prin radio şi prin difuzor. Maya împinse maneta de acceleraţie din nou. Peste patruzeci şi patru de noduri pe oră. Bărcile de patrulă nu ar putea sub nicio formă să o ajungă la această viteză.

La cincizeci de metri în faţă văzu apa agitată de gloanţele mitralierei şi auzi zgomotul sacadat al armei care venea din depărtare.

S-a zis cu presupunerea că nu ar trage.

Acela fusese un foc de avertisment, dar următorul putea să îşi atingă ţinta.

Fără îndoială că echipajele de poliţie erau într-o stare de agitaţie maximă, care începuse odată cu primirea de telefoane ce raportau împuşcăturile de pe uscat. Pentru o insulă destul de paşnică, precum Trinidad, actele de violenţă ce nu aveau precedent se pare că îi supărase.

Împinse manivela până la capăt şi indicatorul arăta acum cincizeci de noduri pe oră. Nu erau valuri, pentru că insula asigura adăpost culoarului de navigaţie; aşadar, nu avea astfel de probleme, dar ştia că situaţia se putea schimba în orice moment. Răsuci cârma spre dreapta, schimbând direcţia spre vest. Se îndrepta către un vas cu pânze care înainta lent, la o distanţă de un kilometru şi jumătate. Se putea strecura printre alte vase şi insulele din apropiere, până ce ieşea complet din raza de acţiune a

mitralierei. La viteza pe care o avea, estimă că i-ar lua cel mult cinci minute.

Avertismentul radio anunţa că următoarele focuri nu vor mai fi de avertisment. Maya întinse mâna şi reduse volumul radioului. Barca ei brăzda apele pe lângă ambarcaţiunea cu pânze. Aceasta se găsea acum între ea şi primul vas de patrulă. Cel de-al doilea părea să se mişte mai lent şi era mai departe. Nu reprezenta o ameninţare, precum cea la bordul căreia era trăgătorul entuziast.

În faţă se zărea un vas mai mare. Judecând după dimensiuni, era comercial. Maya se apropie periculos de el fără a reduce viteza şi observă că era un iaht privat de cel puţin treizeci de metri lungime. Acesta avea să-i ofere o protecţie mult mai bună.

Vitezometrul arăta cincizeci şi unu de noduri pe oră. Motoarele erau la turaţie maximă, dar indicatoarele de temperatură arătau valori normale, aşa că Maya menţinu această viteză.

Împuşcăturile încetaseră. Strategia ei funcţiona. Câştigase raţiunea pentru că vecinătatea altor nave descurajase noi iniţiative. Niciun poliţist nu îşi dorea să facă victime nevinovate doar pentru recuperarea unei ambarcaţiuni furate, oricât de înfierbântat ar fi fost în acel moment.

Privind ecranul, Maya constată că licăritul care indica vasul de patrulă se îndepărta constant; era acum la o distanţă de aproape patru kilometri. Estimă că barca echipajului care o urmărea nu depăşea patruzeci de noduri pe oră. Era o viteză destul de bună, dar nu se compara cu a ei. Cel de-al doilea echipaj aflat pe urmele ei părea că se deplasa cu aproximativ treizeci şi şase de noduri pe oră. Asta însemna că ambarcaţiunea ori avea depuneri de murdărie pe fund, ori o altă motorizare, ori rezervoarele pline. În concluzie, niciuna dintre bărcile urmăritoare nu se mai putea apropia cât să fie o ameninţare. Cu viteza pe care o avea, Maya urma să ajungă pe ţărmul Venezuelei în maximum zece minute şi erau şanse bune ca, odată intrată în apele venezuelene, patrulele din Trinidad să abandoneze

urmărirea – nimeni nu dorea să declanşeze un incident internaţional din cauza furtului unei ambarcaţiuni de agrement.

Comută barca pe modul autopilot şi simţi volanul blocându-se. Sistemul de operare era intuitiv – buton pentru pornit/oprit şi un disc pentru schimbarea direcţiei. O nouă privire către radar îi confirmă că nu mai exista nimic între ea şi Venezuela, aşa că se îndreptă înspre cabină. Spulberă lacătul cu un foc de armă, deschise uşa şi intră. Odată ajunsă înăuntru, scotoci preţ de câteva minute, apoi ieşi cu o geantă cu echipament pentru scufundări.

Spre surprinderea ei, vasul de patrulă încă era pe urmele ei. Situaţia era mai dificilă pentru că, în momentul în care mări raza de acţiune a radarului la douăzeci şi cinci de kilometri, observă semnul unei ambarcaţiuni de dimensiuni mari ce avansa rapid în direcţia ei. Sosea dinspre Venezuela, apropiindu-se dinspre sud. Nu părea să o ajungă prea curând, însă apele începeau să fie mai aglomerate decât îşi dorea. Dacă era o navă a flotei militare, ar fi putut să tragă cu uşurinţă asupra ei de la distanţă, folosind tunurile de pe punte. În această situaţie, ar fi fost o ţintă sigură.

Odată intrată pe canalul dintre Insula Raţelor şi ţărmul venezuelean, reduse viteza la cincisprezece noduri pe oră şi goli rucsacul. Îi displăcea profund că trebuia să renunţe la arme, dar nu putea risca; în cazul unei percheziţii în Venezuela, ar fi fost nevoită să explice posesia armei automate. Se descălţă şi puse pantofii în geantă, apoi băgă banii, documentele şi GPS-ul. O închise şi o sigilă cu grijă. Mai aruncă o privire înspre vasul patrulei aflat la distanţă, apoi îşi strecură braţele prin baretele rucsacului şi deschise hubloul de pe punte. Găsi fixate corespunzător două butelii cu oxigen pentru scufundări a câte nouăsprezece litri fiecare. Maya luă una dintre ele şi îi eliberă conţinutul în coca bărcii. În timp ce gazul puternic mirositor umplea spaţiul, Maya reveni lângă radio şi ridică microfonul. Îşi coborî vocea cu o octavă faţă de registrul ei

normal şi vorbi de la o oarecare distanţă, astfel încât zgomotul motoarelor să denatureze şi mai mult sunetul. Cu puţin noroc, putea trece drept un tânăr panicat.

— Ajutor, ajutor! Butelia mea de oxigen are scurgeri. Pare că a fost străpunsă de un glonţ. O, Doamne!

Aruncă microfonul pe punte, apoi opri radioul. Îşi calculă timpul şi scoase cuiele celor două grenade de mână, apoi le aruncă în interiorul cocăi. După aceasta, sări în apă de la pupă, ţinând strâns în mâna sănătoasă labele de înot şi tubul pentru respirat sub apă. Barca Intrepid îşi continuă drumul pentru încă aproximativ cincizeci şi cinci de metri, apoi explodă într-o uriaşă bilă de foc. În momentul în care s-a aprins şi restul de combustibil, noaptea îşi pierdu din întuneric. Îşi puse labele de înot, apoi tubul pentru respirat, în timp ce privea cu capul ieşit din apă cum arde ambarcaţiunea. Apoi se scufundă.

Chiar dacă în luna martie temperatura apei era ideală, de aproximativ douăzeci şi şapte de grade, umărul şi mâna o usturau din cauza apei sărate. Maya rezistă. Estimă că avea de înotat cam zece kilometri până la mal. Pentru că avea labele de înot şi pentru că nu se grăbea, putea parcurge distanţa cu uşurinţă.

Maya începu să înoate către ceea ce părea să fie un mic sat de pescari. Lumini scânteiau ritmic şi lin în depărtare. Era semnificativ ajutată de labele de înot pentru a înainta. Până când vreuna dintre patrule – din Venezuela sau din Trinidad – ajungea la locul unde explodase barca, ea avea să fie la kilometri distanţă.

Trei ore mai târziu, ajungea pe o plajă pustie, aflată la patru sute de metri vest de micul sat Macuro. Silueta solitară a Mayei se întoarse să privească în zare către luminile navei militare ce străpungeau întunericul nopţii; fără îndoială că se orientau spre locul în care barca Intrepid se scufundase. În timp ce respira obosită, luna i se părea mai strălucitoare. Era învăluită într-o lumină stranie reflectată de nisipul udat de apa sărată. Cercetă apoi cele câteva lumini aprinse din sătucul de pescari adormit şi se hotărî să aştepte dimineaţa. Se va hotărî atunci dacă va lua

autobuzul sau va închiria o barcă de pescuit pentru a merge într-un oraş mai mare.

Vântul cald îi zburli părul umed în timp ce contempla orizontul. Era pierdută în aceleaşi gânduri care îi frământaseră mintea aproape tot drumul cât înotase spre mal.

Cum o descoperiseră şi cine erau acei oameni? De ce încercau să o ucidă? Nimeni nu ştia că ea era încă în viaţă. Îşi acoperise foarte bine urmele.

Pentru restul lumii, era moartă de mult, iar viaţa ei fusese uitată.

Doar că… nu era.

Nu ştia cum se întâmplase, dar trecutul o ajunsese din urmă.

Îşi trecu degetele prin păr şi, cu ochii închişi, se scutură de nisip şi sare. Doar câteva persoane ştiau că numele ei adevărat era Maya. Restul o cunoscuseră sub numele ei conspirativ. Maya preferase aşa. Cu mult timp în urmă, se transformase în ceva mortal, ceva impresionant, dând uitării identitatea ei reală. Atunci îşi însuşise numele de cod Jet – numele unui agent secret, cum lumea nu mai cunoscuse până atunci. Într-un final, abandonase şi această identitate; Jet pierind cu trei ani în urmă pe un alt ţărm, de cealaltă parte a pământului, când se hotărâse să renunţe la viaţa clandestină pe care o dusese şi la tot ce presupunea aceasta.

Jet fusese tot ceea ce Maya nu era. Era la polul opus, nelăsând pic de loc slăbiciunilor, sensibilităţii sau compasiunii. Jet era încarnarea asasinului perfect, mâna iute a răzbunării, întâlnirea mortală căreia nimeni nu îi scăpa cu viaţă. Era o fantasmă. Era intangibilă. Era „doamna cu coasa”, o adevărată maşină de ucis, venerată în şoaptă chiar şi în cercul elitist din care făcea parte.

Jet revenise acum pe tărâmul celor vii. Fiara neîmblânzită fusese redeşteptată. Oricine ar fi fost cel care dorea să o ucidă, declanşase o forţă a naturii de nestăvilit. Oricât de mult ar fi încercat Maya să o lase pe Jet în urmă, dacă voia să trăiască, nu avea altă opţiune decât să

redevină ceea ce dorise să îngroape în uitare pentru totdeauna.

Jet redeschise încet ochii şi privi în jur cu o privire nouă. Briza caldă îi mângâia chipul exotic ca un îndrăgostit. Trase adânc în piept aerul dulceag, se întoarse şi porni cu pas lent pe nisipul fin în căutarea unui loc unde să se odihnească până la venirea dimineţii.

Zorile erau aproape.

Şi apoi, era treabă de făcut.

Capitolul 3

Vântul îngheţat al Moscovei viscolea zăpada, împresurând locuitorii care se opinteau din greu pe trotuare, în drumul lor spre locul în care îi aştepta cina. Mirosul de gaze insuficient arse făcea ca aerul oraşului să fie insuportabil. Răbufneau din ţevile de eşapament ale maşinilor Lada, ponosite, cu simboluri ale erei sovietice, care trepidau alături de Mercedesuri noi-nouţe. Nicăieri nu era aşa de vizibilă discrepanţa dintre bogaţi şi săraci cum era pe străzile aglomerate ale acestei metropole surprinzătoare. Elita conducătoare era transportată în lux, în vreme ce plebea se târa cu greu prin zloată.

Mikhail Grigenko contempla din vila sa uriaşă din cartierul Podul Kuznetskiy ceea ce putea fi considerat oraşul lui. Locuinţa sa era mai bine păzită decât Kremlinul; de la ferestrele blindate, i se desfăşurau sub priviri toate casele din împrejurimi, tot proprietatea lui, locuite de echipajele lui de pază. Camere de supraveghere cu infraroşu, optica laser şi inovaţii tehnologice de ultimă generaţie îl protejau de o lume plină de rivali, duşmani şi alţi nemulţumiţi recalcitranţi.

Grigenko respiră zgomotos, uneori oftând, alteori mormăind. Se deplasă de lângă fereastră până la măsuţa veche din colţ. Era o piesă antică de mobilier, pe care se regăseau o sticlă de votcă Iordanov, trei pahare din cristal şi o scrumieră masivă. Deschise un pachet de Marlboro Red, scoase o ţigară şi lovi uşor de masă unul din capete. O privi un moment, apoi suflă spre capătul cu filtru, înainte de a o duce la gură – un tic pe care îl deprinsese din tinereţe, când un prieten îi spusese că minusculele fibre sintetice de pe filtru sunt cele care fac cel mai mult rău sănătăţii. Îşi turnă trei degete de votcă într-unul dintre pahare, aprinse ţigara cu o brichetă din aur ST Dupont şi trase cu sete fumul plin şi aromat în plămâni. Apoi suflă indiferent un fuior gri-albăstrui către tavan.

Duse paharul la buze şi sorbi din votcă – una dintre

băuturile lui preferate – deşi era comercializată drept o băutură pentru femei. Ceva în legătură cu aroma. Nimeni nu îndrăznea să-i comenteze preferinţele, de orice natură erau. Nu îi păsa ce scria pe etichetă; el cumpăra ce era în sticlă.

Grigenko reţinu în gură lichidul înţepător pentru a savura gustul pur şi preţui arsura plăcută când băutura îi alunecă pe gât. Mai trase un fum, apoi se întoarse şi se retrase spre canapeaua modulară făcută la comandă; avea un suport lombar suplimentar pentru calmarea durerile de spate de care suferea. Asemenea extravaganţe erau obligatorii pentru unul dintre cei mai puternici şi mai bogaţi oameni din Rusia. Imperiul său era alcătuit dintr-o reţea de companii răspândite pe întreg globul pământesc; cele mai multe erau adunate în jurul casei, însă câteva puteau fi găsite în locuri obscure şi foarte îndepărtate. Era un oligarh ce îşi desfăşura activitatea la cel mai înalt nivel al administraţiei. Trecutul său de fost KGB-ist îi asigurase norocul după căderea blocului sovietic. Toţi cei aflaţi la conducerea ţării erau foşti KGB-işti, dar oportunităţile cele mai bune aterizaseră în mâinile unui grup extrem de mic, al cărui membru de vază era.

Apăsă un buton al telecomenzii şi o secţiune falsă din peretele îmbrăcat în lemn alunecă într-o parte, descoperind ecranul plat al unui televizor cu diagonala de o sută nouăzeci de centimetri. Aşteptă nehotărât cu degetul deasupra butonului de pornire. De ce să se supună singur torturii?

Pentru că venise momentul.

Apăsă butonul şi ecranul prinse viaţă.

Imaginea perturbată la început din cauza distorsionării lentilei se limpezi imediat. Afişă pe tot ecranul un drum de acces. Înregistrarea color era uimitor de clară. Era o filmare cu o cameră de ultimă generaţie, pentru care nu se făcuseră economii.

Înregistrarea nu avea sunet. La marginea cea mai îndepărtată a câmpului vizual se văzu mişcare: un om cădea pe spate, la o distanţă de patruzeci şi cinci de metri

de camera de filmat, montată la o înălţime de peste patru metri.

Grigenko ştia că, dacă ar fi oprit înregistrarea şi ar fi mărit imaginea, stropii ruginii de sânge ai omului ar fi devenit vizibili în iluminarea nocturnă, dar nu avea niciun sens să facă asta din nou. Se putea juca apoi cu imaginea filmată după bunul plac: intensificând luminozitatea sau mărind cadrul până la punctul în care putea citi cifrele inscripţionate pe o cheie. Făcuse deja toate acestea şi încă multe altele. Ştia tot ce era de ştiut.

Apoi o văzu. Era acolo. După cum o mai văzuse deja de sute de ori. Mişcarea unei umbre. O siluetă, toată neagră, mişcându-se surprinzător de rapid şi agil. În zona pustie, se zări o mişcare fulgerătoare; silueta ţâşni către intrarea din spate, ieşind din aria de vizibilitate a camerei de supraveghere. O secundă mai târziu, imaginea se întrerupse.

Apoi avea loc cunoscuta scenă din finalul dramei, cea pe care Grigenko o savura ca pe o băutură fină. O urmărise de cel puţin o mie de ori. De data aceasta, era un alt videoclip, filmat cu o cameră ascunsă în stucatura din hol. Avea aceeaşi calitate incredibilă a rezoluţiei.

Apărea o uşă de interior. Nemişcată. După aspectul tâmplăriei şi al incrustaţiilor antice, era veche. Un cronometru mergea cu repeziciune în partea de jos a ecranului, numărând zecimile de secundă.

Uşa se deschise şi silueta îmbrăcată în negru apăru în cadrul ei. Avea sânge vizibil pe tot pieptul, pe capul acoperit cu o cagulă şi pe faţa complet ascunsă – cu excepţia ochilor. Păşea tiptil şi cu atenţie. Avea pasul sigur şi mâna încleştată pe un pistol.

Şi apoi se întâmplă.

Silueta ridică privirea către camera de filmat.

Pentru un moment, mai scurt decât o bătaie a inimii sau o nanosecundă, obiectivul camerei pătrunse în sufletul intrusului, când acesta privea în gol către ceea ce nici măcar nu ştia că se află acolo. Grigenko fusese informat că montajul camerei clandestine era executat atât de bine,

încât nimeni nu şi-ar fi dat seama că este acolo – perfect camuflată în ornamentul decorativ care încadra tavanul holului. Însă, ori de câte ori vedea secţiunea aceea din montaj, avea sentimentul că intrusul îl privea, fiind pe deplin conştient că era el însuşi observat. O simplă impresie, pentru că putea să fie altfel, gândea el. Cu toate acestea, acelaşi sentiment îl stăpânea de fiecare dată. La un moment dat, simţi nevoia să oprească derularea filmării şi să blocheze pe ecran imaginea celui privit care-l privea în acelaşi timp. La o astfel de oprire bruscă a filmării, cele mai multe instantanee ar fi fost neclare, însă aparatura lui oferea o calitate a rezoluţiei care putea mări până la a-i vedea suprafaţa ochiului, fără să deformeze imaginea.

Neliniştea momentului se prelungea în timp ce Grigenko studia figura intrusului, căutând ceva ce poate îi scăpase înainte, ceva ce poate trecuse neobservat până atunci. Ca de fiecare dată, apăsa butonul „pornit” şi, într-un final, cercetarea nu dezvăluia nimic nou.

Apoi, era sfârşitul: silueta ieşea din cadru şi singurele dovezi ale trecerii sale erau doar urmele de sânge lăsate de ghete pe podeaua acoperită generos de covoare.

Grigenko sorbi restul băuturii din pahar pe când ecranul se făcu negru. Filmarea se încheiase. Se chinui să se ridice de pe canapea, revenind lângă măsuţa unde se afla băutura.

Avea să fie o nouă noapte lungă, dacă se lăsa din nou prins în această capcană. Ştia asta din nemiloasa experienţă. Totuşi, una e să ştii şi cu totul altceva este să poţi face. Îşi mai turnă o duşcă zdravănă de votcă, scoase o altă ţigară din pachet şi se întoarse la canapea.

Mai târziu, avea să se retragă în dormitorul său opulent, unde cea mai recentă cucerire a lui îi primea cu răbdare avansurile. Era o balerină de numai şaptesprezece ani care făcea senzaţie în Teatrul Bolşoi. Irena putea să îi liniştească demonii ca nimeni altcineva; acest lucru o făcea deopotrivă irezistibilă şi periculoasă. Putere ei asupra lui avea o asemenea intensitate încât el aproape că se temea – nu îşi putea aminti când mai dorise pe cineva aşa cum o

dorea pe ea. Era ca o boală – o dependenţă.

Totuşi, alese să urmărească din nou imaginile, în loc să se bucure de farmecele ei. Doar pentru moment.

Se aşează iar şi ridică telecomanda. Apăsă butonul „înapoi” pentru a vedea totul de la început. Luă încă o înghiţitură care îi încinse gâtlejul, în timp ce ecranul revenea la viaţă. Fantoma care îl obseda licărea pe ecran ca într-un dans kabuki[8]. Îl îngheţa de fiecare dată, iar falca i se încleşta fără să îşi dea seama şi dinţii îi scrâşneau de furie abia controlată.

[8] Gen de teatru tradiţional japonez, în care dialogurile alternează cu părţi psalmodiate sau cântate şi balet (n. tr.).

Capitolul 4

În urmă cu trei ani, Belize, America Centrală

Elicele elicopterului tăiau aerul umed cu un zgomot hipnotic, pe când aeronava plana la patru sute de metri deasupra copacilor, la nord de Spanish Lookout. Cei cinci pasageri priveau pe fereastră, studiind întinderea de sub ei, consultau broşurile pe care le aveau, făceau notiţe discrete pe marginea lor şi schimbau priviri între ei, înainte de a reveni la studiul amănunţit al terenului.

Pilotul zbura conform unui traseu bine stabilit, astfel încât grupul să poată observa foarte bine zona în care îşi petrecuse ultimele şase luni. Profesorul Calvin Reynolds – un bărbat foarte slab, aproape chel şi purtând ochelari cu rame metalice şi rotunde – arătă în depărtare, către un luminiş.

— Acolo este A-7. Văzut de aici, pare foarte izolat, nu-i aşa?

Se îndreptară încet către zona indicată, înălţându-se câteva sute de metri, în încercarea de a găsi un culoar de aer mai calm – căldura ce radia dinspre pământ dădea naştere unor curenţi ascendenţi neaşteptaţi, făcând zborul inconfortabil, dar pilotul era hotărât să le ofere o călătorie cât se poate de plăcută.

Un bărbat solid şi cu tenul negru îşi şterse gâtul cu o batistă roşie, foindu-se în scaun. Era într-o vizibilă stare de disconfort. Turbulenţele ocazionale cauzate de curenţii de aer cald puneau gaz pe foc; la fiecare smucitură a elicopterului, omul strângea braţele scaunului. Ura să zboare şi ura în special elicopterele. Citise despre aerodinamica lor sau, mai bine spus, despre faptul că le lipsea cu desăvârşire. După părerea lui, elicopterele erau capcane ale morţii. Era o convingere cu care Reynolds îl ironiza fără milă.

— Pare aşa pentru că se află în mijlocul pustietăţii. Nu îmi pasă dacă nu mai văd vreodată locul acela, spuse el, cu

un ton dezgustat.

Oscar Valenzuela era un geolog respectat, având peste douăzeci şi cinci de ani de experienţă în America Centrală, însă unul dintre ciudatele sale defecte era că se plângea tot timpul de câte ceva. Colegii lui se obişnuiseră, dar nu acelaşi lucru se putea spune despre cele două soţii ale sale; ele nu putuseră să digere criticile lui despre lume şi se orientaseră către posibilităţi mai apetisante.

Oscar îi aruncă pilotului o privire plină de răutate, de parcă turbulenţele erau cauzate de o neglijenţă personală a acestuia, apoi înghiţi cu dificultate. Era palid la faţă.

Profesorul Reynolds îi adresă un rânjet lipsit de umor.

— Probabil că ştii la fel de bine ca şi mine că vom mai petrece mult timp aici, spuse acesta, dând din capul pârlit de soare.

— Halal noroc! Mizerabil loc: insecte cu grămada, malarie, friguri tropicale infecţioase, febră galbenă şi tifos.

— Şi astea sunt părţile bune, reflectă Reynolds.

Urmă o nouă zgâlţâitură provocată de o altă turbulenţă, care îl făcu pe Oscar să transpire şi mai abundent. Tocmai se pregătea să mai zică ceva despre căldură şi despre şocurile zborului, când se auzi din carlingă un sunet ca un bip ascuţit. Pilotul se luptă cu instrumentele de control, apoi se aplecă în faţă, lovind uşurel unul dintre cadranele indicatoare. Elicopterul era scuturat de trepidaţiile sacadate ale motorului. Apoi îşi reluă repede torsul constant pe care îl avusese de-a lungul ultimelor patruzeci şi cinci de minute. Sunetul strident anterior al mesajului de avertizare încetase brusc.

Ochii lui Oscar îi ieşiseră din orbite de spaimă.

— Ce… ce naiba a fost asta? Ce se întâmplă? întrebă el cu o voce piţigăiată, mai înaltă cu o întreagă octavă decât vocea lui obişnuită.

Pilotul se întoarse spre el, pregătindu-se să răspundă, dar alarma începu să sune din nou. De data aceasta, vibraţia era mai intensă. Un sunet ca un scrâşnet cutremură cabina. O altă alarmă începu să urle când rotorul se opri.

Oscar îşi simţea stomacul în gât, în timp ce elicopterul îşi începu prăbuşirea. Urletele de groază şi de panică din jurul lui se întreceau cu sunetele alarmelor de la motor – trăia acum cel mai cumplit coşmar al său. Prăbuşirea fu graduală pentru un sfert de secundă, apoi elicopterul acceleră ca un lift în cădere liberă. Îşi continuă picajul nestingherit în îmbrăţişarea gravitaţiei. Oscar mai avu timp doar să gândească „O, Doamne! Nu, nu, nu!”

Explozia de la impactul elicopterului se făcu auzită pe o rază de douăzeci şi patru de kilometri în Spanish Lookout, iar dâra de fum a epavei era vizibilă până la graniţa cu Mexic. Până când echipele de salvare din Belize City se mobilizară şi ajunseră, flăcările se stinseseră şi mai găsiră doar scheletul carbonizat al elicopterului.

Capitolul 5

În urmă cu patru ani, Cecenia, Federaţia Rusă.

Jet trase maşina pe marginea drumului, ca să verifice coordonatele GPS. Era o Lada Kalina de culoare maro. Se afla în afara oraşului Grozny, pe o arteră secundară, la sud de Alkahn-Yurt. Era la aproximativ patru sute de metri de ţintă şi nu era trafic deloc. Trecuse puţin de miezul nopţii, într-o zi de marţi. Chiar şi în aceste condiţii, Jet nu tărăgănă şi reveni cu micul autovehicul înapoi pe şosea, pentru ca peste vreo nouăzeci de metri să intre pe o străduţă lăturalnică, conform imaginilor cu indicaţii furnizate din satelit. Era un drum de acces către o fermă.

Odată ieşită din oraş, peisajul se schimbă. Se vedeau largi suprafeţe cultivate ce separau fermele care păreau nişte puncte din loc în loc. Era o regiune liniştită şi cu vecini discreţi, care îşi vedeau de treburile lor şi nu se amestecau în ale altora. Probabil că toată lumea din puţinele case pe lângă care trecea era deja adormită, întrucât a doua zi, odată cu ivirea zorilor, îi aştepta o nouă porţie de douăsprezece ore de muncă la câmp.

Stinse farurile şi opri motorul, apoi deschise portiera rabatabilă din spate; acolo îşi ţinea rucsacul şi armele. După cum îi era obiceiul, slăbise becul de iluminare în interior şi luminile din spatele maşinii, astfel încât prezenţa ei să nu alerteze pe nimeni – era deosebit de folositor în situaţiile în care trebuia să se retragă în întuneric repede, după ce îşi încheia misiunea.

Carabina PP-19 Bizon pe care o scoase dintr-o raniţă era o armă rusească, la fel ca pistolul PSS de mici dimensiuni şi extrem de silenţios. Acesta putea trage şase focuri; o caracteristică a creativităţii sovietice – cu un deceniu înainte, Mossadul pusese mâna pe trei dintre acestea pentru a le reconstrui în folos propriu, folosind ingineria inversă[9]. Una dintre armele furate era acum sacrificată,

[9] Procesul de descoperire a principiilor de funcţionare a unui dispozitiv

fiindu-i încredinţată lui Jet pentru această misiune. Pistolul PSS folosea un cartuş subsonic special, cu un piston intern care bloca eliminarea gazelor explozive pentru că acestea puteau produce zgomot; era cea mai silenţioasă armă de foc dezvoltată vreodată.

Setul cuţitelor de aruncat, precum şi cuţitul ei de bază erau din arsenalul unui paraşutist rus. Toate hainele, armele şi muniţia pe care le folosea erau originare din Moscova; în cazul în care ar fi fost prinsă ori eliminată, cercetările s-ar fi limitat la Rusia – era o procedură standard în cazul unor astfel de operaţiuni. Ochelarii pentru vedere nocturnă pe care şi-i pusese erau singurul articol care nu provenea din Rusia, însă, fiind un produs comercial care se găseşte cu uşurinţă online, producătorul străin nu ar fi avut nicio relevanţă.

Jet îşi strecură braţele prin baretele rucsacului şi luă carabina. Porni cu pas grăbit spre desiş. Ştia tot ce trebuie despre detectorii de mişcare din exteriorul domeniului şi avea asupra ei soluţiile pentru neutralizarea lor. Primise undă verde – ţinta fusese confirmată la locaţie în seara respectivă. Efectivele de pază fuseseră supravegheate săptămâni la rând, astfel încât programul lor era bine cunoscut şi nimeni din locaţie nu se aştepta să se petreacă ceva. Executase astfel de misiuni de zeci de ori: de salvare, execuţii sau acţiuni de diversiune. Instrucţiunile erau întotdeauna aceleaşi: intră şi ieşi cu minimum de tam-tam, îndeplineşte obiectivul şi trăieşte pentru a lupta din nou.

Spre deosebire de mulţi dintre colegii ei, Jet lucra singură dacă nu era absolut necesar să aibă însoţitori. În cazul de faţă, ea pledase convingător că poate gestiona operaţiunea pe cont propriu. Superiorul ei nu agrease ideea, dar, în cele din urmă, consimţise. În general, Jet obţinea tot ce dorea cu un istoric ca el ei.

---

sau sistem prin analiza structurii, funcţiei şi operaţiilor acestuia. De obicei, ingineria inversă implică dezasamblarea sau descompunerea sistemului sau a dispozitivului respectiv şi analizarea în detaliu a funcţionării sale, cu scopul de a realiza un nou dispozitiv sau sistem similar, care să nu copieze nimic din cel original (n. tr.).

Era agent operativ deja de patru ani şi jumătate, ceea ce, în domeniul specializat al serviciilor secrete în care activa, era echivalent cu eternitatea.

Serviciile secrete. Aceasta era o sintagmă pentru crimă şi haos cu permisiunea guvernului. Jet era cea mai bună în ceea ce făcea şi ajunsese o legendă despre care se vorbea în şoaptă în cadrul organizaţiei. Se făcuse remarcată încă din perioada de pregătire, după ce fusese recrutată la încheierea stagiului militar obligatoriu. Unul dintre instructorii ei îi declarase la finalul pregătirii că fusese de departe cel mai capabil cursant pe care îl avusese vreodată – înzestrată în mod natural cu abilităţi surprinzătoare.

Jet nu fusese surprinsă de mărturisire. Încă din timpul stagiului militar descoperise că disciplina minuţioasă şi regimul riguros de solicitare fizică alcătuiau antidotul perfect pentru furia năvalnică ce clocotea în ea încă din copilărie. După moartea părinţilor ei în acel tragic accident de maşină, pe când avea doar şase ani, devenise un copil confuz şi furios, iar după ce tatăl adoptiv a trădat-o şi a început să o…

Încercase să îşi canalizeze întreaga furie şi durere în practicarea artelor marţiale şi îşi petrecea aproape tot timpul liber la o sală din Tel Aviv administrată de unul dintre sfătuitorii ei, dar această activitate nu reuşise să îi acopere golul din suflet. Nu reuşi nici cu studiul obsesiv al limbilor străine, ajungând să stăpânească câte una în fiecare an. Durerea şi revolta îşi găsiseră o supapă în momentul în care intrase în rândurile armatei şi se transformase într-un om curajos şi cu o abilitate de execuţie fără egal. Recrutorii Mossadului fuseseră informaţi şi, după ce întorseseră pe toate feţele fiecare detaliu al trecutului ei, deciseseră că se încadrează perfect în grupul experimental pe care îl formau.

Toţi cei aleşi aveau câteva atribute comune; nu aveau familie, prieteni, soţi, soţii sau pe cineva apropiat. Erau detaşaţi emoţional şi cu o anumită flexibilitate morală. Aveau reflexe şi aptitudini aproape supraomeneşti în manipularea armelor.

Jet nu ştiuse niciodată numărul celor înscrişi sau câţi dintre cei care se alăturaseră programului aveau să cedeze ulterior din cauza antrenamentului dur şi necruţător. Ea fusese antrenată individual. În schimb, îi văzuse pe alţii venind şi plecând. Jet fusese ţinută într-o zonă separată, izolată complet, cu excepţia celor trei instructori. La un moment dat, unul dintre aceştia îi explicase că izolarea era pentru binele ei; nimeni nu ştia cine mai făcea parte din echipă, cu excepţia celor care promovaseră şi lucrau împreună şi cel care supraveghea echipa. Acesta era cunoscut după numele de cod Ariel. Jet nu avea să îl cunoască decât în ultimele săptămâni ale perioadei ei de antrenament special, după ce primise aprobarea. A fost surprinsă să descopere că acesta era destul de tânăr; nu avea mai mult de treizeci şi cinci de ani şi era foarte activ. O descriere foarte potrivită pentru el ar fi fost: extrem de concentrat.

Reveni în prezent. Întoarcerea în timp şi rememorarea acestor lucruri nu îi foloseau la nimic. Trebuia să se concentreze.

Crenguţele uscate trosneau sub paşii ei şi încetini, GPS-ul îi arăta că este aproape de domeniu. Cu puţin noroc, totul avea să se încheie în cincisprezece minute de la dezactivarea primului senzor de mişcare. Poate chiar în mai puţin timp. Obiectivul era păzit de douăsprezece santinele, dar lucrau în schimburi, aşa că avea să se confrunte doar cu şase. Ceilalţi urmau să fie neutralizaţi în somn, cu gaz. Pentru a le proteja, cele două mici canistre de aluminiu erau învelite în huse de neopren.

În ciuda vegetaţiei dense, luminile casei erau vizibile de la câteva sute de metri. Urmase un traseu care trecea prin apropierea domeniului şi care îi fusese indicat de către una dintre echipele de supraveghere anterioare. Se opri în tufişuri ca să îşi dea jos ochelarii pentru vederea nocturnă şi îşi şterse broboanele de sudoare de pe frunte. Mai avea de rezolvat câteva mici chestiuni, dar era aproape timpul pentru spectacol şi prima acţiune pe ordinea de zi era dezactivarea detectoarelor de mişcare.

Agentul de pază nu ştiu ce l-a lovit – un cuţit îi pătrunse prin spate, trecu printre coaste, ajungând direct în inimă, iar neurotoxina de pe lamă îl paraliză, în timp ce sufletul îi părăsea trupul. Jet ştia că sunt patru santinele afară şi două în casă, iar strategia ei era să scape de cele din exterior în linişte.

Se mişca printre umbre precum o nălucă. Era aproape invizibilă. Cel de-al doilea paznic avea să apară în următorul minut, ocolind clădirea – agenţii de supraveghere ai Mossadului confirmaseră că agenţii de pază respectau cu stricteţe orarul de patrulare. Le amintea de disciplina extremă pe care o învăţaseră în cadrul antrenamentelor de la forţele speciale ruseşti – Spetsnaz GRU, cei mai buni dintre cei buni.

Micul pistol PSS îşi făcu apariţia fulgerător, trimiţând un glonţ de 7,62 mm în gâtul celui de-al doilea paznic. Acesta se prăbuşi la pământ, în timp ce arma îi căzu fără zgomot în iarbă.

Jet se aplecă deasupra trupului inert şi se asigură că e mort, apoi îl trase în spatele unui gard viu. Dacă l-ar fi văzut, ceilalţi s-ar fi alertat.

Mai rămăseseră doi în exterior.

Cel de-al treilea tocmai se întorcea pentru a verifica de unde venea zgomotul ciudat pe care îl auzise; un al doilea cuţit îi perforă plămânul. Îşi urmă colegul în spatele gardului viu. Jet rămase stană de piatră când auzi foşnetul specific al unei staţii de comunicare prin radio, cu volumul scăzut, urmat de o voce care cerea informaţii în limba rusă.

Jet alese să lase solicitarea fără răspuns. Rusa ei era impecabilă, dar oamenii aceştia se cunoşteau şi, oricât de bine şi-ar fi schimbat vocea, mormăind un răspuns confuz pe un ton scăzut, ar fi ştiut imediat că nu era unul dintre ei. Trebuia să-l elimine pe cel de-al patrulea paznic, înainte ca acesta să ajungă la ea. Se afla în spatele clădirii, unde îşi petrecea cea mai mare parte a nopţii nefăcând nimic.

Sergei se sprijini de perete, răspunzând apelului din casă şi transmise că nu avea nimic nou de raportat. Aceasta avea să fie ultima lui activitate dintr-o noapte de lucru obişnuită şi lipsită de evenimente, în acel colţ uitat de lume, într-o ţară de rahat şi plină sălbatici. Îi displăcuse această perioadă în Cecenia şi aştepta cu nerăbdare plecarea grupului de la sfârşitul săptămânii viitoare. Şeful se deplasa des şi li se spusese că următorul post avea să fie în Malta, lângă Mediterana, pentru o lună. Aşa mai mergea.

Scotocea în buzunar după o ţigară când glonţul PSS-ului îi lovi ţeasta, zdrobindu-se la impact şi trimiţându-i câteva fragmente de plumb în creierul mare. Nici nu realiză că murea; pur şi simplu încetă să mai trăiască, iar călătoria sa pe acest pământ se încheie înainte ca trupul să i se prăbuşească pe dalele reci de piatră.

Jet alergă cu cea mai mare viteză spre uşa din spate, ştiind că are la dispoziţie numai câteva secunde pentru a cufunda casa în întuneric. Fixase o mică încărcătură de explozibil pe cablurile care alimentau vila cu electricitate. Pulverizã conţinutul unui spray în încuietoarea uşii şi după câteva secunde apăsă telecomanda de la distanţă. Încuietoarea se dizolvă cu un şuierat şi fumegă. Înainte de întreruperea curentului se auzi un pocnet înfundat, venind dinspre cealaltă parte a peretelui, şi toate luminile se stinseră. Patru secunde mai târziu, generatorul avea să pornească, însă era suficient timpul pentru ca ea să forţeze uşa, să intre şi să dezactiveze alarma, fără să fie surprinsă de camerele de luat vederi.

Una dintre gărzile aflate în interior deveni victima unui alt cuţit aruncat de Jet. Omul încercă să prindă cu mâinile mânerul subţire care îi apăruse dintr-odată într-o parte a gâtului. Sângele îi spumega pe lângă cuţit. Ea apucă să îl prindă înainte să cadă şi îl aşeză încet pe covor. Privi ochii tulburi ai omului, ascultă horcăitul final al morţii şi lăsă cuţitul acolo.

Jet se furişă spre cele două dormitoare pe care le identificase ca aparţinând gărzilor şi, după ce conectă un

tub de plastic la supapa uneia dintre canistrele cu gaz, îl strecură pe sub uşă şi goli conţinutul acesteia în cameră. Repetă procesul şi în cea de-a doua încăpere şi ascultă, încercând să distingă orice zgomot. Podeaua trosni în apropierea biroului de lângă apartamentele principale. Era cineva acolo treaz. Poate era un paznic sau poate era chiar ţinta.

Avea toate simţurile în alertă, căutând să identifice orice detaliu care i-ar fi putut dezvălui poziţia celui din urmă paznic. Poate era în centrul de supraveghere din bucătărie – în micul birou pe care gărzile îl improvizaseră pentru monitorizarea echipamentelor de supraveghere. Acesta era locul cel mai probabil.

Se strecură de-a lungul holului principal, pe lângă sufrageria goală. Zgomotul paşilor era înăbuşit de covoarele groase şi de tălpile din cauciuc ale ghetelor ei – exemplare contrafăcute în China, paradisul pirateriei, ale ghetelor marca Dr Martens, care erau la modă în Moscova. Ajunse în dreptul biroului. Din mijlocul uşii, cu pistolul pregătit, fu întâmpinată doar de o încăpere goală.

O uşă se deschise în capătul holului şi apăru un bărbat cu o revistă *Maxim* în mână. Trase un foc, împuşcându-l în ochi. Cel din urmă dintre paznici nici măcar nu îşi luase pistolul cu el la baie. Nu că ar fi ajutat la ceva, dar arăta cât de neglijenţi deveniseră din cauza anilor de inactivitate şi a relativei siguranţe.

Jet auzi din nou podeaua trosnind la etaj, în timp ce trupul omului mort aluneca de-a lungul peretelui, lăsând o urmă neregulată de sânge. Ea ajunsese deja în dreptul scărilor când forţa gravitaţiei îşi termină misiunea cu el.

Arkadi simţea un nod în stomac. Ceva nu era în regulă. Fusese o întrerupere de curent şi, de când revenise, nu văzuse niciuna dintre gărzi patrulând pe afară. Şi mai ciudat era faptul că putea distinge peste câmpuri luminile aprinse ale celor câteva ferme dimprejur. Penele de curent din timpul nopţii care fuseseră înainte afectaseră întotdeauna toată zonă şi nu doar domeniul său.

Ajustă staţia de emisie-recepţie pentru legătura cu oamenii lui şi le ceru cu o voce şoptită să raporteze.

Ridică degetul de pe buton şi aşteptă, dar nu primi niciun răspuns.

Exista şi posibilitatea ca oamenii să nu-i fi auzit solicitarea, însă era de preferat să nu pună binele înainte în nicio situaţie. Instinctul îi spunea că e în pericol.

Arkadi se îndreptă spre birou şi scoase un pistol din sertarul din mijloc – un SIG 225R, apoi păşi în vârful picioarelor până la uşă, ascultând cu atenţie sporită orice zgomot. În timp ce îşi aduna curajul să deschidă uşa, fereastra se sfărâmă spre interior şi o siluetă învăluită în negru se rostogoli înspre el. Se întoarse cu arma în mână, dar o durere acută îi săgetă piciorul; lama extrem de ascuţită a cuţitului lui Jet îi secţionase tendonul lui Ahile. Piciorul îi cedă. În timp ce ţipa, apăsă pe trăgaci, dar rată. Durerea o simţi apoi în stomac. Scăpă pistolul pe podea şi privi în jos, văzând faţa lui Jet care îl privea de dedesubt şi cuţitul înfipt până la mâner în abdomen. Jet se ridică şi îi menţinu trupul în poziţie verticală, ţinând cuţitul strâns. Apoi îl despică până în inimă, aşa cum învăţase să facă la nenumăratele ore de exerciţii de luptă corp la corp.

Ochii lui Arkadi se măriră din cauza pierderii rapide a sângelui, dar şi de surpriza ultimei observaţii – constatarea că asasinul său era o femeie. Buzele i se întinseră încordate şi, în încercarea zadarnică de a spune ceva, o ultimă bolboroseală îl înecă. Apoi i se rupse firul şi se prăbuşi la pământ, încă având cuţitul înfipt adânc.

Jet se aplecă şi îi verifică pulsul, apoi, constatând că era mort, scoase un telefon din buzunar şi făcu o fotografie cadavrului, asigurându-se că faţa era vizibilă. Apăsă butoanele telefonului cu degetele mâinii care nu era mânjită de sânge şi expedie fotografia ca un document ataşat unui e-mail. Destinatarul era ascuns sub forma unei adrese temporare de unică folosinţă[10]. Apoi strecură telefonul înapoi în buzunarul pantalonilor ei negri.

[10] Serviciu prin care se permite primirea de e-mailuri la o adresă temporară care se autodistruge după un anumit timp (n. red.).

Misiunea fiind îndeplinită, prioritatea ei devenise acum părăsirea domeniului şi a ţării cât mai repede posibil. Când aveau să fie descoperite cadavrele, ea se va afla deja foarte departe, iar crimele aveau să fie atribuite facţiunilor criminale angajate în luptele pentru teritoriu.

Jet nu ştia cine fusese ţinta şi nici ce făcuse ca să merite un asemenea sfârşit. Aproape niciodată nu ştia. Nu era treaba ei să ştie. Tot ce ştiuse era că trebuia exterminat. Sarcina fusese considerată atât de importantă, încât fusese organizată o misiune complicată şi costisitoare într-o zonă a lumii foarte departe de casă. Acum, indiferent de pericolul pe care îl reprezentase, totul se sfârşise. Punct!

Jet îşi şterse sângele de pe mâna înmănuşată, lăsând o urmă pe covorul alb şi gros, apoi ridică pistolul victimei din locul în care aceasta îl scăpase şi ieşi cu grijă pe uşă.

Celelalte santinele erau neutralizate; gazul avea să le ţină aşa pentru cel puţin şase ore, astfel încât nu reprezentau niciun pericol pentru ea. N-ar fi ezitat să le elimine şi pe acestea, dar nu era necesar, iar ea nu făcea gesturi gratuite. Punea mare preţ pe eficienţă şi crimele din noaptea aceea fuseseră necesare pentru a ajunge la ţintă. Nimic mai mult.

Odată ajunsă din nou la maşină, se dezbrăcă de haine, pe care le puse într-un sac de gunoi, împreună cu rucsacul şi cu armele. Apoi se îmbrăcă rapid cu un pulover cu o culoare nedefinită şi o pereche de jeanşi, după care azvârli sacul în portbagaj şi îl închise. Se aşeză la volan şi porni motorul, oprindu-se o clipă să se privească în oglinda retrovizoare. În lumina palidă a lunii, putu observa câteva picături de sânge uscate pe nas, pe care le şterse cu un şerveţel umezit cu salivă. Ochii care o priveau din oglindă erau liniştiţi şi limpezi; nu dezvăluiau nimic şi nu trădau în niciun fel ceea ce tocmai făcuse. Băgă în viteză şi îşi aminti ce îi spusese Ariel cu mult timp în urmă, la începuturile activităţii ei. O lăudase, spunându-i că este agentul perfect, după ce încheiase impecabil o misiune deosebit de dificilă.

Perfectă.

Probabil că era. Dar ceea ce nici Ariel nu înţelesese era că motivaţia lui Jet era alimentată de o combinaţie instabilă de furie, ură şi deznădejde. Ori de câte ori îndeplinea o misiune, era mândră să ştie că era cea mai bună. Orice altceva – crimele, riscul, jocul cu moartea, ca un mers pe un fir foarte subţire – era imaterial. Înţelesese că o parte din ea ura toate acestea – o revelaţie care explica de ce se simţea atât de neîmplinită, chiar şi după o misiune de succes. Undeva, adânc în sufletul ei, se ura pe sine şi pe cei care o făcuseră să fie astfel, pe cei care o transformaseră într-o maşină de ucis pentru scopurile lor meschine.

În timp ce ieşea pe şoseaua principală de pe drumul secundar, o lacrimă i se rostogoli pe obraz. Drumul avea să o ducă la locul de contact. Va abandona maşina ce urma să fie preluată şi dezinfectată de către o altă echipă şi va lua avionul de la Grozny spre Moscova, unde se va face nevăzută. Va reapărea cu următoarea ocazie când avea să fie nevoie de ea. În acea lacrimă singuratică erau concentrate agonia şi dezgustul pe care le adunase într-o existenţă plină de greutăţi. Acea lacrimă era personificarea unei vieţi care nu avea nici trecut şi nici viitor.

Avea doar ziua de azi.

Iar azi îşi făcuse datoria. Ca de obicei. Cum era de aşteptat.

Ca întotdeauna.

Capitolul 6

În urmă cu trei ani, Alger, Algeria, Africa de Nord

Echipajele de pază patrulau suprafaţa domeniului împrejmuit de pe plajă. Era amplasat pe malul abrupt, la înălţimea unui bloc cu trei etaje. Oamenii purtau geci groase care să îi protejeze de răcoarea serii. Deşi Alger era situat la Marea Mediterană, capriciile lunii martie surprindeau uneori oraşul cu temperaturi foarte scăzute după lăsarea serii. Seara aceea era una dintre cele mai reci, deşi abia trecuse o oră de la apusul soarelui.

Pe lângă efectivul de pază al domeniului, fiecare musafir venise însoţit de propriile gărzi de corp. Acest lucru crease un echilibru precar în interiorul vilei; erau numeroşi bărbaţi cu figuri ameninţătoare, îmbrăcaţi în costume negre, care ascundeau cu greutate armele. Treceau unii pe lângă alţii pe holuri şi rivalizau pentru supremaţie în spaţiile comune.

Automobilele de lux începuseră să sosească de la ora cinci. Între ele se afla prima ţintă, venită direct de la locul unde aterizase avionul său privat. Toate luminile din casă străluceau. Vastul domeniu şi vila uriaşă erau în întregime iluminate cu becuri montate la o înălţime discretă, în aşa fel încât niciun colţ să nu fie lăsat în umbră. Se elimina riscul unei posibile ascunzători. Cartierul era unul exclusivist, aparţinând celor cu bani şi influenţă; automobile ale poliţiei erau staţionate la fiecare capăt al plajei pentru a se asigura că nimic nu tulbură liniştea locuitorilor.

Casca minusculă din urechea lui Jet se activă cu un zgomot.

— Delta, eşti pe poziţie?

— Recepţionat, şopti ea.

— Ai ceva de raportat?

— Negativ. Ultimul a apărut acum o jumătate de oră. Se pare că toţi sunt adunaţi în sufragerie, pentru o cină

târzie.

— Frumos. Ce poţi să îmi spui despre inamici?

— Au o mică armată şi par să fie vigilenţi.

— Câţi vezi?

— Afară sunt douăzeci şi patru. Înăuntru, e greu de spus cu exactitate, dar, dacă ne raportăm la numărătoarea făcută pe măsură ce soseau, aş zice că sunt pe puţin douăzeci. Aşadar, sunt în total aproape cincizeci. Sunt înarmaţi şi periculoşi.

Interlocutorul făcu o pauză apoi spuse:

— Lasă-mă să iau legătura cu baza. Revin.

— Terminat! murmură ea.

Continuă să supravegheze vila prin obiectivul de mare putere al puştii cu lunetă. Deşi se afla la aproape două sute de metri depărtare, putea observa activitatea din încăperile principale de pe acoperişul unui bloc în construcţie pe care se ascunsese. Persoana însărcinată cu securitatea a crezut că puterea stă în număr de persoane, dar nu se gândise să tragă draperiile. Zidurile înalte de trei metri care înconjurau clădirea principală contribuiau şi ele destul de mult la sentimentul de invulnerabilitate. În plus, nimeni nu ştia despre întâlnirea care avea loc acolo şi nu i-ar fi recunoscut pe participanţi pentru că toţi se aflau în Algeria pentru prima dată. Veniseră cu abia opt ore în urmă.

Nu ştia nimeni, cu excepţia echipei ei.

Trecuse mai bine de un an de când fusese implicată într-o operaţiune cu întreg grupul. Acum lipsea numai Rain[11] – numele de cod al agentului care fusese detaşat sub acoperire în Yemen, cu şase luni înainte.

Jet, Tiger, Fire şi Lightning[12] fuseseră implicaţi în această misiune după ce Ariel primise informaţia că cinci finanţatori ai terorismului aveau să participe la o întâlnire fără precedent, pe teren neutru. O astfel de adunare prezenta o oportunitate irezistibilă; era o ocazie pentru a tăia finanţarea unor organizaţii teroriste, dintre care multe

[11] *Ploaie* (în limba engleză) (n. tr.).

[12] *Avion cu reacţie, Tigru, Foc și Fulger* (în limba engleză) (n. tr.).

considerau Israelul ca fiind întruchiparea diavolului pe pământ.

În condiţiile în care avuseseră doar şase zile la dispoziţie, planificarea intervenţiei se făcuse cât se putea de bine. Se alocaseră resurse, se adunase personalul, se formaseră şi se detaşaseră echipele.

Din punctul de vedere al lui Jet, un aspect negativ îl constituia sursa informaţiei. Fuseseră alertaţi de către CIA, care insistase să includă în echipă şi un observator ce le reprezenta interesele. Condiţia nu era negociabilă. Timpul scurt şi prezenţa unui străin între ei nu erau convenabile nici pentru Jet şi nici pentru restul echipei. Însă, la urma urmei, decizia nu era a lor.

Iat-o acum pe un acoperiş din nordul Africii, spionând printr-o lunetă Hensoldt ZF 4 un grup înarmat, care părea în stare de orice. Acesta nu era scenariul ideal pentru Jet. Ea prefera loviturile precise în detrimentul celor în forţă, dar înţelegea că nu întotdeauna circumstanţele permit.

Casca din urechea ei prinse viaţă şi auzi din nou vocea lui Fire.

— Va trebui să acţionăm în cel mai scurt timp. Toată lumea este pe poziţie. Atacăm în două minute. Repet: atacăm în două minute! Întrebări?

Linia de comunicare rămase tăcută preţ de câteva secunde.

— Negativ, spuse Jet, urmată de corul celorlalte voci exclusiv masculine care repetau acelaşi răspuns.

Jet apăsă butonul cronometrului de la ceas şi aşteptă. Dacă lucrurile mergeau bine, aceasta avea să fie o misiune destul de curată. Dacă procedau cum trebuie, niciunul dintre tipii cei răi nu avea vreo şansă să scape cu viaţă. Totuşi, echipa prefera să aibă întâriri. Într-o operaţiune de anvergură cum era aceasta nu îşi puteau permite nicio greşeală.

După exact două minute, o fâşie de foc ţâşni dintr-o clădire aflată la aproape optzeci de metri depărtare de Jet. Fire şi Lightning trimiseseră acolo o rachetă ghidată

Kornet 9M133F-1, echipată cu un focos termobaric[13].

O explozie surveni în sufrageria vilei: o ploaie de sticlă spartă, resturi metalice şi flăcări albe – lovitura fusese directă şi devastatoare. Jet examina prin lunetă gărzile de corp care, surprinse de explozie, rămăseseră înmărmurite. Oscilau între a fugi către vila cuprinsă de flăcări sau a se repezi la maşini. Îi văzu pe trei dintre ei revenindu-şi; unul arăta spre locul în care erau Fire şi Lightning şi ţinea staţia de emisie-recepţie în dreptul buzelor. Patru oameni înarmaţi cu puşti se precipitară către o dubă.

Jet îşi duse mâna la cască.

— Alfa, veţi avea companie. Repet. Poziţia v-a fost deconspirată.

— Recepţionat. Acoperă-ne cât poţi, apoi şterge-o de aici!

— Aşa voi face. Delta, terminat.

Jet fixă luneta la ochi şi îl luă în cătare pe unul dintre cei trei oameni înarmaţi, care era conducătorul echipei de pază şi apoi îl doborî. Patul puştii o izbi în umăr, dar ignoră reculul şi ochi imediat un alt bărbat. Alte două maşini ţâşniră din curte, îndreptându-se spre ei; şuierul motoarelor ambalate se combina cu strigătele ordinelor venind dinspre vilă. Trase din nou şi încă un om căzu. Fusese depistată după scânteia făcută de ţeava armei şi gloanţele începură să lovească peretele şantierului. Chiar dacă şansele să fie lovită erau foarte mici, un glonţ rătăcit ar fi putut totuşi să-i fie mortal.

Era timpul să strângă.

— Alfa, inamicul e în drum spre voi.

— Câţi sunt?

— Trei autoturisme?

— Poţi elimina vreunul?

— Încerc, dar fiţi pregătiţi pentru companie în scurt timp. M-au atacat şi pe mine.

Ochi prima dubă. Ţinti şoferul. În timp ce apăsă pe

[13] Tip de exploziv care foloseşte oxigenul din aer generând temperaturi foarte ridicate şi care are o durată semnificativ mai mare decât cel convenţional condensat (n. red.).

trăgaci, maşina se balansă trecând printr-o groapă din asfalt. Glonţul rată ţinta. O gaură apăru în parbriz, la cincisprezece centimetri în stânga faţă de capul şoferului, iar acesta începu să facă manevre de urgenţă. Jet trase din nou, însă omul făcea prea multe viraje cu maşina.

Ricoşeurile gloanţelor în marginea clădirii care o adăpostea pe Jet se intensificară, semn că şi mai mulţi trăgeau asupra ei.

În depărtare se auzeau sirene.

Jet auzi în cască:

— Delta, elicopter inamic se apropie. Probabil că armata supraveghea de sus. Retrage-te! Repet: retrage-te acum!

— Recepţionat, Alfa. Apropo, aţi executat un foc grozav. Fiţi pregătiţi de luptă în aproximativ şaizeci de secunde. Am văzut lansatoare de grenadă între armele lor. Aveţi grijă! spuse Jet.

— Şi tu, Delta. Retrage-te! Transmisiune încheiată.

— Sunt gata de plecare. Transmisiune încheiată.

Jet înşfăcă puşca şi alergă înspre scări, sărind, două câte două, treptele de ciment nefinisate. Era beznă, dar privirea i se acomodă rapid cu întunericul şi putu evita cu uşurinţă grămezile de moloz şi de mizerie. Ajunse la etajul al doilea şi aruncă o privire peste umăr către vilă. Luminile săltăreţe ale autovehiculelor se apropiau cu repeziciune. Probabil că mai aveau aproximativ treizeci de secunde.

Ajunsă la parter, fugi către maşina ei, în timp ce farurile automobilelor ce veneau pe stradă în viteză spre ea săltau. Deschise portiera, aruncă puşca pe scaunul de lângă cel al şoferului şi porni motorul. Maşinile urmăritorilor se despărţiră: două porniră spre locul în care erau Fire şi Lightning şi una venea direct către ea. Cincisprezece secunde mai târziu, duba opri la patruzeci şi cinci de metri de maşina ei şi din ea coborâră patru bărbaţi cu mitraliere Kalashnikov.

Maşina Ford Festiva al lui Jet explodă într-un ghem de foc. O bucată dintr-o uşă pluti într-o curbă leneşă prin aer, înainte de a se prăbuşi la cinci metri şi jumătate de cel mai apropiat trăgător. Un nor negru erupse deasupra uleiului

care ardea sub carcasa automobilului; flăcările nesătule se prelingeau pe scheletul maşinii, într-o luptă pentru supremaţie.

Observatorul CIA avea să confirme ulterior o victimă dintre ai noştri. Deşi Mossadul păstrase tăcerea, toţi cei implicaţi ştiau că echipa fără nume pierduse un membru de bază. Fire şi Lightning văzuseră la rândul lor explozia şi erau de acord că nimeni nu i-ar fi putut supravieţui.

O săptămână mai târziu, numele de cod Jet era retras, urmând a nu mai fi niciodată folosit.

Nu s-a ţinut niciun serviciu funerar.

Capitolul 7

În prezent, Peninsula Paria, Venezuela

Jet înainta lent de-a lungul plajei, bucurându-se de căldura soarelui de dimineaţă care îi mângâia pielea. Ajunse aproape de micul sat de pescari, Macuro, care tocmai se deştepta la viaţă. Ştia că arăta de parcă fusese târâtă de o maşină. Încercă să îşi dreagă puţin aspectul, adunându-şi părul sălbatic într-o coadă. Cu puţin noroc, putea să pară un turist excentric – un specimen de vizitator al Africii de Sud, care era mai mult decât obişnuit în cele mai greu accesibile colţuri ale ei. Imediat ce va fi ajuns în apropierea civilizaţiei şi se va fi cazat într-un motel, avea să se spele, dar acum nu era nici momentul, nici locul potrivit.

Un cocoş cântă din mijlocul găinilor, în timp ce Jet trecu pe lângă ceata de păsări răspândită pe drum şi apoi peste nisip, aproape de locul unde se odihneau câteva bărci de pescuit obosite. Fu observată de un bătrân cu pielea de culoarea tutunului, care stătea la taclale cu un alt pescar în timp ce îşi pregăteau bărcile de lansare. Râdea cu poftă la ceva ce acesta îi povestea. Omul se opri din ceea ce făcea, când o observă la câţiva metri distanţă. Ea privea către barca lui. Jet îl salută înclinând capul, iar el răspunse ridicându-şi cu o mişcare largă şi respectuoasă pălăria din paie, gest care îi smulse lui Jet un zâmbet sincer. Apoi, ea îl întrebă dacă ar fi interesat să o transporte cu barca până în cel mai apropiat oraş mai mare – în cazul de faţă, era vorba de oraşul-port Guiria, aflat la aproximativ patruzeci de kilometri spre vest.

Negociară o vreme, el aducând în discuţie condiţiile de vreme şi rezistenţa ambarcaţiunii sale, precum şi calitatea de excepţie a pescuitului din timpul respectiv. Ea se plângea de viaţa unei ţigăncuşe a cărei singură avere erau hainele de pe ea. După câteva minute necesare pentru tocmeală, ajunseră la o înţelegere. Căpitanul Juan, după

cum îi plăcea să i se spună, o va duce până în Guiria pentru zece dolari – nu era deloc o afacere proastă pentru un localnic care plătea cam cinci cenţi pentru litrul de benzină; cheltuielile lui totale ar fi putut ajunge la un dolar pentru drumul dus-întors. Jet îi spuse şi că, dacă scotea un timp bun, ar fi putut prinde şi o jumătate de zi de pescuit, dar el respinse sugestia cu un gest binevoitor. O zi decentă de lucru i-ar fi adus cel mult cinci dolari. Şi asta, dacă era norocos. Omul zâmbi larg, în timp ce încheiau înţelegerea cu o scuturare de mâini, în timpul căreia Jet observă că îi lipseau toţi dinţii din faţă.

Jet împinse barca în valuri cu ajutorul prietenului său şi se sui cu dexteritate la proră. După ce trase puternic de cablul de pornire de câteva ori, motorul prinse viaţă printr-un nor de fum, apoi zgomotul neregulat se stabiliză într-un tors constant. Când Jet îl întrebă pe Căpitanul Juan cât va dura călătoria, acesta răspunse: o oră, mai mult sau mai puţin, în funcţie de mare.

Primul kilometru şi jumătate făcut de-a lungul coastei aride fură însoţiţi de un grup format din trei pelicani, care îşi pierdură în cele din urmă interesul şi plutiră în altă direcţie. Jet îşi consumă timpul privind cum se îndepărtează de coasta sălbatică. Cea mai mare parte din peninsulă era formată din jungla care cobora direct în mare, fără mijlocirea unor plaje – apa devenea adâncă brusc, la doar câţiva metri de mal. Valurile se spărgeau de stâncile înalte pe lângă care treceau, în timp ce barca accelera treptat până când se stabiliză la o viteză confortabilă pe care o bănuia a fi de douăzeci de noduri pe oră.

Neavând nimic de făcut, mintea îi fugi din nou la situaţia neplăcută în care se afla – era urmărită de duşmani necunoscuţi care voiau să o ucidă, iar acum se găsea fără casă, fără prieteni şi fără nicio idee despre ce avea de făcut, cu excepţia dorinţei de a evita să fie omorâtă. Crezuse că lăsase în urmă acest mod de viaţă, dar era clar că se înşelase.

Pe când barca tăia valurile unduioase ale apei albastre,

îşi aminti cum murise ultima dată, când înscenase explozia din Alger cu ajutorul lui Ariel, mentorul şi… iubitul ei. Îşi aminti că acesta rămăsese surprins când îi spusese pentru prima dată că vrea să iasă din joc. Închise ochii şi pentru o secundă îşi aminti atingerea lui puternică pe pielea ei. Parcă ar fost şi acum împreună, întinşi pe pat după ce se iubiseră tandru în bungalow-ul izolat de la marginea Mării Mediterane, lângă oraşul Ashdod.

— Nu poţi renunţa. Nimeni nu părăseşte echipa. Această opţiune nu există, îi explicase el cu blândeţe.

— Ştiu cum merge treaba. Şi nu cer permisiunea. Înţeleg că odată intrat în aşa ceva, eşti acolo până… nu mai eşti. Îmi amintesc în ce m-am băgat. Dar trebuie să găsesc o ieşire.

— Nu e aşa de simplu, spuse el, în timp ce îşi plimba un deget de-a lungul pântecului ei, desenând leneş un cerc în jurul buricului.

— Ba este.

— E interzis, ştii bine.

— Şi ce facem noi este interzis.

Ea se rostogoli pe o parte şi se sprijini în cot, aşezându-şi capul în palmă pentru a-i studia profilul. Nu era un bărbat frumos în sensul tradiţional. Trăsăturile lui erau imperfecte, un pic prea dure şi obosite: păr negru, ondulat şi lăsat un pic lung, nas puţin cam mare, buze ce aveau o senzualitate naturală şi ochi în care s-ar fi putut pierde săptămâni la rând. Jet nu simţise vreodată că este îndrăgostită şi probabil nici ceea ce era între ei nu era iubire, însă era cel mai apropiat echivalent pentru că, atunci când erau împreună, cu greu se sătura de el.

— Corect, admise el.

Regulile erau cum nu se poate mai clare. Întâlnirile lor – nu relaţia lor – încălca fiecare dintre aceste reguli. Agenţii erau selecţionaţi tocmai pentru că nu aveau legături apropiate. Erau creaturi ciudate, care îşi petreceau timpul acasă sau în misiune. Ceea ce făcea imposibilă orice apropiere. Nu li se permitea să discute despre munca lor şi nici măcar să spună cuiva cu ce se ocupă. Erau adesea

nevoiţi să dispară cu săptămânile sau chiar cu anii uneori, în funcţie de misiune. Într-o astfel de viaţă, nu exista loc pentru niciun fel de relaţie. Fiecare membru al echipei jurase credinţă unei cauze mult mai înalte – unul dintre numeroasele sacrificii pe care le acceptaseră fără ezitare.

— Dar asta nu te-a oprit. Nu *ne-a* oprit, se corectă ea.

Orice prietenie între agenţi era strict interzisă. Cu atât mai mult dacă era o relaţie intimă. Situaţia se complica şi mai mult pentru că el era comandantul ei – superiorul şi mentorul ei. El era cel care trebuia să ia decizii la rece când o trimitea în misiuni riscante, unde şi-ar fi putut pierde viaţa sau… mai rău. Dacă cineva ar fi avut cea mai mică bănuială despre relaţia lor, pentru el ar fi însemnat sfârşitul. Pentru amândoi. Dar asta nu-i împiedicase. Atracţia fusese prea puternică. Ei îi fusese tot atât de imposibil să reziste, pe cât îi fusese lui – deşi el era cu zece ani mai mare decât ea, când se întâlneau erau de nestăvilit, precum un taur sălbatic şi partenera lui lascivă.

— Cu siguranţă că nu ne-a oprit, recunoscu el, întorcându-se să privească trăsăturile ei minunate: aspectul asiatic fin din partea mamei, însoţit de ochi verzi pătrunzători, pe care îi masca bine cu lentile de contact colorate când acţiona sub acoperire. Era dispus să rişte totul pentru a fi cu ea. Şi ea la fel.

— Am o idee, David.

Jet îl făcuse să îi dezvăluie numele lui real după ce făcuseră dragoste pentru prima dată, cu doi ani şi jumătate în urmă. El era singurul membru al echipei care ştia că numele ei era Maya, iar ea era singura care cunoştea identitatea lui reală. Pentru toţi ceilalţi, el era Ariel.

— Nu vreau să aud, se opuse el, dar ea văzu sclipirea din ochii lui care îl dădea de gol.

Jet îşi prezentă planul cu un ton calm. Trebuia să moară, de preferat, într-o misiune şi într-o manieră care nu ar da naştere la suspiciuni. El înţelese imediat subiectul şi logica din spatele întregului scenariu. Singurul mod în care avea să fie în siguranţă era să moară. Era un adăpost faţă de

Mossad sau faţă de duşmanii pe care era posibil să şi fi făcut cu prilejul misiunilor la care luase parte, la adăpost de o lume în care ea fusese un agresor sau un inamic ce trebuia distrus imediat.

— Dar de ce, Maya? Aceasta este întrebarea mea. Vreau să spun: cu trecutul tău, ce altceva ai putea să faci? Ai fost făcută să faci parte din această echipă.

David ştia din dosarul ei tot ce era de ştiut despre Jet, iar ea îi dezvăluise lucruri din trecutul ei pe care nu le mai spusese nimănui. Despre tatăl ei adoptiv. Avea doar treisprezece ani în noaptea în care venise pentru prima dată la ea. Continuase să o facă după aceea ani la rând, până când Maya pusese capăt coşmarului, urmând să se trezească într-unul şi mai teribil: şcoala de corecţie, psihiatri, custodia Statului. Un şir nesfârşit de traume la care nimeni nu ar trebui să fie supus vreodată.

— Vreau să trăiesc, David. Vreau să mă eliberez de trecut şi să încep de la capăt. Vreau ca viaţa mea să fie şi despre altceva decât răzbunare, crime şi ură. Este chiar atât de greu de înţeles? Făcu o pauză şi întinse mâna să-i înlăture o şuviţă de păr de pe ochi. Trebuie să încep o altă viaţă. Iar tu mă cunoşti destul de bine; dacă nu ai să mă ajuţi, o voi face singură.

Vocea ei avea acum un ton metalic şi dur.

El oftă.

— Dar de ce acum? După toate prin care am trecut? După toate prin care *ai* trecut? De ce, îngerul meu?

— Pentru că acum e momentul, David. A venit momentul.

David încuviinţă din cap cu un gest subtil, aproape imperceptibil, care era mai convingător decât orice discurs.

Nu putuse să-i spună adevăratul motiv. Nu putea spune nimănui cum totul se schimbase într-o clipită şi avusese dintr-odată viziunea unei alte lumi – un viitor lipsit de crime şi de pericole. Un viitor plin de iubire. Iubirea pe care, de la moartea părinţilor ei, nu o mai cunoscuse.

Cu două săptămâni în urmă, Jet descoperise că era

însărcinată.

Nu avea cum să se înşele. Făcuse testul de trei ori.

Şi totul se schimbase dintr-odată.

Trecutul ei era plin cu orori cât pentru zece vieţi omeneşti şi mare parte dintre acestea i le împărtăşise lui David după ce deveniseră apropiaţi. Nu fusese uşor să îi încredinţeze acele lucruri care făceau parte din ea, dar o făcuse. El, spre meritul lui, făcuse faţă poverii. Însă tot ea îi spusese că nu va avea niciodată copii şi că ar fi cel mai nepotrivit părinte din lume. Deşi declaraţia fusese exagerată, ea conţinea un sâmbure de adevăr. Ea îşi câştiga traiul ucigând. Ca să poată face asta, trebuia să fie insensibilă, să nu aibă nicio umbră de îndoială… şi nici de compasiune. Îi fusese inculcat acest aspect pe parcursul antrenamentelor, iar viaţa o lovise cu acest adevăr cu mult înainte: singurul mod în care poţi fi în siguranţă şi să eviţi suferinţa este să nu simţi. Să simţi însemna să te doară. Să simţi însemna să suferi.

Dar să simţi însemna şi că eşti viu.

Realitatea tristă era aceea că ea fusese moartă pe dinăuntru întreaga ei viaţă de adult şi mai toată copilăria. Singura scânteie de simţire fusese aprinsă în ea de David, dar nici atunci nu o putuse împărtăşi total cu el şi nici nu îi permisese să se dezvolte dincolo de o anumită limită, însă, după ce făcuse pipi pe banda aceea îngustă şi văzuse rezultatul pozitiv, întreaga ei lume se răsturnase şi un sentiment de mult uitat ieşise la suprafaţă. Era un sentiment atât de puternic, încât o lăsase fără aer.

Dorinţa de a proteja.

Nu îi putuse spune lui David; decizia de a-i spune sau nu o torturase de-a lungul a douăsprezece nopţi nedormite. Nu era bine ca el să afle. Cel puţin, pentru moment. Poate după ce se năştea copilul şi după ce viaţa ei se aşeza într-un nou făgaş, când lucrurile aveau să fie clare şi ea era în siguranţă… poate atunci i-ar putea spune. Şi poate atunci şi el ar alege o altă viaţă.

Însă, pentru moment, nu putea risca pentru că nu putea să anticipeze reacţia lui. David era un om bun şi onorabil,

dar totodată era obsedat de control – trebuia tot timpul să fie în poziţia de superioritate. El hotăra orice aspect referitor la echipă şi la operaţiunile în care oamenii lui erau implicaţi şi fusese ales datorită personalităţii sale. Şi ea fusese aleasă tot datorită personalităţii ei. Deşi sentimentele ei pentru el erau foarte puternice – dacă era să fie sinceră, putea chiar să spună că e îndrăgostită – îl cunoştea destul de bine pentru a şti că nu putea prevedea reacţia lui. Nu îşi permitea riscul ca adevărul să declanşeze o serie de evenimente dezastruoase. Decizia era a ei şi ea trebuia să protejeze cu orice chip copilul. O deranja că trebuia să-i ascundă adevărul lui David, dar nu avea altă opţiune.

— Ştii că nu va fi uşor, spuse el, luându-i mâna şi sărutându-i palma, cu o tandreţe neaşteptată.

Îi veni să plângă – ochii i se umplură de lacrimi – şi David îşi imagină că ea era copleşită de recunoştinţă. Îşi retrase mâna şi îşi şterse ochii cu braţul, fixându-l apoi cu privirea limpezită; momentul fusese depăşit.

— Ne trebuie un plan, spuse ea. Ştiu că te pricepi la asta.

— Ideea ta nu e rea, dar trebuie să lucrăm la detalii şi să aşteptăm ocazia potrivită. Când se va ivi, trebuie să te găsească pregătită. Asta înseamnă paşapoarte, bani, arme, o destinaţie unde să fii în siguranţă…

— Ştiu, spuse Maya.

Îşi trase braţul de sub cap şi reveni pe spate, privind tavanul înainte de a închide ochii. Restul ţinea de organizare. Apoi de execuţie. Avea să aleagă un loc îndepărtat, unde nimeni nu o cunoştea şi unde se putea integra într-o nouă viaţă fără să atragă atenţia asupra ei. Să pregătească fondurile şi documentaţia necesare. Acestea erau lucruri la care amândoi se pricepeau foarte bine. Cel mai greu fusese să ia decizia şi să îl convingă pe David să o ajute. O parte din ea se aşteptase la un refuz din partea lui. Nu l-ar fi putut condamna dacă ar fi făcut-o, pentru că îi ceruse să o ajute să trădeze echipa şi organizaţia cărora el le datora totul – identitatea, vocaţia,

motivul pentru care se trezea în fiecare dimineaţă.

Niciunul nu ştia la momentul acela că ocazia potrivită avea să sosească o săptămână şi jumătate mai târziu, când CIA va alerta Mossadul cu privire la întâlnirea din Alger. Când lucrurile au început să se precipite, David a lucrat fără încetare pentru a pune la punct explozia maşinii şi evadarea ei. Dispariţia Mayei a fost impecabilă. Nimeni nu a bănuit nimic şi presupusa ei moarte s-a desfăşurat ca unsă.

Îl văzuse pe David ultima oară cu două zile înainte de plecarea ei în Alger. Nu mai luaseră legătura în niciun fel de atunci, cu excepţia cărţii poştale în alb pe care i-o trimisese. Conform înţelegerii dintre ei, era un semn că ea ajunsese cu bine.

Barca se ciocni de un val mai înalt şi o ploaie de stropi ţâşni în aer, învăluind carena din ambele părţi şi căzând apoi asupra lor. Amintirile se disipară. Se trezi brusc din visare şi, spre surprinderea ei, deschise ochii şi izbucni în râs, în timp ce apa îi curgea din păr şi pe faţă.

Căpitanul Juan veni aproape de ea şi Jet simţi o afinitate trecătoare cu bătrânul pescar, de parcă ar fi fost amândoi nişte copii care săltau peste valuri şi râdeau când apa îi uda până la piele.

Briza şi căldura soarelui o uscară rapid. Momentul trecu. O pereche de peşti zburători ţâşni în dreptul prorei, înotând în spuma strălucitoare ce dansa deasupra valurilor în ritmul liniştitor al motorului.

După câteva minute, Juan arătă la orizont o breşă în junglă, în care clădiri decolorate întrerupeau verdele perfect al ţărmului.

— Guiria.

Maya încuviinţă cu un gest al capului, ridicând mâna sănătoasă ca să-şi protejeze ochii de lumina soarelui.

— Cât mai este? întrebă.

El păru să cumpănească bine răspunsul, încreţindu-şi fruntea înainte să îi întoarcă un alt zâmbet ştirb.

— Cam cincisprezece minute. Am mers bine.

Ea aprobă din cap.

— Viaţa e uneori aşa.
Restul drumului îl făcură în tăcere.

Capitolul 8

Zilele noastre, Guiria, Venezuela

Jet nu întâlnise un loc mai respingător pe pământ decât portul Guiria, deşi pe vremuri îşi făcuse veacul prin câteva locuri destul de dezgustătoare. Barje de pescuit ruginite scârţâiau şi gemeau, lovindu-se de digurile surpate. Denunţau sărăcia locului. Îşi luă rămas-bun de la Căpitanul Juan de pe debarcader şi se întoarse să cerceteze micul port. Ceea ce văzu nu era deloc încurajator. Înaintă dinspre malul apei înspre străzile neîngrijite ale oraşului şi fu întâmpinată de acoperişuri de metal roase de rugină, vopsea scorojită şi de o duhoare de putreziciune care acoperea totul.

Se opri la un colţ de stradă de lângă o piaţă mică şi cumpără o pungă de nuci şi o sticlă cu apă. O bău cu lăcomie când ieşi, apoi intră din nou şi mai cumpără una. Un pic mai departe pe stradă găsi un magazin care vindea bluze şi tricouri; îl alese pe cel mai frumos dintre acestea, suportând privirea indispusă a vânzătorului bătrân la vederea dolarilor cu care plăti – monedă care, în mod oficial, în Venezuela nu era privită cu ochi buni, dar în realitate era acceptată de majoritatea localnicilor.

În apropiere de centrul oraşului dădu de un hotel mic şi degradat, aflat acolo de când lumea. Câţiva localnici erau aşezaţi pe marginea trotuarului, schimbând aceleaşi glume şi poveşti, în vreme ce timpul trecea pe lângă ei. Se opriră din vorbit când ea ajunse în dreptul lor, însă Jet le auzi neroadele comentarii şoptite pe când trecea printre uşile crăpate de lemn ale hotelului.

O femeie solidă purtând o strălucitoare rochie galbenă şi având trăsăturile unui luptător de categorie grea o întâmpină la recepţie şi fu de acord să îi închirieze o cameră pentru şapte dolari. Jet se interesă de orarul autobuzului. Femeia ridică din umeri şi îi răspunse că staţia era la două străzi mai încolo şi că era liberă să

verifice sosirea lui când pofteşte.

Camera aflată la etajul doi mirosea a un amestec de vomă şi mucegai, peste care plutea parfumul unui produs de curăţenie. Avea apă caldă şi la duş găsi o bucată albă de săpun. Asta era tot ce îşi putea dori.

O jumătate de oră mai târziu, cobora scările hotelului, păşind în căldura înăbuşitoare. Acelaşi grup de pierde-vară o urmări cum se îndrepta către staţia de autobuz, reluând aceleaşi comentarii pe care le auzise la sosire. Se pare că nu era nevoie de un repertoriu prea bogat pentru a fi un şobolan dezgustător în Guiria.

Conform orarului decolorat, afişat pe un stâlp în apropierea bisericii, autobuzul către Caracas circula o singură dată pe zi, la începutul după-amiezii. Era programat să plece peste o oră şi jumătate, ceea ce însemna că avea vreme să mănânce ceva şi să revină la timp pentru a nu îl pierde.

Câteva minute mai târziu era aşezată într-un local de familie care, deloc surprinzător, afişa la meniu feluri de mâncare cu specific pescăresc. Comandă peşte la grătar, gândindu-se la ce avea de făcut în continuare. Ventilatoarele prăfuite din tavan scârţâiau, în încercarea lor eşuată de a atenua căldura.

Cei care o urmăreau fie o credeau încă în viaţă în Trinidad, fie auziseră de explozie şi o credeau moartă. Mai exista a treia posibilitate, destul de improbabilă, ca aceştia să îşi amintească de dispariţia ei anterioară, tot într-o explozie, şi să nu creadă cu adevărat că a murit dacă s-ar fi aflat pe acea barcă.

Această ultimă posibilitate o tulbura.

Dacă Jet ar fi condus operaţiunea de prindere a ei, ar fi trimis agenţi în toate oraşele mari de pe coastă, pentru orice eventualitate. Erau şanse mici, dar ea avusese de multe ori noroc în astfel de situaţii. Bazându-se pe anvergura a ceea ce văzuse până acum, nu putea elimina această posibilitate.

Când i se aduse peştele, Jet îl devoră cu poftă; după seara trecută, în care nu mâncase nimic, era flămândă.

Se întoarse pe stradă şi merse agale de-a lungul trotuarelor crăpate până când întâlni o prăvălie numită *Bazaar del Mundo* – Bazarul lumii – o pretenţie exagerată luând în considerare aspectul oraşului şi colecţia de bunuri la mâna a doua expusă pe stradă: maşini de spălat din anii şaizeci, un televizor mai bătrân decât ea, plase de pescuit care abia se mai ţineau într-un fir… şi un suport cu haine uzate.

Jet păşi în magazinul sufocant, studiind oferta dezolantă. În următoarele cinci minute îşi făcuse deja o selecţie ce includea o valiză din carton care probabil că se afla acolo de la debarcarea lui Columb.

Odată întoarsă la hotel, se schimbă în noile haine: fustă largă, neagră, cu marginea franjurată, bluză bej autohtonă ce părea că provine din timpurile epocii disco şi o eşarfă albastru-închis cu care îşi acoperi capul. Ţinuta era completată de o pereche de sandale care probabil că fuseseră purtate de cineva până la moarte. Se privi în oglindă şi văzu o ţărăncuţă de prin părţile locului – însă una ale cărei trăsături nu puteau fi uitate uşor. Avea trăsături distinctive care o identificau drept asiatică sau slavă: pomeţi pronunţaţi, ochi migdalaţi, simetrie perfectă. Însă putea părea foarte bine localnică – populaţia locală cu sânge indigen avea destule trăsături similare.

Merse în baie şi luă de acolo câteva bucăţi de hârtie igienică. Le făcu ghemotoc şi le îndesă între obraji şi măselele de jos. Apoi reveni la oglindă ca să vadă efectul. Mai lipsea ceva. Aplecându-se, adună cu degetele puţină murdărie dintr-un colţ al camerei şi o întinse pe piele, sub fiecare ochi. Era mult mai bine. Părea cu zece ani mai bătrână, vlăguită de asprimile vieţii. Era mult mai aproape de profilul pasagerului tipic al unui autobuz de ţară, care se deplasa fără destinaţie.

Jet îşi împachetă restul hainelor şi le puse în geamantan împreună cu pantofii, apoi închise cataramele. Nu reuşise o deghizare perfectă, dar cine o căuta bazându-se pe fotografia din vechiul ei paşaport nu ar fi insistat prea mult.

Ieşi din hotel şi lăsă cheia pe tejgheaua recepţiei fără să aştepte apariţia funcţionarei din încăperile din spate, care ar fi putut să constate remarcabila ei transformare. Deşi nu credea că cineva va ajunge să pună întrebări matroanei neprietenoase, era mai bine să fie precaută şi să elimine orice risc.

Încetini când se apropie de staţie, privind în jur maşinile şi examinând oamenii care aşteptau în apropiere.

Simţi cum i se ridică părul pe ceafă. Ceva nu era în regulă.

Acolo.

La aproximativ patruzeci şi cinci de metri, pe partea cealaltă a străzii, un bărbat alb răsfoia un ziar. Stătea sprijinit de peretele unei clădiri şi, când întorcea paginile, îşi ridica ochii să-i privească pe oamenii care aşteptau.

Nu o văzuse sau, dacă o văzuse, nu o înregistrase ca fiind altcineva decât ceea ce părea să fie – o femeie simplă, în jur de treizeci de ani, părăsită de noroc.

Se întoarse şi merse înapoi, oprindu-se lângă o mică piaţă, de unde cumpără o sticlă cu apă. Îşi cântări opţiunile.

Slavă Domnului că se hotărâse să se deghizeze, altminteri, ar fi ieşit în evidenţă de la o poştă.

Însă problema de bază rămânea: cum avea să părăsească peninsula?

Aeroportul nu era o soluţie. Dacă supravegheau o simplă staţie de autobuz, aveau cu siguranţă ochi şi acolo.

Îşi reluă mersul. Trecu de micul magazin cu articole la mâna a doua, dar după câţiva paşi se întoarse şi îl întrebă pe proprietar dacă ştia pe cineva dispus să o ducă până la Carupano cu maşina – un oraş măricel spre Marea Caraibilor, unde ar fi găsit mai multe autobuze spre Caracas – singura poartă internaţională pe care o ştia. Omul dădu gânditor ochii peste cap.

— Poţi lua autobuzul. Pleacă în câteva minute spre Caracas şi, în drumul lui, te poate lăsa acolo, spuse el.

— Nu pot. Am avut nişte experienţe neplăcute cu autobuzele de ţară. Prefer să plătesc ceva în plus şi să mă

ducă cineva cu maşina.

— O să te coste mai mult decât ceva în plus.

— Este evident. Nu sunt bogată, dar atunci când există bunăvoinţă…

Bărbatul o privi cu atenţie.

— S-ar putea să ştiu pe cineva.

— Ai putea să-l chemi?

— Care crezi că ar fi un preţ corect?

— Nu ştiu. Ce distanţă este? întrebă ea.

Între o sută treizeci şi o sută patruzeci şi cinci de kilometri de şosea. Dar drumul este, în mare parte, foarte prost.

— Care crezi tu că ar fi un preţ corect?

Omul râse.

— Pentru tine sau pentru şofer?

După alte câteva minute de discuţii, căzură de acord pentru doisprezece dolari.

— Mă numesc Cezar. O să închid aici.

Jet dădu din cap. Intuiţia ei era confirmată.

— Cum e maşina, Cezar?

— A ajuns până aici. Ca şi mine. Are ceva kilometri la bord, dar încă merge bine.

Trase un grilaj de fier peste uşa prăvăliei, îl închise cu un lacăt şi îi făcu semn lui Jet să îl urmeze. Traversară două străzi mai încolo şi ajunseră la o căsuţă cu acoperiş de tablă. Câţiva pui de găină umblau liberi prin curte. O corcitură de câine maro şi slabă mârâi de pe prispa umbroasă, dar nu se deranjă să se mişte din loc.

— Nu te speria! E prea leneş ca să atace. Ar trebui să se ridice şi să iasă în soare, spuse Cezar, arătând către un Isuzu Trooper gri, care se afla într-o stare deplorabilă – mai mult rugină decât metal.

Jet privi maşina cu îndoială.

— Eşti sigur că rezistă?

— Pentru banii potriviţi, rezistă şi până în Alaska.

Merse lângă maşină şi scoase ghemotocul de cârpă murdară care ţinea loc de capac pentru rezervor, apoi ridică o canistră veche.

— Trebuie doar să alimentez. Apoi putem porni.

Pe Jet o încercă o stare vecină cu leşinul, dar încuviinţă din cap. Cei care o urmăreau nu căutau o femeie din partea locului, călătorind în cea mai prăpădită maşină din lume. Dădu ocol vehiculului, mergând încet, şi observă cauciucurile tocite aproape complet şi sârma ce părea să fixeze una dintre barele de protecţie.

— *Jefe!* Vino aici! Vrei să faci o plimbare? strigă Cezar.

Câinele ciuli urechile şi ridică apatic capul. Cezar lovi cu palma pulpa piciorului său pentru a întări invitaţia şi câinele se ridică, se întinse şi apoi veni timid lângă stăpânul lui, care termina de umplut rezervorul. Apoi rămase în loc, privind cu o curiozitate cumpătată. Cezar duse canistra înapoi lângă peretele casei, apoi deschise uşa din spate a maşinii. Câinele sări cu o dexteritate surprinzătoare şi se aşeză.

— Urcă! O să ajungem imediat, spuse Cezar.

Jet îşi aruncă geanta pe bancheta din spate, urmărind câinele cu atenţie de teamă să nu îl stârnească, apoi se aşeză pe locul de lângă şofer. Când închise uşa, aceasta păru că se va desprinde din ţâţâni. *Jefe* începu să se agite, anticipând aventura, şi imediat maşina se umplu de mirosul respiraţiei câinelui emoţionat.

Cezar se strecură pe scaunul şoferului şi scoase din buzunar o cheie. Privi bordul strângând din ochi ca şi cum era derutat de aspectul acestuia, apoi încercă să pornească. La început nu se petrecu nimic, iar temperatura în interiorul maşinii crescu rapid cu douăzeci de grade. În cele din urmă, de sub capotă începură să se audă zgomote, urmate de un muget hârâit şi de o serie de pufăituri. Apoi motorul prinse viaţă.

— Ai văzut? Exact ca un Mercedes. Ţi-am spus eu.

— Impresionant, declară Jet.

Cezar băgă în viteză şi apăsă pedala de acceleraţie, iar maşina se mişcă greoi.

— Îmi pare rău, n-avem aer condiţionat. S-a stricat acum zece ani. Dar imediat ce ne mişcăm, aerul de afară o să ne răcorească.

— Eu doar sper să ne mişcăm.

Ieşiră pe drumul îngust şi omul avansă cu grijă pe panta lină, care avea să îi scoată din drumul rural numărul 9 în şoseaua principală.

Ieşiţi din oraş, trecură pe lângă un autobuz vechi de şcoală, ce se îndrepta spre Guiria.

— Acela e autobuzul pentru Caracas, spuse Cezar, indicând cu un gest al capului.

— Drăguţ.

Merseră pe drumul şerpuit al peninsulei cu o medie de treizeci şi doi de kilometri pe oră. Jet nu ştia dacă să se bucure sau să fie îngrijorată că şoferul era atât de atent. Se decise să fie optimistă şi închise ochii, permiţând slabei ventilaţii oferite de geamurile lăsate să îi aline puţin din disconfortul creat de temperatura în creştere.

Patru ore mai târziu soseau în Carupano şi Jet îi ceru lui Cezar să o lase pe o stradă aflată la distanţă de staţia de autobuz. Merse să consulte orarul curselor şi văzu că era una care pleca spre Caracas în seara aceea şi o alta a doua zi dimineaţa. Perspectiva de a face o călătorie de aproape cinci sute de kilometri noaptea şi pe drumuri dubioase nu îi surâdea, aşa că se hotărî să ia o cameră la hotel şi să caute alte haine – veşmântul rural fusese în regulă, îşi îndeplinise scopul, dar acum avea nevoie de haine care să se potrivească oraşului Carupano.

Găsi un hotel decent la o stradă şi jumătate de plajă. Camera era curată şi confortabilă; avea un pat acceptabil şi aerul era plăcut datorită brizei care sufla dinspre Caraibe. Despachetă puţinul bagaj pe care îl avea şi porni în căutarea unor magazine. La câteva străzi distanţă, găsi unul care părea promiţător. Alese în câteva minute o pereche de jeanşi şi o bluză corespunzătoare – cu mâneci lungi, din bumbac subţire, în nuanţe estompate de albastru şi verde –, o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou. Jet plăti şi îşi îmbrăcă jeanşii şi bluza de bumbac acolo, în magazin, îndesând fusta şi bluza într-o sacoşă. După aceea, merse să caute un loc în care să mănânce.

Găsi un local decent chiar pe chei. Nu se grăbea să

termine de mâncat, dar realiză cât era de extenuată. Noaptea petrecută pe plajă nu fusese atât de odihnitoare şi apucase să aţipească doar cât ţinuse drumul cu maşina, printre colinele junglei – avea nevoie de câteva ore bune de somn neîntrerupt.

Când ieşi din restaurant, soarele apunea; cerul purpuriu era brăzdat în portocaliu şi roz, iar şuvoiul de oameni care mergea către plajă obosise şi el. Jet rămase pe drumul principal care se întindea de-a lungul plajei. Înainta fără grabă, anticipând cu nerăbdare somnul bun din patul care o aştepta la hotelul de după colţ.

Cineva se îndrepta rapid înspre ea. Era greu de distins în agitaţie. Abia avu timp să observe un tânăr de douăzeci şi ceva de ani, îmbrăcat cu un tricou de sport murdar şi ţinând un cuţit în mână. Îi aruncă în faţă sacoşa cu haine şi făcu o piruetă; îi prinse braţul înarmat şi îl lovi cu podul palmei drept în faţă, la nivelul bărbiei. Tânărul se strâmbă de durere, dar nu dădu drumul cuţitului. Fusese oprit din viteza atacului şi era acum în faţa ei, respirând cu dificultate în timp ce sângele îi curgea pe bărbie. Scuipă o gură de sânge împreună cu un dinte stricat în canalul de alături şi privi spre ea. Era extrem de slab şi mirosea a acru, manifestând ticurile specifice ale unui dependent de droguri.

Un al doilea bărbat – mai scund, mai în vârstă şi cu o faţă de şobolan, apăru în capătul străzii, aruncând priviri de jur-împrejur, ca să se asigure că nu existau martori. Strângea în mână o bucată de ţeavă şi părea că e obişnuit cu ea. Duhoarea de tutun şi de transpiraţie venea dinspre el ca o pâclă contagioasă.

Jet îi evaluă rapid. Erau tâlhari ordinari, hoţi mărunţi, care îşi făceau veacul în zonele mai înstărite din oraşele Venezuelei. Căutau ţinte uşoare.

Însă, în această seară, îşi aleseseră greşit victima.

Jet analiză câteva posibile tactici, în timp ce ei îi dădeau târcoale încet, căutând să ajungă în spatele ei. Dădeau dovadă de o strategie simplă în acţiunea lor; păstrau o distanţă între ei, astfel încât ea se putea concentra doar

succesiv asupra lor. În alte împrejurări, ar fi fost un gambit[14] bun.

Se hotărî să se folosească de subterfugii şi de păcăleală în locul unui atac frontal. Să îi lase pe ei să vină după ea.

Deschise ochii mari, privind speriată împrejur.

— Vă rog, nu-mi faceţi rău! Nu am niciun ban şi… şi ştiu karate.

Sunase convingător, mai ales datorită tremurului din vocea plăpândă care rostise cuvântul „karate”.

Cel scund scoase un râs perfid şi lipsit de dragoste precum un lătrat şi, fără să scoată o vorbă, încercă să-i lovească umărul cu ţeava.

De aici încolo, totul se desfăşură cu repeziciune.

Lovitura în vintre îl luă prin surprindere, oprindu-i braţul în mişcare şi făcându-l să se încovoaie, gemând de durere. Îi aplică o a doua lovitură, de această dată în cap, şi omul se prăbuşi pe trotuarul murdar. Scăpată din strânsoare, ţeava lovi cu zgomot asfaltul şi se rostogoli.

Tânărul se repezi spre ea, dar Jet pară cu uşurinţă mişcarea braţului lui înarmat şi îl lovi puternic cu pumnul în gât. Mâna lui liberă se încleştă în jurul propriului gât, în timp ce se chinuia să respire. Jet îi lovi cu mâna sănătoasă braţul în care el avea cuţitul. Atacatorul scăpă cuţitul şi îngenunche, chinuindu-se să respire.

Jet îi urmări zbuciumul. Nu îi aplicase o lovitură fatală; renunţase în ultimul moment la această opţiune, dându-i ocazia să îşi revină. În orice caz, niciunul dintre ei nu va mai ataca pe nimeni prea curând.

— Ia-ţi prietenul şi ştergeţi-o amândoi de aici, până nu vă smulg braţele şi vă lovesc capul cu ele, le spuse cu voce joasă şi cu privirea aţintită asupra atacatorilor ei neputincioşi, în timp ce se apleca pentru a ridica arma albă.

Cel întins la pământ gemu, iar tânărul se îndrepta clătinându-se spre el.

---

[14] Strategie, la jocul de şah, constând în sacrificarea unui pion sau a unei alte piese de mică valoare, pentru a obţine o poziţie mai bună de atac (n. tr.).

Nu mai era nimic de văzut. Aveau nevoie de câteva minute să-şi revină şi să fie în stare să plece. Când se va întâmpla asta, ea avea să fie departe.

Îşi ridică punga de plastic în care avea hainele şi se retrase din alee, continuând să privească strania pereche. Se asigură că nu va fi luată prin surprindere de un puseu de energie din partea unuia dintre ei, apoi grăbi pasul de-a lungul străzii şi intră în hotel. Observă cu satisfacţie că respiraţia şi bătăile inimii îi ajunseră la normal. Aceasta era Jet pe care o ştia. Instinctele care o serviseră atât de bine în trecut reveniseră rapid.

Însă trebuia spus că nu toate.

Nu îl omorâse pe niciunul dintre tâlhari.

În vremurile trecute, n-ar fi renunţat la lovitura fatală.

Se dezbrăcă şi făcu un duş cu apă rece, apoi se aruncă pe pat. Pipăi până când găsi întrerupătorul veiozei de lângă pat şi stinse lumina. Încăperea se cufundă în întuneric, iar liniştea era tulburată doar de câte un claxon ocazional, venit de la maşinile ce mergeau spre plajă.

După şaizeci de secunde deja dormea.

Capitolul 9

În urmă cu doi ani, Trinidad

— Mi s-a rupt apa.

Asistenta o luă de mână pe Maya îşi o conduse către un scaun. După o convorbire rapidă la telefon, reveni lângă ea.

— Doctorul e în drum spre noi. Vino şi întinde-te aici! Te vom pregăti. Nu îţi face nicio grijă, ciripi asistenta într-un ritm molatic, specific insulei, în timp ce arăta spre targa pe care un infirmier tocmai o împinsese înăuntru printre uşile duble metalice ale camerei de urgenţă.

Ajutată de asistentă, Maya făcu ce i se spuse şi după câteva minute era condusă într-un salon privat. O altă asistentă îi verifică semnele vitale, apoi o ajută să se schimbe într-un halat de spital, agăţând cu grijă hainele ei într-un mic dulap.

Contracţiile deveniseră regulate. Maya respiră uşurată când doctorul năvăli în salon, purtând haine de stradă. Acesta o examină rapid, ascultând cu stetoscopul lipit de pântecele ei, apoi spuse cu voce şoptită asistentei să aducă de urgenţă un ecograf mobil.

— Ce s-a întâmplat, doctore? întrebă Maya.

— Probabil că nimic. Nu-ţi face griji! Vreau doar să verific ceva, răspunse el, evitându-i privirea.

Asistenta reveni cu aparatul mobil. Doctorul aplică gel pe sonda ecografică, pe care o deplasă cu mişcări lente pe abdomenul ei. Urmărea monitorul cu o expresie tensionată. Când privi către Maya, era încruntat.

— Este o problemă. Bătăile inimii copilului sunt într-o zonă critică. Va trebui să te operăm de urgenţă.

— Nu! Nu vreau! Ţi-am spus că vreau o naştere naturală.

— Mă tem că nu ai de ales. Îmi pare rău. Nu avem timp de pierdut. Fiecare secundă contează. Şi tu, şi copilul sunteţi în pericol.

Doctorul se întoarse şi îi comunică asistentei o serie de instrucţiuni concise.

Maya încă procesa informaţiile, cu faţa acoperită de sudoare.

— Bine! Fă ce ai de făcut. Asigură-te doar că bebeluşul va fi bine.

Doctorul încuviinţă din cap către asistentă. Aceasta ieşi afară din încăpere şi reveni câteva momente mai târziu cu un infirmier care împingea o altă targă, ce avea o pungă de perfuzie ataşată de un suport. Cu ajutorul infirmierului şi al doctorului, Maya fu aşezată pe noua targă, iar asistenta făcu un semn doctorului în timp ce pregătea tubul perfuziei. Acesta scoase o seringă din trusa medicală şi se apropie de Maya, fixând-o cu o privire preocupată.

— Nu avem prea mult timp la dispoziţie. Îţi voi administra anestezia, apoi intri direct în operaţie. Injecţia îşi va face efectul mai rapid decât gazul. Eşti pregătită?

— Da! răspunse Maya, făcând o grimasă.

Doctorul îndepărtă capacul de plastic al acului şi îl introduse în perfuzie.

— În regulă! Începem! Apăsă lent pistonul seringii. Relaxează-te! Totul o să fie bine. O să fie gata mai repede decât...

Vocea lui părea să vină de foarte departe. Totul în jur se estompă treptat, apoi se făcu întuneric.

Când îşi reveni în simţiri, primul lucru pe care îl simţi a fost mirosul. Era mireasma caracteristică a dezinfectanţilor, specifică tuturor spitalelor din lume. Lumina era slabă, temperatura moderată. Îi luă câteva secunde să-şi amintească unde se afla.

Era în camera de spital. Se simţea ameţită, ca şi cum ar fi fost drogată. Totul era înceţoşat şi părea amuţit, ireal şi încetinit. Cu un efort aproape supraomenesc, reuşi să se răsucească puţin pentru a privi spre fereastră. Afară era întuneric. Când venise la spital era lumină.

Maya se foi până când găsi butonul soneriei. Reuşi să îl apese după câteva încercări. Îşi simţea mâinile de parcă nu

erau ale ei şi părea să îi lipsească îndemânarea necesară folosirii dispozitivului.

Abia putea să îşi ţină ochii deschişi.

O asistentă intră câteva minute mai târziu şi veni lângă patul ei.

— Nu te obosi! Ai trecut printr-o încercare grea, îi spuse cu o expresie îngrijorată.

Privi pe monitor, apoi reglă senzorul ataşat pe un deget al Mayei şi reduse un pic din sunetul aparatului.

— Nu mă obosesc. Sunt trează acum. Vreau să-mi văd copilul, pe fiica mea, Hannah.

Asistenta îi evită privirea şi se îndepărtă de pat, cuprinsă subit de grabă.

— În regulă. Îl voi chema pe doctor. Vine imediat, promise ea, cu un zâmbet timid.

Asistenta o atinse uşurel pe mână şi mai aruncă o privire către perfuzie, apoi se grăbi să iasă, lăsând-o pe Maya confuză într-un fel de purgatoriu chimic. Maya ascultă paşii asistentei care se îndepărta pe coridor, apoi căzu iar în starea de somnolenţă cu inconfortabile alunecări şi reveniri pe tărâm conştient.

Nu ştia cât timp trecuse până când doctorul intră şi se apropie de patul ei.

Îl privi, luptându-se să îşi păstreze concentrarea. Faţa doctorului era impasibilă.

— Vreau să îmi văd fiica, doctore.

— Îmi dau seama. Uite, nu e niciodată uşor să spui aşa ceva… începu ezitant.

— Ce anume? Ce nu e uşor să spui?

Ochii Mayei se deschiseră larg, iar semnele vitale se intensificară; pulsul şi tensiunea îi crescură cu douăzeci la sută în câteva secunde. Se lupta cu simţurile înceţoşate, forţându-se să atingă din nou starea de luciditate.

— Trebuie să te linişteşti. Asta nu e bine. Doctorul ridică receptorul telefonului de lângă patul ei şi formă un interior. Alo, sunt doctorul Barsal. Sunt în salonul numărul unsprezece. Poţi să vii, te rog?

Zece secunde mai târziu o asistentă îşi strecură capul

prin deschizătura uşii.

Doctorul merse lângă uşă, unde avură o discuţie grăbită, apoi ea părăsi încăperea.

— Ce s-a întâmplat, doctore? întrebă Maya clipind, încercând să alunge ameţeala indusă de medicamente.

— Mă tem că am veşti proaste, începu el.

Se opri şi rămase privind monitorul, pentru că semnele ei vitale o luaseră iarăşi razna.

— Veşti proaste? Ce fel de veşti proaste?

Doctorul nu o privea.

Medicamentele pe care i le administraseră o împiedicau să se concentreze. Nu avea niciun sens ce spunea doctorul. *Avea veşti proaste. Ce veşti proaste? Copilul era bolnav? I se întâmplase ei ceva în timpul operaţiei?*

Asistenta de mai devreme reveni şi îi dădu discret doctorului o seringă. Acesta merse lângă perfuzie, închise picurătorul şi injectă soluţia din seringă în sticla perfuziei.

— Acesta este un calmant. Te va ajuta să te relaxezi. Este pentru binele tău.

Maya se simţi dintr-odată somnoroasă. Poate doctorul avea dreptate. Era bine să se relaxeze. Iar el o ajuta…

Semnele ei vitale se stabilizară aproape imediat; bătăile inimii şi respiraţia i se liniştiră.

— Aşa e mai bine. Acum, după cum spuneam, am veşti proaste. Copilul… a existat o complicaţie cauzată de cordonul ombilical, care era răsucit în jurul gâtului său. Mă tem că n-am intervenit în timp util. Ea… n-a supravieţuit. Am făcut tot ce se putea, dar a fost prea târziu. Îmi pare foarte rău.

La auzul cuvintelor inimaginabile, simţi cum pereţii se strângeau în jurul ei şi avea să fie strivită. Copilul ei n-a supravieţuit? Ce nebunie era asta? Ce însemna asta, de fapt? Bineînţeles că fetiţa ei a supravieţuit. Nu înţelegea nimic.

Maya clătină din cap.

— Nu, nu înţeleg.

Doctorul se încruntă şi îi luă, cu un gest blând, mâna lipsită de vlagă în a lui.

— Ştiu că eşti în stare de şoc. Îmi pare teribil de rău. Copilul a fost declarat mort la o jumătate de oră de la naştere. Eu însumi am semnat certificatul de deces. Am făcut tot posibilul, însă uneori… se încruntă… uneori, natura e mai puternică decât noi, indiferent de cât de mult am încerca. Aceasta este una dintre cele mai mari frustrări ale meseriei noastre. Facem tot ce putem, dar, până la urmă, nu stă totul în puterea noastră.

Vorbele o atingeau ca nişte lovituri. Fiecare era mai dureroasă decât cea dinainte.

Copilul ei era mort.

Fiica ei, Hannah, moartă.

Strigătul chinuit al Mayei putu fi auzit până la lifturile din capătul aripii spitalului.

Maya stătea pe marginea gropii, în timp ce micul sicriul cobora în pământ. Vântul aducea aerul sărat al mării, iar rafalele cărau miros de viaţă. Nu dorise să aibă pe nimeni alături; erau doar ea şi fetiţa ei, Hannah, dispărută pentru totdeauna, înainte de a fi apucat să trăiască măcar o zi. Lacrimile îi curgeau pe faţă, iar umerii i se scuturau în timp ce îşi plângea durerea către albastrul absolut al cerurilor. Repeta aceeaşi întrebări fără răspuns: *De ce? De ce Hannah? Ce fel de Dumnezeu e acela care face aşa ceva?*

Cei doi oameni care coborâseră în pământ sicriul îl depuseră şi ridicau frânghiile de susţinere. Cel mai înalt dintre ei privi către Maya.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită! Aţi vrea să aruncaţi prima mână de pământ?

Maya se îndreptă cu paşi grei către grămada de pământ şi luă o mână din el. Avea privirea înceţoşată şi respiraţia întreruptă de durere. Încercă să-şi recapete stăpânirea de sine. Cele mai înalte visuri şi speranţe erau acum la fel de moarte ca sufletul ei. Făcu o pauză pentru a rosti în gând o binecuvântare, apoi lăsă pământul să îi curgă printre degete.

Rămase singură lângă mormânt, plângând cum mamele

îndurerate au plâns lângă mormintele copiilor lor de când e lumea; durerea pe care o simţea era atât de profundă şi de intensă, încât îşi dorea să se alăture fiicei ei în îmbrăţişarea nepăsătoare a morţii. Dar nu se putea. Cei lipsiţi de noroc trăiau ca să sufere într-un iad născocit de ei înşişi, iar cei inocenţi plăteau cu viaţa, într-un ultim tribut adus unui univers derizoriu.

Maya îngenunche lângă mica piatră de mormânt, aşa cum făcuse în fiecare săptămână de-a lungul ultimilor doi ani.

— Draga mea, nu trece niciun minut fără să mă gândesc la tine. Te-am dorit atât de mult…

Vocea i se frânse şi nu putu continua. Se prăbuşi, plângând în tăcere, în timp ce se sprijinea cu o mână de mica ridicătură de pământ pe care creştea iarba şi care adăpostea mormântul micii ei comori.

Maya rămase cu capul plecat. Chinul ei recent era ca o rană deschisă. Cea mai surprinzătoare lovitură a vieţii ei se odihnea la câţiva metri dedesubt, lângă ea. Se răzvrăti încă o dată împotriva unei zeităţi necruţătoare, pentru faptul că îi luase copilul în loc să o fi luat pe ea. Ca de obicei, furia o cuprinse ca un uragan; era tot ce putea face pentru a răspunde durerii şi pentru a găsi în ea voinţa de a merge mai departe.

În cele din urmă se ridică, iar pe faţa ei se vedeau urmele tristeţii.

— Revin săptămâna viitoare, Hannah. Te iubesc. Mami te iubeşte. Pentru totdeauna.

Capitolul 10

În prezent, Moscova, Rusia

— Glumeşti? Îmi pui răbdarea la încercare?

Vocea lui Grigenko tună în interiorul biroului din locuinţa sa, sub care se desfăşurau luminile Moscovei. Urla în telefon şi nu îi venea să creadă.

— Mă tem că nu este o glumă, domnule. Am pierdut toţi oamenii, în afară de trei.

Vocea de la telefon era cât se poate de serioasă. Yuri Kevlev era un profesionist cu experienţă, care coordona o armată privată de ani întregi. Fără îndoială că era cel mai bun.

Grigenko se îndreptă către fereastră, înmărmurit.

— O… *fată…* a făcut asta?

Grigenko rosti cuvântul ca pe o insultă.

— Este posibil să fi fost ajutată. Nu ştim cu certitudine. Dar, exceptând ajutorul pe care nu ştim dacă l-a avut sau nu, a ucis aproape întreg grupul.

— Nu te plătesc pentru astfel de rezultate.

— Aşa este, domnule. Aveţi dreptate!

Nu prea avea cum să îl contrazică.

— Ai trimis oameni insuficient pregătiţi? Începători? Cum explici asta? întrebă Grigenko.

— Nu, domnule! Toţi oamenii erau veterani. Ca totdeauna, erau toţi foşti agenţi Spetsnaz. N-am făcut niciun rabat. Sincer, nu ştiu ce să spun… N-am mai văzut aşa ceva.

Situaţia era dezastruoasă. Grigenko se aşeză în scaun la birou şi lovi cu pumnul în masă, extrem de nemulţumit.

— Eu am ce să spun, clocoti el, în timp ce la celălalt capăt al firului era o tăcere mormântală. Suntem expuşi, în vreun fel?

— Desigur că nu! Vreau să spun că nu, domnule. Am luat toate măsurile de rutină. Nimeni nu avea asupra lui acte de identitate. Nu există dosare despre niciunul dintre ei la

dispoziţia Interpolului. Identităţile lor vor rămâne un mister. Nu au nimic care să îi conducă la noi, îl asigură Yuri.

— Şi ce faci ca să recuperezi fata? întrebă Grigenko, printre dinţii strânşi.

— Tot posibilul. Dar, după cum ştiţi, odată ce o ţintă este alertată, poate fi extrem de dificil de prins. Mai ales dacă este cineva priceput în ale meseriei, aşa cum este evident la această femeie.

— Faceţi tot ce este necesar, indiferent de costuri. Absolut tot. Nu mă interesează cât costă sau câţi oameni sunt necesari. Vreau să îmi aduceţi capul ei, ca pe un trofeu. Am fost destul de clar?

— Cu prisosinţă, domnule.

— Şi, Yuri? Nici nu îţi pot spune cât sunt de dezamăgit de felul în care a fost gestionată această situaţie.

— Înţeleg. Nu veţi plăti pentru operaţiunea eşuată. Şi puteţi avea încredere că voi trata chestiunea personal. De acum înainte, mă voi ocupa de fiecare aspect al acestui obiectiv. Vă garantez că voi îndrepta lucrurile.

— Am crezut că toate contractele cu voi au o garanţie.

— Aşa este, domnule. Însă nimic de felul acesta nu s-a mai întâmplat vreodată. Nu pot permite ca situaţia să rămână aşa. Reputaţia mea se bazează pe abilitatea mea de a duce lucrurile la bun sfârşit. Aşa că… asta voi face!

— Ar fi bine să o faci! spumegă Grigenko şi trânti receptorul în furcă.

O simplă execuţie de rutină, ca multe altele pe care le ordonase, se întorsese împotriva lui şi se transformase într-un masacru. Era consternat. Femeia aceea nu primise nicio informaţie. Nu avea cum să fi ştiut ceva. El primea zilnic rapoarte cu privire la activităţile ei, iar ea habar nu avusese. O echipă formată din cei mai periculoşi asasini din lume este trimisă ca să o elimine, iar ea nu doar că scapă cu viaţă, dar mai şi umple străzile cu sângele lor?

Ce naiba se petrecea?

Jet se trezi devreme a doua zi dimineaţă; zgomotul

maşinilor de sub ferestrele ei erau ca un ceas deşteptător. Făcu un duş şi observă că mâna nu se infectase. Oglinda îi confirmă că atât rana de la umăr, cât şi cea lăsată de cuţit erau închise. Se întoarse pentru a-şi studia chipul. Urma de pe faţă era vizibilă şi probabil că avea să mai fie pentru câteva zile. Va trebui să o acopere cu fond de ten pentru a nu atrage atenţia.

Verifică ceasul şi se hotărî să alerge înainte de micul dejun. Era un obicei zilnic, pe care îl deprinsese din anii adolescenţei. Îşi puse pantalonii scurţi şi tricoul, luă rucsacul în spate, adăugă un prosop şi sticla cu apă şi coborî scările.

Când ajunse pe plajă, începu imediat alergarea. Trecu pe lângă vânzătorii ambulanţi care îşi pregăteau tarabele pentru o nouă zi. Aceasta era realitatea lor: să vândă mărunţişuri şi gustări pe o plajă dezolantă din Caraibe, într-un oraş de care cei mai mulţi oameni nici n-au auzit. Aveau să trăiască, să iubească, să lupte şi să moară acolo, fără ca vreunul dintre ei să ajungă să facă la final vreo diferenţă.

Alungă repede gândurile fataliste şi se concentră asupra alergării. Picături de sudoare începuseră să i se scurgă pe spate, odată cu căldura adusă de soarele ce îşi făcea apariţia. Câţiva pescăruşi ţopăiau înainte şi înapoi în valurile suave ale fluxului, iar pelicanii scrutau marea din aer, scufundându-se din când în când surprinzător de rapid dincolo de talazuri pentru a lua micul dejun.

Pe drumul de întoarcere la hotel, se opri la un internet cafe, care folosea calculatoare vechi de zece ani. Plăti proprietăresei câteva monede pentru a folosi unul o jumătate de oră. Se logă şi începu să caute articole cu ultimele ştiri din Trinidad. Nu dură mult până să apară rezultatele.

Toate website-urile online de pe insulă vorbeau despre baia de sânge. Toate o prezentau ca pe o răfuială fără precedent şi o puneau în legătură cu regretabile violenţe cauzate de droguri. Apoi continuau cu speculaţii despre cartelurile aflate în lupta pentru supremaţia teritorială.

Existau din belşug fotografii ale maşinii ciuruite de gloanţe, precum şi câteva fotografii macabre ale cadavrelor acoperite şi înconjurate de poliţişti.

Mai era şi fotografia ei din paşaport. Apărea pe lista celor căutaţi pentru întrebări: *pentru a sprijini poliţia în desfăşurarea anchetei,* după cum formulaseră, cu tact, autorii articolelor.

Continuând să citească, descoperi că relatările nu aveau de fapt nicio substanţă şi articolele erau practic identice. Toate descrierile de senzaţie ale confruntărilor armate şi ale carnagiului aveau acelaşi unghi de abordare, adică cel al crimei organizate. Printr-un miracol, nici turişti şi nici alte persoane nevinovate nu fuseseră rănite, iar carnavalul în plină desfăşurare putea să beneficieze în continuare de o prezenţă sporită a poliţiei.

Două ziare relatau şi despre explozia unei ambarcaţiuni în apele venezuelene, lângă o coastă îndepărtată şi nelocuită. Niciunul dintre acestea nu stabilea vreo legătură între focurile de armă şi furtul bărcii – erau tratate ca incidente separate. Un reprezentat al guvernului făcuse o declaraţie succintă despre o posibilă explozie la bord şi aşa rămăsese.

Unul dintre articole prezenta victimele ca aparţinând ţărilor din fostul bloc sovietic. Niciun alt detaliu. Această informaţie se corela cu impresia ei, din cât apucase să vadă – era clar că nu erau latino-americani. Relatările avansau ipoteza că probabil mafia rusă încercase să joace o festă magnaţilor locali de pe piaţa drogurilor şi descoperiseră pe pielea lor că nu sunt bine-veniţi.

Niciunul dintre articole nu menţiona faptul că toţi cei ucişi avuseseră asupra lor arme cu amortizor identice. Probabil că poliţia alesese să nu dezvăluie acest amănunt în comunicatele lor către presă.

Timpul pentru care plătise Maya expiră, aşa că împinse scaunul şi se ridică. Întrebă la tejghea dacă există magazine unde ar putea găsi farduri şi articole de lenjerie şi fu îndrumată către unul aflat la câteva străzi distanţă. Îl găsi cu uşurinţă şi nu peste multă vreme era înapoi la

hotel, contemplându-se din nou în oglindă.

Venise momentul să se ocupe de podoaba capilară. Cotrobăi prin rucsac până când găsi una dintre cutiile cu vopsea de păr. Culoarea ei naturală neagră trebuia să dispară. Fără îndoială că urmăritorii care supravieţuiseră transmiseseră deja informaţii actualizate despre înfăţişarea ei diferită faţă de cea din vechea fotografie din paşaport. Şuviţele ei bogate şi negre erau acum un risc.

O oră mai târziu, îşi limpezea vopseaua de pe păr. Devenise şatenă. Nu ieşea în evidenţă mai mult decât alte femei cu părul vopsit întâlnite pe malul mării. De fapt, noua înfăţişare cu tentă obraznică o uniformiza puţin cu restul; o făcea mai puţin frapantă, aducându-i trăsăturile mai aproape de tiparul latino, în special datorită pielii bronzate.

Câteva tuşe de fard – pe care de obicei îl evita – şi vânătăile de pe faţă erau aduse sub o tonalitate acceptabilă. Îşi făcu bagajul şi depozită cu grijă resturile kitului de vopsit într-o pungă goală de plastic. Era gata de plecare.

Jet petrecu câteva minute plimbându-se în zona din jurul staţiei de autobuz, fiind atentă la orice figură dubioasă care supraveghea plecările. Cu excepţia suspecţilor obişnuiţi, care, din motive neştiute, îşi făceau veacul prin staţiile de autobuz, nu observă nimic ieşit din comun. Se apropie de cabina de bilete şi cumpără o călătorie. Următoarea cursă pleca spre Caracas în patruzeci şi cinci de minute şi avea să dureze întreaga după-amiază şi o parte din seară. Oraşul avea şapte milioane de locuitori şi era capitala Venezuelei. Întrucât aeroportul internaţional de acolo avea curse către aproape toate oraşele lumii, opţiunile ei erau nelimitate.

Ceva o făcu să se oprească în loc. Până acum acţionase mânată de nevoia de a se îndepărta cât mai mult posibil de cei aflaţi pe urmele ei. Şi după aceea, ce avea să urmeze? Nu se gândea la nimic, preferând mai degrabă să reacţioneze, decât să încerce să conducă ea evenimentele.

Lucrurile nu puteau continua aşa. Răsfoind standul cu

ziare, mintea ei începu deja să reflecteze asupra posibilelor acţiuni viitoare.

Se uită la ceas, apoi o întrebă pe vânzătoarea de ziare dacă ştia prin apropiere un magazin de electronice. Avea nevoie de un telefon. În cele zece ore de pe drum pe care le avea la dispoziţie ar fi fost bine să verifice diverse lucruri pe internet, printre care şi orarul de zbor al avioanelor. Tânăra femeie dădu din cap şi îi indică un magazin peste stradă.

Jet găsi rapid un telefon Nokia care se putea conecta la internet. Mai cumpără şi câteva cartele. Un model mai vechi de autobuz trase în staţie, aşa că Maya îşi strânse repede cumpărăturile şi alergă să-l prindă. Să piardă cursa şi să fie nevoită să mai aştepte o zi în Carupano erau ultimele lucruri pe care şi le dorea. Era prea aproape de Trinidad ca să-i fie bine.

Uşa autobuzului se deschise, iar ea se aşeză la rând cu ceilalţi pasageri. Din fericire, locul ei era la câteva scaune în spatele şoferului, ceea ce însemna că nu era nevoită să stea în apropierea toaletei tot drumul. Norocul ei fu de scurtă durată căci o mamă cu trei copii mici ocupară locurile din spatele ei. Unul dintre ei se porni imediat pe plâns pentru că un altul îl lovise. Jet se întoarse şi-i aruncă mamei indiferente o privire întunecată. Femeia înţelese mesajul şi îl aşeză pe copilul gălăgios de cealaltă parte a culoarului, mutându-se ea pe locul din spatele lui Jet.

Autobuzul se zdruncina pe drumul care ducea către autostradă. Maya îşi îndesă în urechi două ghemotoace dintr-un şerveţel şi se făcu comodă pentru lunga călătorie. Nu stătea nimeni lângă ea – cel puţin deocamdată. Închise ochii şi se resemnă. Gândurile îi reveneau la situaţia actuală pentru a concepe un plan.

Ca să poată face asta, trebuia să înţeleagă cum dăduse de ea cel care voia să o ucidă, indiferent cine era acela. Şi ca să facă asta, trebuia să coboare iar în tunelul pe care credea că îl astupase pentru totdeauna.

Capitolul 11

Autobuzul se legănă de-a lungul unor curbe succesive şi apoi se îndreptă. Huruitul roţilor pe asfaltul tocit se îmbina cu torsul lin al motorului diesel. Mireasma unor mâncăruri picante umplu cabina în momentul în care câţiva dintre călători, obişnuiţi cu lunga călătorie, îşi desfăcură pachetele pregătite de acasă şi începură să le consume. Deşi şoferul comunică prin difuzor că în două ore vor face un popas de zece minute şi că acolo vor găsi de mâncare, călătorii obişnuiţi ai drumului continuară cu ceea ce îşi pregătiseră de acasă. Motivele aveau să devină în curând evidente.

Jet deschise ochii şi privi peisajele pe lângă care treceau. Mintea ei aprofunda ramificaţiile atacului.

Când dispăruse în explozia din Alger, existenţa ei luase sfârşit. Nimeni, în afară de David, nu ştia că ea trăieşte.

David era, de asemenea, singurul care ştia locul unde alesese ea să se retragă.

Alesese Trinidad pentru că era departe de locurile pe care le frecventase înainte – Orientul Mijlociu. Practic, erau şanse nule să fie recunoscută pe insulă de cineva din fosta ei existenţă. Luase în calcul şi Indonezia sau Brazilia, dar nu vorbea limba locului şi comunicarea ar fi fost îngreunată. Limba oficială în Trinidad era engleza, deşi avea să descopere curând că cei mai mulţi vorbeau, în viaţa de zi cu zi, un dialect amestecat de creolă[15]. Jet vorbea perfect limba engleză, fără accent, mulţumită părinţilor ei – mama ei, născută în Israel, având jumătate din rădăcini japoneze şi jumătate dominicane, vorbea

[15] Conform tradiţiei lingvistice, prin limbi creole se înţeleg în mod curent, în primul rând, limbile europene, romanice (portugheza, franceza, spaniola etc.) sau germanice (germana, engleza, olandeza), în fostele posesiuni (colonii) ale puterilor respective de pe alte continente. Există însă şi limbi creole bazate pe limbi aparţinând altor familii lingvistice. Limbile creole reprezintă mijlocul de comunicare a peste 9 milioane de vorbitori, majoritatea – circa 8 milioane – vorbind creola franceză (n. tr.).

limba spaniolă, dar comunicase întotdeauna cu ea şi cu tatăl ei în limba engleză.

Nimeni în afara lui David nu ştia că ea alesese Trinidad. De aceea existau trei posibilităţi: fie o trădase cu bună ştiinţă, fie o făcuse fără să-şi dea seama… fie ea făcuse vreo greşeală, pe care cineva o descoperise. Cel de-al treilea scenariu era imposibil pentru că Jet era atât de pricepută în meseria ei, încât era de neconceput să fi fost urmărită sau identificată.

În plus, în ceea ce o privea, toată lumea o considera moartă.

Îi venea greu să creadă şi că David ar fi trădat-o. Nu avea niciun motiv să o fi făcut. Era convinsă că, în felul lui, el o iubise. Chiar dacă mare parte din atracţia dintre ei fusese de natură fizică, de-a lungul timpului sentimentele ei pentru el deveniseră foarte puternice şi ştia că fusese la fel şi pentru el.

Pe de altă parte, el trăia într-o lume a nimănui, în care simţul moral era flexibil şi făţărnicia o constantă, în care loialitatea îşi schimba stăpânul într-o secundă şi nu te puteai baza pe nimic. Era o viaţă de spion, sinonimă cu ambiguitatea morală. Era posibil să fi ajuns el într-o situaţie în care să fie nevoit să dezvăluie că ea nu murise? A vândut-o? Era ea doar un pion în cine ştie ce joc necunoscut pe care el îl juca?

După câte îi fusese dat să vadă, nimic nu o mai surprindea pe Jet, dar gândul că David ar fi trădat-o nu avea niciun sens. Cu atât mai mult cu cât, odată declarată moartă, ea nu mai făcea parte din joc şi nu mai interesa pe nimeni. Acela fusese scopul înscenării exploziei.

Aici ceva nu se lega.

Dar nu putea fi sută la sută sigură că David nu o trădase. Iar nouăzeci şi nouă la sută nu era suficient. Trebuia să ştie cu certitudine.

Cealaltă problemă era că nu avea nicio idee cine dorea să o omoare şi de ce.

Putea fi oricine: o altă agenţie pe care este posibil să o fi deranjat cu ceva într-una din misiunile ei, terorişti, grupări

infracţionale sau un guvern corupt – ea acţionase peste tot, inclusiv în misiuni desfăşurate împotriva Iranului, Sudanului, Siriei, Libiei…

Lista potenţialilor duşmani era consistentă, incluzând propria ei ţară. Nu putea fi sigură că Mossadul nu avea motive să o reducă la tăcere. Echipa din care făcuse parte desfăşurase operaţiuni care încălcaseră flagrant legi internaţionale şi ar fi pus într-o poziţie extrem de delicată pe oricine ar fi fost asociat cu acestea, dacă faptele ar fi ajuns să fie cunoscute. Doar un zvon cu privire la existenţa echipei ar fi fost suficient să declanşeze o explozie la nivel politic.

Adevărul era că încercarea de a descoperi cine o voia moartă avea să fie imposibilă dacă nu afla mai întâi cum descoperiseră că trăieşte şi apoi cum o găsiseră.

Iar asta o ducea înapoi către David.

Toate drumurile duceau înapoi către el.

Lucru care nu-i era de prea mare ajutor.

Pentru că, asemenea ei, David era o nălucă. Fără urmă. Existenţa lui oficială era strict secretă şi era mereu în mişcare; nu zăbovea niciodată într-un loc mai mult de câteva săptămâni. Era paranoic şi deosebit de precaut – aceeaşi listă lungă de duşmani care ar fi dansat pe străzi dacă i-ar fi venit ei de hac ar fi fost încântaţi să fi pus mâna şi pe David… de fapt, în cazul lui, lista era probabil şi mai lungă.

Aşa că nu putea să meargă la uşa lui ca să-i ceară explicaţii. Putea fi oriunde, deşi avea tendinţa să se deplaseze în interiorul graniţelor Israelului. Dar asta nu restrângea foarte mult încercările de a-l găsi. Existau foarte multe locuri unde îţi puteai pierde urma, dacă erai motivat şi abil.

Iar David era expert.

Pe lângă nevoia de a rămâne în viaţă pentru a afla cine dorea să o ucidă, prioritatea ei numărul unu era să îl găsească pe David ca să afle adevărul.

Oricare ar fi fost acela.

În timp ce autobuzul încetini ca să parcurgă în siguranţă

o serie de viraje strânse, copilul aşezat pe unul dintre scaunele aflate dincolo de culoar vomită pe podea. Îngrozită, mama lui se repezi să cureţe, însă mirosul persistent rămase să plutească în aerul habitaclului. Jet se gândi să îşi îndese nişte ghemotoace de hârtie şi în nas, precum făcuse la urechi, dar în cele din urmă se răzgândi. Înţelese că avea să fie o zi de coşmar. Nu avea cum să scape.

Şi avusese parte de nenumărate astfel de zile.

Gândul îi reveni la cum avea să îl găsească pe David, dar cu cât se gândea mai intens, cu atât mai dificil i se părea.

Singura modalitate pe care o vedea posibilă era să îl găsească prin intermediul unui alt membru al echipei. Întotdeauna exista o cale prin care să se poată lua legătura cu el. Trebuia să existe pentru cazurile în care o misiune eşua. Cum putea să convingă un fost coleg să îi dezvăluie unde se afla David avea să o preocupe mai încolo – obstacolul cel mai mare nu era să obţină informaţia care o interesa, ci cum să dea de unul dintre ei. Ca şi ea, şi aceştia duceau o viaţă de nomad şi erau invizibili. Niciunul dintre ei nu avea o casă. Nu cunoştea identităţile reale ale membrilor; doar nişte nume de cod care nu existau ca persoane. Nici dacă ar fi reuşit să spargă serverele Mossadului, ceea ce era aproape imposibil, nu avea să găsească vreun fir – David se asigurase că nu există nicio informaţie care să conducă spre centru. Făcea parte din natura lui şi din specificul echipei să fie prevăzător.

Autobuzul intră în următoarea staţie câteva minute mai târziu. Luându-şi rucsacul cu ea, Jet coborî să îşi dezmorţească picioarele. Era mulţumită că părăseşte atmosfera toxică din interior, chiar şi pentru câteva momente. Mâncarea pe care vânzătorii ambulanţi o ofereau era atât de îndoielnică, încât cumpără o pungă de cartofi prăjiţi şi o sticlă cu apă, resemnându-se să îşi protejeze sistemul digestiv până ajungeau la Caracas.

În timp ce autobuzul îşi relua greoi drumul către autostradă, îi veni brusc o idee care o surprinse.

Ştia un loc unde era posibil să-l găsească pe unul dintre

ei.

Agentul cunoscut sub numele de Rain era detaşat sub acoperire în timpul misiunii din Alger la care ceilalţi participaseră şi nu se putuse alătura lor. Fusese infiltrat într-o misiune de lungă durată care îl ţinuse departe de echipă câţiva ani. Făcuse legătura când i se spusese că Rain nu va participa la operaţiunea din Alger – Jet făcuse parte din grupul de inserţie care îi asigurase acoperirea în Yemen şi fusese trimisă ulterior să se ocupe de un membru al celulei în care se infiltrase şi care îl bănuia pe Rain că îl suspectează. Omul în cauză suferise un presupus atac de cord câteva zile mai târziu şi problema fusese rezolvată.

Ar fi putut să-l găsească încă o dată dacă acesta era încă în Yemen. După toată munca şi toate eforturile depuse cu infiltrarea şi cu acoperirea, Mossadul nu l-ar fi retras decât dacă era absolut necesar. În funcţie de sarcina pe care o avea de îndeplinit, era posibil să fie încă acolo.

Jet nu avea prea multe date, dar era un punct de plecare.

Deschise telefonul şi începu să caute zboruri din Caracas către Orientul Mijlociu. Cea mai bună variantă părea să fie prin Frankfurt, Germania, apoi prin Riad şi în cele din urmă sosirea la Sana'a, capitala Yemenului. Avea să fie nevoită să rămână câteva zile în Frankfurt ca să obţină viza pentru Yemen, dar aceasta nu constituia o problemă – fiind cea mai săracă ţară din regiune, Yemenul primea cu bucurie fiecare dolar adus de turişti.

Amintirile de când fusese ultima dată în Sana'a nu erau tocmai plăcute. Locul era o adevărată cloacă mizerabilă, cu o rată a criminalităţii impresionantă, condus de ticăloşi. Misoginismul era practic instituţionalizat, iar cruzimea era sport naţional.

Însă, dacă Rain era încă acolo, avea nevoie de el ca să ia legătura cu David. Ce avea să se întâmple după aceea, nimeni nu putea spune.

Pentru prima dată în ultimele patruzeci şi opt de ore se simţi optimistă. E drept că nu stătea în mijlocul străzii cu o mitralieră Heckler & Koch, model MP7, cu care îşi

distrugea adversarii, dar era totuşi ceva.

Pentru moment, era suficient.

Capitolul 12

În prezent, Sana'a, Yemen

Jet privi pe fereastra camerei sale de hotel la minaretele strălucitoare ale moscheei Al-Saleh, uimită că ceva atât de frumos putea exista într-un loc atât de sordid. Huruitul de scutere şi de motoare forţate ale maşinilor din strada de jos nu avea nimic din fermecătoarea muzicalitate a altor oraşe. Zgomotele traficului de aici aminteau mai degrabă de cele ale drujbelor şi tractoarelor – neplăcute şi stridente, făcute să completeze miasmele metropolei din deşertul situat la mare altitudine.

Se dovedise un lucru destul de simplu să ajungă în Yemen – un drum la consulatul din Frankfurt, unde a primit o viză turistică pentru treizeci de zile precum solicitase, împreună cu avertismente înfricoşătoare cu privire la mişcările facţiunilor rebelilor care controlau regiuni extinse pe teritoriul ţării, dar şi recomandări să rămână în oraşele mari, de preferat cu escortă masculină.

Identitatea sub acoperire folosită era cea a unui jurnalist liber-profesionist. Descoperise cu timp în urmă că nimeni nu înţelegea şi nici nu se sinchisea prea mult în legătură cu ce făceau jurnaliştii liber-profesionişti, astfel încât condiţiile lor de călătorie şi stilul lor de viaţă nu erau chestionate prea în detaliu.

Jet vorbea limba arabă impecabil; de altfel, aceasta fusese o condiţie necesară pentru a face parte din echipă. Fusese dintotdeauna fascinată de limbile străine şi îşi petrecuse copilăria şi anii adolescenţei colecţionându-le, după cum spunea ea însăşi. Acestea erau alte particularităţi care făcuseră din ea un candidat atractiv pentru echipă: tânără, plină de furie, vorbind câteva limbi străine şi cu abilităţi fizice remarcabile mulţumită studiului artelor marţiale. Nu era deloc surprinzător că Mossadul o pescuise imediat ce recrutorii îi luaseră urma.

În timp ce îşi aştepta viza în Frankfurt, oraş cu o

populaţie musulmană numeroasă, Jet reuşi să îşi achiziţioneze o ţinută neagră completă: rochie lungă, valul şi acoperământul pentru cap – *abaya*[16]*, niqab*[17] *şi hijab*[18] –, pe care le poartă multe femei yemenite.

În călătorie avea să poarte pantaloni bărbăteşti şi o vestă de safari cu nasturi, conform imaginii generale pe care cei mai mulţi o aveau despre îmbrăcămintea unui jurnalist liber-profesionist.

Rain locuia într-un bloc cu opt etaje, în apropiere de Parcul 26 Septembrie. Apartamentul său avea vedere la stradă. Nu ştia dacă avea să îl găsească acolo, dar spera că, dacă mai era în Yemen, păstrase apartamentul cu un dormitor.

Se făcuse târziu până ce finalizase formalităţile în aeroport şi se cazase. Ultima dată fusese în Sana'a cu trei ani în urmă, dar încă îşi amintea oraşul suficient de bine încât să se aventureze singură pe străzi – o iniţiativă riscantă pe fondul tulburărilor sociale care marcaseră viaţa capitalei în ultimii ani.

Găsise oraşul într-o stare mai proastă decât atunci când îl văzuse ultima oară. Atmosfera era tensionată, iar neliniştea era aproape palpabilă. În ciuda unei aparente civilizaţii, oraşul era în stare de război, iar violenţele puteau izbucni fără niciun avertisment în orice moment. Armata era prezentă aproape la fiecare colţ de stradă, dar, în loc să inducă un sentiment de siguranţă, imaginea soldaţilor înarmaţi intensifica şi mai mult impresia de haos iminent. Devenise o constantă. Se gândi dacă să meargă la blocul în care locuia Rain chiar din seara aceea şi, în cele din urmă, decise să acţioneze cu prudenţă – în contextul actual, să umble singură prin oraş după lăsarea întunericului era o adevărată invitaţie la dezastru.

---

[16] Veşmânt lung, de obicei negru, destul de lejer, purtat în mod tradiţional de femeile arabe (n. tr.).

[17] Văl care acoperă faţa unei femei arabe, lăsând liberă doar zona ochilor (n. tr.)

[18] Cunoscut şi sub denumirea de vălul Islamic, se referă la toate tipurile de văl pe care femeile musulmane îl poartă pe cap şi care le lasă liberă faţa (n. tr.).

Va începe a doua zi dimineaţă, devreme, cu recunoaşterea locului; dacă era necesar, va organiza o supraveghere până când avea să afle cu certitudine dacă Rain mai locuia sau nu acolo. Asta putea să dureze câteva zile, dar era singura ei pistă şi nu prea avea alte opţiuni – în schimb, avea timp.

Cina servită în camera de hotel era departe de a fi comestibilă; nu era o surpriză, după cum îşi amintea din călătoriile anterioare. Mâncarea rafinată era unul dintre aspectele civilizaţiei care ocoliseră această tristă naţiune.

Aerul condiţionat gemu toată noaptea ca un beţivan bătrân, dar păstră camera suficient de răcoroasă încât să poată dormi. Se consideră norocoasă.

De dimineaţă, primul lucru pe care îl făcu a fost să îmbrace vălul abaya şi apoi să-şi studieze imaginea în oglindă. Mai avea un singur lucru de făcut, înainte de a ieşi pe uşă. Cu grijă, aplică lentile de contact căprui, astfel încât verdele natural şi surprinzător al ochilor ei să nu atragă atenţia. Era obişnuită să facă asta, după toţi anii săi de activitate.

Merse trei străzi până când reuşi să găsească un taxi şi îi ceru să o lase lângă parc, urmând să parcurgă restul drumului până la apartament pe jos ca să se familiarizeze din nou cu împrejurimile. Traversă strada, lăsând impresia că nu acorda vreo atenţie blocului – cel puţin, aşa credea un observator neavizat.

Îşi ridică privirea către fereastra de la etajul doi şi simţi cum i se ridică părul de pe ceafă. Pe masa aşezată chiar lângă pervaz se vedea o cutie de carton, iar jaluzelele erau lăsate doar pe jumătate. Merse până la capătul străzii, unde se opri la un mic magazin de tacâmuri, prefăcându-se că studiază oferta. În acest timp, cercetă cu mai multă atenţie strada. O dubă VW era parcată la patruzeci şi cinci de metri de apartament. Putea distinge doar silueta şoferului. Toate celelalte maşini erau goale. Putea să însemne ceva, aşa cum putea să nu fie nimic.

Cutia din fereastră era o metaforă care aparţinea trecutului. Îşi amintea cu o claritate deosebită toate

semnalele de avertizare. O cutie în dreptul ferestrei cu jaluzelele lăsate pe jumătate însemna: pericol, abandonează şi întoarce-te la bază.

Putea fi şi o simplă cutie pe care chiriaşul a lăsat-o pe masa din bucătărie. Nu orice lucru trebuia să capete o dimensiune sinistră. Nici măcar nu era sigură că Rain mai locuia acolo.

Soarele începea să ardă, iar ea se lupta cu porniri contradictorii. Doi porumbei jalnici se agitau lângă gurile de canalizare, ocolind cutiile de băuturi şi ambalajele; masculul defila, înfoindu-şi penele într-un dans al împerecherii menit să atragă atenţia femelei, care părea indiferentă şi încerca să îl ocolească pentru a se retrage la umbră.

Se gândi că nu era o idee rea să plece din soare şi ea. Trebuia să îşi găsească ceva de făcut. Nu putea să stea pe loc toată ziua.

În momentul în care încerca să se convingă să mai treacă o dată pe lângă bloc, chiar pe partea clădirii, pentru a vedea numele înscrise pe cutiile poştale distruse de vreme, faţada apartamentului fu spulberată într-o explozie de moloz şi sticlă. Şocul deflagraţiei o dezechilibră şi trebui să se sprijine de perete ca să nu cadă. Urechile îi ţiuiau. Îşi scutură capul, încercând să îşi recapete auzul, în timp ce privea fumul cum se ridica din spărtura ce ardea mocnit şi care, cu câteva secunde mai înainte, fusese o fereastră.

O fereastră cu o cutie în cadrul ei.

Motorul dubei hurui. Trecu în viteză pe stradă pe lângă ea. Când se apropie, putu să vadă doi bărbaţi. Erau în mod clar localnici: slabi, tunşi scurt şi cu barbă. Maşina o depăşi, iar Jet observă că nu avea numere de înmatriculare – lucru deloc neobişnuit într-un oraş unde nimeni nu plătea pentru nimic. Putea să fie pentru a evita cheltuielile, dar, pentru ea, amănuntul acesta putea indica şi altceva.

În curând se adună o mulţime de oameni. Numeroşi gură-cască ieşeau pe rând din locuinţele învecinate pentru a cerceta dezastrul şi a se bucura de spectacol. O altă

femeie se apropie de Jet, întrebând în şoaptă ce se petrecuse. Jet scutură din cap, prefăcându-se că nu ştie nimic.

Nu mai avea sens să mai rămână acolo. Trebuia să plece, să părăsească strada respectivă, resturile casei în flăcări şi ţara.

Întoarce-te la bază!

Avertismentul fusese cât se poate de clar pentru cel sau pentru cei care lucrau cu Rain.

Mintea lui Jet lucra frenetic, încercând să îşi amintească unde era baza operaţiunilor desfăşurate în Yemen. Trecuse ceva vreme, dar începu să îşi amintească. Baza era într-o căsuţă de la periferia oraşului Pardes Hanna-Karkur din Israel, în apropiere de Netanya. Era doar una dintre numeroasele case pe care le folosea David – cândva îi spusese că erau câteva zeci la dispoziţia lui şi le folosea în funcţie de operaţiunea aflată în desfăşurare la momentul respectiv. Când nu avea nimic în agendă, dispărea pur şi simplu. Nimeni nu ştia unde. Acelea erau perioadele în care el şi Jet se întâlneau. Dar niciodată de două ori în acelaşi loc.

Când o misiune eşua, se regăsea cel mai probabil la locaţia desemnată, căutând să pună lucrurile cap la cap şi să obţină toate informaţiile de la cei care scăpaseră cu viaţă. Jet nu avea nicio idee despre anvergura misiunii din Yemen, dar, fiindcă dura deja de trei ani şi jumătate, intuia că erau mai mulţi implicaţi pe lângă Rain. Niciun agent nu era păstrat într-un post atâta vreme, decât dacă era vorba de ceva foarte important, ceea ce însemna că informaţiile pe care le aduna erau cruciale. Totodată, rareori se întâmpla ca o operaţiune să o ia razna în felul acesta; atunci când avea loc, David trebuia să afle de ce.

Asta era oportunitatea de care avea nevoie.

Taxiul o lăsă în dreptul hotelului şi Jet o coti imediat pe stradă, spre cafeneaua cu internet pe care o zărise cu o zi înainte. După zece minute confirmase un bilet către Iordania pentru dimineaţa următoare, de acolo având să treacă graniţa cu autobuzul. Era o rută de intrare în Israel

lungă şi complicată, dar ştia din experienţă că era singura modalitate în care putea evita sistemele de recunoaştere facială pe care Mossadul le folosea în aeroporturi.

Cu puţin noroc, în după-amiaza zilei următoare avea să fie la casa conspirativă şi să obţină răspunsurile mult dorite.

Călătoria până în Israel fusese lungă şi liniştită, dar trecerea graniţei se dovedise o cursă obositoare, aglomerată şi dezordonată; era o harababură greu de controlat din cauza celor trei autobuze sosite la cinci minute distanţă unul faţă de celălalt şi a călătorilor grăbiţi să apuce un loc mai în faţă şi să scape, astfel, de lunga aşteptare în bătaia soarelui.

Odată ajunsă în Ierusalim, închirie o maşină. După ce ieşi din oraş, drumul până la Pardes Hanna-Karkur nu dură mai mult de o oră şi jumătate. Era patru după-amiaza când intră în oraş şi arşiţa neobosită a soarelui începea să se domolească.

Jet mai fusese o singură dată la casa conspirativă. Se întâmplase după operaţiunea de infiltrare în Yemen, când urmase sesiunea obligatorie de raportare. Apoi îşi luase trei zile de odihnă bine-venită în oraşul Netanya, care se afla în apropiere, împreună cu David. Deşi trecuseră trei ani şi jumătate, avea încă proaspătă amintirea locurilor; memoria geografică era o abilitate pe care şi-o perfecţionase de-a lungul pregătirii profesionale.

Un soldat veni către ea în timp ce încerca să oprească maşina pe strada înfundată unde se găsea casa. Lasă geamul jos, iar el o privi de sub cozoroc.

— Îmi pare rău, nu este permis accesul. Va trebui să întoarceţi şi să plecaţi.

— O, de ce? Ce s-a întâmplat? clipi Jet, zâmbind timid către tânărul bărbat.

— Nu vă pot spune. Dar nu aveţi voie să înaintaţi. Îmi pare rău, acestea sunt ordinele.

— Fir-ar să fie! Nu voiam decât să văd dacă prietena mea e acasă, dar presupun că nici nu poate fi vorba acum,

nu-i aşa?

Aruncă o privire către casa de la capătul străzii. Două dintre maşinile din faţa casei erau ciuruite de gloanţe, iar o a treia se transformase într-un schelet carbonizat. Întreaga zonă era împrejmuită cu banda galbenă şi locul era plin de poliţişti şi de soldaţi.

— Ai putea suna.

— Nu îi place să folosească telefonul. Nu răspunde niciodată. Aşa că n-ar avea niciun sens să sun. Eşti sigur că nu pot să mă strecor?

Tânărul soldat reveni la atitudinea extrem de formală.

— Trebuie să întoarceţi maşina şi să plecaţi. Acesta este locul unei crime. Traficul este interzis cel puţin până la sfârşitul zilei. Atât pentru pietoni, cât şi pentru maşini.

Cam atât despre puterea farmecelor ei.

— Bine, bine! Plec.

Văzuse suficient – urmele atacului asupra casei erau cât se poate de clare. Dacă David fusese înăuntru, nu mai era în viaţă. Casa era distrusă. Dar ea trebuia neapărat să afle ce se întâmplase. David fusese în casă? Era mort? Rănit?

Jet dădu înapoi, execută o întoarcere din trei mişcări, apoi merse până ieşi din cartier şi ajunse în apropierea unei pieţe. Opri în parcare. Avea nevoie de timp ca să gândească. Totul se petrecea mult prea repede – iar acum, singurul indiciu care o apropia de David era spulberat. Tot efortul, călătoria în Yemen şi drumul spre Israel, fusese în zadar. Nimic din cele întâmplate nu avea sens. Cine ar îndrăzni să atace o casă conspirativă aparţinând Mossadului, pe teritoriul israelian? Ce urmăreau? Nu îşi amintea să se fi întâmplat vreodată ceva asemănător. Nici pe departe. Simţi cum o străbate un fior de nelinişte. Se afla pe un teritoriu cu totul nou şi, din câte ştia ea, lucrurile care se petrecuseră nu aveau precedent. Era îngrijorător pentru că era convinsă că văzuse tot ce se putea vedea în toate călătoriile ei. Asta însemna că se putea aştepta şi la alte surprize. Unele puteau să fie fatale şi greu de anticipat.

Nu cunoştea alte căi prin care să obţină mai multe

informaţii, cu excepţia unei tentative de a intra în calculatoarele armatei pentru a afla mai multe despre atac. Însă, chiar şi cu abilităţile ei, calculatoarele Mossadului erau imposibil de accesat, deci nu avea să fie prea uşor nici cu cele ale armatei – mai rămâneau cele ale poliţiei. Era de presupus că poliţia locală avea un sistem de protecţie destul de slab pentru servere; pentru cineva cu priceperea ei, era o joacă de copii. Judecând după prezenţa poliţiei la locul crimei, nu putea fi foarte greu să găsească rapoartele deja înregistrate. Avea nevoie doar de un computer bun, o conexiune rapidă la internet şi timp.

Conduse o jumătate de oră până la Tel Aviv, unde găsi un magazin de electronice bine aprovizionat. În douăzeci de minute era fericita posesoare a unui laptop de ultimă generaţie. O cafenea din apropiere afişa internet wireless gratuit; găsi un loc retras, departe de gălăgia adolescenţilor care îşi petreceau timpul în apropierea intrării, şi îşi conectă noua jucărie.

După patruzeci şi cinci de minute era în reţeaua poliţiei, citind raportul preliminar al atacului.

Poliţia primise un telefon în jurul orei patru şi patruzeci şi două de minute, din partea unui vecin foarte agitat. Se auzeau focuri de armă, explozii şi ţipete. Toate unităţile au pornit în trombă, ajungând la locul faptei în doar şapte minute, dar au găsit casa goală şi patru bărbaţi neidentificaţi morţi, afară. O maşină cu rezervorul perforat era în flăcări, iar urme de cauciucuri arătau că un autovehicul părăsise locul crimei în viteză.

Un alt vecin care avea un câine raportase că animalul său se repezise înnebunit la uşa din spate când o siluetă trecuse în fugă pe acolo. Apucase să-l vadă şi era bărbatul care locuia în casa care fusese atacată. Criminaliştii descoperiseră ulterior urme de sânge care confirmau o rană. Apoi armata preluase investigaţia, după care, la scurt timp, sosise şi Mossadul. Raportul se încheia cu această informaţie.

Aşadar, David era în casă, fusese rănit, dar reuşise să fugă.

Mossadul intervenise în investigaţie şi îi pusese capac.

Capac pe care puteau să îl menţină cât pofteau, pretinzând că erau în joc interese privind siguranţa naţională.

Jet avea acum şi mai multe întrebări.

Cine atacase casa? Ce doreau? Dacă urmăreau să îl ucidă pe David, cum făcuseră cu Rain, de ce voiau asta? Era vorba despre aceeaşi oameni? Terorişti? Altcineva? Oare David era bine? Fusese rănit, dar cât de grav?

Avea nevoie de mai multe informaţii decât oferea raportul poliţiei. Însemna că trebuia să intre în serverele armatei pentru a verifica toate internările în spitalele militare din ultimele şaisprezece ore. Această iniţiativă o depăşea pe moment – putea s-o facă, dar nu avea timpul şi mijloacele necesare să îşi şteargă urmele spargerii sistemului informatic.

Însă cunoştea pe cineva care dispunea de toate acestea.

Tastă ceva şi trimise un e-mail către o adresă din memorie. Moriarty era un hacker pe care nu îl întâlnise niciodată, dar care se dovedise extrem de util cu ocazia câtorva acţiuni din trecut, în care discreţia era necesară. David îi oferise contactul lui când avusese nevoie de asistenţă de specialitate într-o misiune, pentru că ea nu era în situaţia de a rezolva singură problema. De atunci, mai apelase la el în alte trei rânduri şi de fiecare dată fusese impresionată.

Dar nu era ieftin.

Moriarty răspunse mesajului ei în două minute. O căsuţă de dialog îi apăru pe ecran.

— Care-i treaba? A trecut ceva vreme.

— Da. Am ceva pentru tine. Eşti ocupat? scrise Jet.

— Pentru tine, niciodată!

— Trebuie să afli şi să îmi comunici toate internările în spitalele militare din Israel, ca urmare a rănilor prin împuşcare, înjunghiere sau de altă natură. Nu mă interesează internările pe caz de boală, ci doar cele prin rănire.

— Vorbeşti serios?

— Da.
— O să te coste.
— Îmi imaginez. Cât?
— Când îţi trebuie?
— Acum.
Urmară douăzeci de secunde de tăcere.
— Cincisprezece bătrâne.[19] Rezolv într-o oră. Maximum două.
— OK. Băncile sunt închise acum. Pot să fac transferul mâine?
— Sigur! Este în regulă!
— Mult noroc!
— Norocul n-are nimic de-a face cu asta.
Căsuţa de dialog dispăru; discuţia se încheiase.
Jet închise calculatorul şi întrerupse alimentarea. În cazul în care cineva din poliţie observase că o persoană le-a intrat în reţea, nu voia să rişte să fie localizată după adresa de IP.
Conduse până la plajă şi găsi un restaurant la care nu mai fusese de ani de zile. Se uită la ceas; mai avea o oră şi patruzeci de minute de pierdut. Îşi comandă ceva de mâncare, străduindu-se să fie răbdătoare.
Soarele apunea şi luminile oraşului se reflectau jucăuş în apă, iar Jet reflecta la întâmplările de peste zi.
David atacat într-o casă conspirativă ultrasecretă.
Rănit.
Indiferent despre ce era vorba, Jet nu mai pomenise aşa ceva în întreaga ei carieră.

[19] 15.000 dolari americani (n. tr.).

Capitolul 13

— Am veşti bune şi veşti proaste, domnule.

Grigenko oftă.

— Spune-mi întâi veştile proaste!

— Ofiţerul Mossad din caz a reuşit să scape. Dar este rănit. Este doar o chestiune de timp până când îl vom găsi. Toate contactele noastre se ocupă de asta şi, după cum ştiţi, avem pe cineva în interiorul Mossadului, spuse Yuri.

— Zici că l-ai rănit?

— Da, domnule! Şi urmărim canalele de comunicare ale poliţiei, spitalele armatei şi pe cele civile. Nu va dura mult până ce vom da de el şi atunci îl vom termina.

— Cum se face că, de fiecare dată când te confrunţi cu aceşti agenţi, vii cu explicaţii în loc de rezultate? întrebă Grigenko.

Yuri nu spuse nimic preţ de câteva secunde.

— Revin imediat ce am noutăţi.

Grigenko închise. De ce membrii acestui grup erau aşa de greu de ucis? Nu mai avusese niciodată asemenea dificultăţi. De obicei, el îi spunea lui Yuri cine era vizat, îi plătea cât cerea şi ţinta dispărea. Simplu, eficient şi fără surprize.

Apoi, dintr-odată, o femeie distruge una dintre cele mai bune echipe de asasini de pe planetă, iar acum, un funcţionar reuşeşte să scape dintr-o lovitură extrem de simplă.

Nimic din toate acestea nu era ceva complicat.

Găseşte-i! Ucide-i!

Simplu.

Însă părea că nu se poate.

Pe de o parte, Grigenko voia să îşi strivească duşmanii ca pe nişte insecte; pe de altă parte, ceva din el îi spunea să nu îşi facă griji în legătură cu amănuntele. Planul general era mult mai important decât aceste două neplăceri. Yuri avea dreptate când spunea că nimeni nu se putea ascunde la nesfârşit. Vor ieşi la suprafaţă undeva şi,

când o vor face, vor fi eliminaţi;

Grigenko îşi trecu mâna peste faţă, simţind în palmă ţepii de păr din bărbie şi realiză că stătea în biroul din apartamentul său de lux de zece ore neîntrerupte.

Era destul. Trebuia să se relaxeze, să se destindă, să mănânce ceva. Îşi sună secretara şi îi ceru să aibă maşina pregătită.

Yuri trebuia să fie capabil să termine treaba. Iar dacă nu avea să fie în stare, mai erau şi alţii ca Yuri.

După cină, Jet găsi un alt loc cu internet şi se logă din nou. Moriarty livrase informaţiile, dar nu-i erau de folos. Nicio internare nu corespundea profilului lui David.

Jet era cu cincisprezece mii de dolari mai săracă şi într-un punct mort.

Hackerul fusese de acord să continue urmărirea situaţiei şi să o anunţe dacă apare ceva, dar micile şanse de reuşită deveniseră şi mai mici, iar ea nu mai avea speranţe.

Căscă şi îşi dădu seama că trebuia să facă rost de o cameră. Nu prea mai avea ce să facă în timpul nopţii, aşa că îi rămânea doar să aştepte şi să vadă ce noutăţi aducea ziua următoare.

Unul dintre motelurile de lângă autostradă arăta destul de curat, iar managerul nu părea interesat de amănunte precise precum actele de identitate – era doar bucuros să-i ia banii. Îşi târşâi picioarele pe scări până la camera ei de sus, cu vedere spre parcare. Despachetă în grabă şi făcu un duş lung, încercând să se destindă. Nu avea niciun sens să facă o noapte albă din cauza situaţiei care o preocupa. Spera să îi vină o idee după un somn bun.

Nu-i luă decât cinci ore.

Se ridică brusc în capul oaselor, cu ochii la ceas, cu inima bătând şi cu mintea suprasolicitată. Era convinsă că a găsit o soluţie. Întinse mâna spre noptieră şi luă o sticlă cu apă, chibzuind care ar fi fost cea mai bună cale de urmat. Nu putea şti dacă avea sau nu dreptate, până când se va lumina de ziuă.

Restul nopţii se scurse încet, în timp ce Jet se foi şi se

răsuci în pat, căutând o poziţie confortabilă şi se încruntă ori de câte ori privea minutarul ceasului care se rotea prea lent către dimineaţă.

Rani Stein îşi scărpină pielea capului, în timp ce ieşea din modesta lui casă din Haifa. Avea mişcările unui om mult mai în vârstă decât cei treizeci şi opt de ani ai săi. Era fiul unui contabil şi al unei croitorese şi îşi trăise viaţa cu preocupări sedentare; lipsa activităţilor fizice era vizibilă atât la aspectul exterior, cât şi la nivelul lui de energie.

Rani cântărea peste o sută treizeci şi şase de kilograme şi niciunul nu era muşchi. Problema lui principală era că îi plăcea să mănânce mult. Mai mult decât orice altceva pe lume. Acest lucru îşi pusese amprenta asupra vieţii lui sociale, făcându-l să fie încă burlac, în timp ce mai toţi tovarăşii lui îşi puseseră pirostriile.

— Bună dimineaţa, doamnă Veldt! strigă amabil către vecina lui, o doamnă focoasă de şaptezeci de ani, care era deja în grădina din faţa casei şi încerca să readucă la viaţă o adunătură de plante aflate într-o stare jalnică.

— Bună dimineaţa şi ţie, Rani! Cum te simţi într-o dimineaţă aşa de minunată?

— Cum nu se poate mai bine, doamnă Veldt! Cum nu se poate mai bine!

Rani îşi continuă mersul lent şi greoi către maşină, o berlină acceptabilă. Când ajunse, deschise uşa, îşi aruncă servieta pe scaunul de lângă şofer şi îşi făcu loc în faţa volanului.

— Mergi azi şi vindecă pe cineva! Mă auzi? strigă bătrâna doamnă în urma lui.

— Da! Puteţi fi sigură de asta! răspunse şi el cu un fals entuziasm, apoi trânti uşa şi porni motorul.

Ieşi în stradă, dând înapoi cu atenţie. Încet şi metodic, cum făcea totul în viaţă.

Rani nu observă că maşina aflată la o sută de metri mai încolo pe stradă se alătură călătoriei sale de opt minute către cabinet. Nu ar fi fost îngrijorat nici dacă cineva îi atrăgea atenţia. Rani era genul de persoană care nu purta

nimănui pică şi care trecuse prin viaţă fără să îşi fi făcut duşmani. Ultimul lucru pe care l-ar fi crezut posibil era că se află în vreun pericol.

Ajunse la timp pe locul lui de parcare aflat în apropierea clădirii unde îşi avea cabinetul. Când închise uşa maşinii simţi o prezenţă foarte aproape în spatele lui şi se întoarse cât de repede îi permitea gabaritul. În faţa lui se afla o tânără femeie de o frumuseţe extraordinară, care îl privea cu o expresie neutră.

— Rani?

— Hm, da? Cu cine am plăcerea?

— Ai un minut la dispoziţie? întrebă ea, ignorând întrebarea lui.

— Nu prea. Am pacienţi care mă aşteaptă…

— Atunci voi fi foarte scurtă. Trebuie să ştiu când şi unde l-ai văzut ultima oară pe David, rosti Jet cu blândeţe.

Rani nu reuşi deloc să rămână inexpresiv.

— David? Nu… nu înţeleg. Despre ce vorbeşti? se bâlbâi el.

— Îl cunosc pe David, Rani! Suntem… apropiaţi. Ştiu că este rănit şi ştiu că eşti prietenul lui. Mai ştiu şi că eşti doctor.

El se albi la faţă.

— Nu există nicio lege care interzice să fii doctor…

— Adevărat. Dar David e în pericol şi trebuie să îl găsesc.

— Ţi-am spus că nu ştiu ni…

— Termină cu minciunile, Rani! Aţi fost colegi de facultate şi colegi de cameră. El mi-a spus despre tine. De la el ştiu astea, îi explică ea.

El păru surprins, dar mai relaxat.

— A! Acel David? El… el ţi-a spus toate astea?

— Aşa cum ţi-am spus. Suntem… apropiaţi.

Rani înghiţi, iar gâtul lui cărnos se legănă ca al unei foci.

— M-a avertizat să nu spun sub nicio formă, nimănui.

Aşadar, Rani ştia unde este David.

— David nu ştia că o să îl caut.

El o fixă, bănuitor.

— Ascultă! Presupunând că aş şti cum să iau legătura cu el… să zicem că aş putea să-l sun sau ceva de genul ăsta. Cine să-i spun că îl caută?

Jet dori o secundă să îl urce cu forţa în maşină, dar se răzgândi. Poate că ar fi fost mai eficient să îl convingă cu blândeţe. Mai târziu, putea să apeleze la metode mai dure, dacă nu coopera.

— Spune-i că îl caută „îngerul lui”. Spune-i cum arăt. Se gândi dacă să spună mai mult, dar hotărî că era suficient. Ne vedem mai târziu, Rani, şi ar fi bine să ai un răspuns pentru mine. N-aş vrea să stricăm prietenia, dar o voi face dacă nu îmi spui unde îl găsesc. Ai o oră pentru asta.

El dădu din cap, iar fruntea i se acoperi cu broboane de sudoare.

Jet se întoarse şi plecă, în timp ce Rani se holba la ea cum se îndepărtează. Scutură din cap, mormăind ceva, apoi îşi pipăi haina, căutând telefonul. Formă un număr şi începu să vorbească în şoaptă, îndreptându-se agale către cabinet.

Capitolul 14

Terry Brandt se răsuci cu scaunul său de birou Aeron, marca Herman Miller, apoi se lăsă pe spate şi îşi trecu mâinile peste faţă. Se ridică gemând uşor, iar proteza piciorului său făcu un clic discret când se îndreptă. Se gândi că trebuia să o ajusteze din nou, în timp ce privea decorurile siropoase din biroul lui. Linoleumul pocni sub picior, în locul unde nu era lipit bine. Îl scotea din minţi de fiecare dată şi, pentru a mia oară, îşi puse în minte să îl repare. Luă de pe birou un dosar şi îşi aranjă cravata, înainte să se îndrepte spre sala de conferinţe.

Ideala temperatură de 20 de grade Celsius, care se regăsea în această aripă a clădirii de birouri CIA din Langley, era constantă, indiferent de momentul zilei sau de anotimp. Acest lucru îl ajuta la alegerea garderobei – costume de grosime medie, cămăşi cu mâneci lungi din bumbac 100%, pantofi Wing Tip[20]. Terry preţuia coerenţa şi simplitatea, iar faptul că avea deja achiziţionate toate ţinutele pentru birou şi că nu mai era preocupat în această direcţie pentru tot restul vieţii îi ofereau satisfacţie.

Oliver Cummings îl aştepta. El pătrunse prin uşile sălii de conferinţe cu pasul său inconfundabil, uşor înclinat şi se aşeză la masa ovală din lemn de cireş. Oliver era ca de obicei îmbrăcat cu atenţie: un costum cafeniu, cămaşă albastru pal şi cravată galbenă. Părul negru, ondulat şi grizonant pe alocuri, îi dădea o uşoară asemănare cu Denzel Washington, însă îi lipsea orice urmă de umor sau de farmec al actorului. De o parte şi de alta avea aşezat câte un analist; Oliver se folosea de orice ocazie pentru a-şi trâmbiţa poziţia în ierarhie, târând diverşi angajaţi după el şi obligându-i să asiste la discuţiile interminabile, care ar fi putut fi tranşate în câteva minute, printr-un e-mail.

Terry depuse tot efortul ca să îşi păstreze o expresie neutră, aşteptând răbdător ca Oliver să înceapă şirul

[20] Pantofi bărbăteşti din piele, potriviţi mai ales la costum, având, ca particularitate, perforaţii decorative făcute în pielea bombeului (n. tr.).

întrebărilor. Însă lucrurile nu decurgeau niciodată atât de simplu. Începea întotdeauna cu un discurs lung, în care expunea faptele deja cunoscute de toţi, înainte de a trece la subiectul discuţiei.

În mod surprinzător, de această dată, Oliver se abătu de la modelul consacrat.

— Ce părere ai, Terry, despre situaţia din Belize – asasinatul? începu Oliver brusc, fără pompa obişnuită.

Pe moment, Terry fu luat prin surprindere, dar îşi reveni rapid.

— Încă mai lucrăm la identificarea grupării responsabile. Nu este clar cine este pentru că nimeni nu îşi asumă meritele, dar suspecţii sunt cei obişnuiţi: oameni de afaceri nemulţumiţi, grupări criminale, inamici politici.

— Pe lângă faptul că poate fi oricine, n-am făcut niciun progres în a restrânge cercul suspecţilor? replică Oliver.

— Mă tem că nu am pe cineva care lucrează la asta, dar, după cum bine ştii, uciderea unui funcţionar mărunt dintr-o văgăună din lumea a patra, din America Centrală, cu greu justifică o investigaţie de anvergură.

— Şi oamenii din teren?

— Avem câţiva informatori ocazionali care ne transmit din când în când noutăţi, dar nimic stabil. Este vorba din nou despre priorităţi şi importanţă strategică.

Oliver aruncă o privire către analistul din dreapta sa, o doamnă cu aspect de pasăre, cu un păr de culoarea paielor ude şi ochii uşor bulbucaţi, ce indicau posibile probleme cu glanda tiroidă. Doamna îşi drese vocea.

— Malcolm Foxweather a fost adjunctul ministrului petrolului din Belize. Administraţia curentă l-a numit cu aproape patru ani în urmă şi se descurca în funcţia ocupată. Nu se ştia să aibă vreo legătură cu nicio grupare criminală şi era un funcţionar banal, cu o singură excepţie notabilă: avea reputaţia unui om cinstit, o calitate extrem de rară prin părţile acelea. Cred că suntem toţi de acord cu asta.

Oliver gesticulă către ea să se grăbească.

— Uciderea lui este clasată în prezent ca nerezolvată şi

poliţia locală nu are niciun fir. Nu a fost numit un înlocuitor pe postul său.

Închise dosarul şi se lăsă înapoi în scaun.

Lui Terry începea să-i displacă încotro se îndreptau discuţiile. De ce îşi pusese Oliver oamenii să facă săpături în acest caz? Era ceva mai mult în joc şi nu îşi dăduse el seama?

— Da! A fost ultimul om cinstit de pe pământ, fu el de acord. Dar asta nu răspunde deloc întrebărilor de ce l-ar fi ucis cineva şi cine a făcut-o.

— Ştii că nu îmi place să mă amestec, Terry, începu Oliver cu cel mai reconfortant ton de care era capabil, şi nici nu vreau să-ţi dau indicaţii pe teritoriul tău, dar sunt presat să arunc o privire mai atentă asupra acestor împuşcături. Belize nu este obişnuită cu o asemenea violenţă şi anumite grupuri din structurile noastre de putere şi-au exprimat îngrijorarea că ar putea fi o mişcare a cartelurilor mexicane cu scopul de a destabiliza guvernul pentru a-şi face ele intrarea.

Aşadar, despre asta era vorba. Laurel Rodgers, şefa lui Oliver, avea o fixaţie pe carteluri şi vedea mexicani conspirând în spatele fiecărui palmier din America Centrală. Nu trebui să facă nimic în săptămâna aceea pentru că efectul de domino s-a văzut în prinderea marilor trofee.

Terry clătină lent din cap.

— Sunt foarte atent la orice posibilă implicare a cartelurilor. Situaţia de faţă nu prezintă semnătura lor. A fost un singur glonţ curat, fără niciun indiciu. De obicei, când cartelurile iau pe cineva la ochi, îl umplu de plumb. Nu lucrează cu subtilităţi. Sau îl lasă fără cap, la marginea drumului. Deşi suntem atenţi şi deschişi către orice posibilitate, acesta pare mai degrabă rezultatul unei lupte interne pentru putere. Sau poate fi ceva mult mai banal – un soţ gelos cu o puşcă de vânătoare sau cineva care a încercat să-l mituiască şi a fost refuzat. Adevărul este că nu ştim ce s-a petrecut acolo, dar, sub aspect politic, nu s-a schimbat nimic de la asasinat, aşa că, din punctul acesta

de vedere, nu poate fi o îngrijorare reală. În plus, Belize nu este Arabia Saudită. Rezervele lor de petrol sunt mici comparativ cu Mexico sau Venezuela şi sunt depăşiţi de…

— Îţi spun încă o dată că nu încerc să intru pe terenul tău.

— Pot să te întreb de ce ai alocat o parte din impresionantul talent al oamenilor tăi unei analize paralele a acestui caz? întrebă Terry, privind-o pe blondă.

— Vreau să fiu convins că au fost verificate toate pistele, Terry. Nimic mai mult. Nu pun la îndoială sârguinţa sau competenţa echipei tale.

Oliver schimbase discursul politic cu cel familiar, cu care Terry era obişnuit. Era conciliant şi evaziv. Un discurs specific unui birocrat de carieră.

— Foarte bine. Mă ocup de asta. Suntem atenţi la desfăşurarea evenimentelor şi explorăm în mod activ fiecare unghi. Mă voi asigura că eşti ţinut la curent cu fiecare pas pe care îl facem. Nu am vrut să te îngrop în detalii, dar, dacă eşti interesat de caz, bineînţeles… propuse Terry.

— Aşa să faci, Terry! Sunt sigur că toată povestea se va linişti curând, dar, între timp, eu sunt strâns cu uşa, iar asta înseamnă mai multă presiune asupra ta. Fără supărare.

În drum spre biroul său, Terry simţea o tensiune în stomac. Dintre toate lucrurile care-i puteau atrage atenţia lui Oliver, de ce trebuia să fie tocmai acesta? Individul era un neghiob şi încă unul periculos. Se ştia că era perfid, iar Terry văzuse cu ochii lui cum putea ajunge să se poarte cu rivalii sau cu subalternii săi.

Terry crezuse că are situaţia sub control, iar acum Oliver intra în scenă ca un elefant în magazinul cu porţelanuri.

Trebuia să-l dezarmeze, dar cu deosebită grijă.

Când ajunse înapoi în birou, încuie uşa, activă telefonul parolat şi formă un număr din memorie.

— Domnule doctor Stein! Aveţi un apel pe linia unu!

Secretara lui Rani folosea întotdeauna un ton temperat, care transmitea linişte şi calm.

Rani se încruntă, puse pixul pe masă şi împinse într-o parte teancul de fişe şi dosare medicale ale pacienţilor. Apăsă nervos butonul telefonului care făcea legătura directă cu secretariatul.

— Sunt cam ocupat acum. Cine este?

— A spus să-ţi transmit că te caută Golda.

Golda era numele mamei sale moarte.

Rani ridică receptorul şi preluă linia care clipea.

— La Gabe. Peste cinci minute, spuse Jet.

Gabe era un magazin de delicatese aflat la două străzi distanţă.

Rani începu să transpire. Ura termenele-limită, de orice natură erau, încă de când era copil. Ori de câte ori avea de-a face cu un termen, se simţea ca şi cum cineva căuta să-şi impună cu forţa voinţa asupra lui şi să-l controleze, iar aceste lucruri îl deranjau.

Făcuse doi ani în terapie descoperindu-şi aceste aspecte, împreună cu altele, dar nu găsise o soluţie clară pentru ele. Încă le ura şi încă îl agita, iar acum, când înţelesese cât de prostesc era să urască termenele, adăugase în amestec şi dispreţul de sine – o reflexie a unei erori fatale din alcătuirea personalităţii sale care venea din imposibilitatea de a-şi controla apetitul. Abandonă confortul biroului, deplasându-şi statura impresionantă către sala de primire.

— Ies să-mi iau un suc. Vrei ceva? îşi întrebă tânăra şi nostima secretară.

— Mulţumesc, domnule doctor, dar nu am nevoie de nimic. Nu uitaţi că domnul Solberg are programare peste cincisprezece minute.

— Cum aş putea să uit de Artie? Revin imediat. Iute ca fulgerul. Ca Ali.

Aruncă în aer câţiva pumni reuşind să semene mai degrabă cu un urs masiv care alungă un roi de albine decât cu celebrul boxer.

Tânăra îşi îndreptă privirea către ecranul calculatorului

fără să comenteze.

Rani ajunse la maşină, o descuie şi se asigură că şi-a pus centura de siguranţă înainte de a părăsi locul de parcare. Cu o stradă înainte de destinaţie, când opri să aştepte schimbarea semaforului, încercă unul din dialogurile cu sine pe care le recomandase terapeutul: *Nu ai de ce să fii nervos. Ai tot timpul din lume la dispoziţie. Acesta este filmul tău; toţi ceilalţi sunt spectatori.*

Lumina semaforului se schimbă. Porni, apăsând atent acceleraţia, şi într-un minut ajungea la Gabe.

Rămase afară, întrebându-se ce se aştepta din partea lui, apoi hotărî că ar putea să-şi ia o gustare. Trebuia să mănânce. Nu avea niciun sens să rămână fără energie.

În momentul în care studia selecţia de chipsuri de cartofi din interior, Jet se strecură lângă el.

— Ce ai pentru mine, Rani?

— Nu este în cea mai bună formă, dar vrea să te vadă. Aici ai adresa. Este o cabană într-una din suburbii. Aparţine familiei mele de câţiva ani. A spus să baţi la uşă în modul cunoscut.

În timp ce ochii îi fugeau în toate părţile prin localul pustiu, îi strecură un bileţel într-un mod pe care doar el îl considera secret.

Jet luă hârtia fără să rostească vreun cuvânt şi o desfăcu.

— Instrucţiuni? Cum ajung de aici? întrebă ea, citind biletul.

Aici luă sfârşit viziunea lui Rani despre cum se desfăşoară o întâlnire clandestină:

— Te îndrepţi către bulevardul principal, mergi trei străzi spre nord şi faci stânga înspre mare. Mergi până ajungi la un supermarket, aflat pe partea dreaptă şi faci dreapta pe strada următoare. Trei străzi mai încolo, ai ajuns. N-ai cum să o ratezi. Rani făcu o pauză şi îi studie chipul. Mă bucur că te-am cunoscut. Mi-ar fi plăcut să fi fost în alte împrejurări.

Încercă să zâmbească.

— Cât de grav e?

— Împuşcat în stomac. A trebuit să intervin rapid şi a fost o operaţie dificilă, dar, cu puţin noroc, se va face bine. Nu aveam la cabinet decât nişte anestezic local. Durerea trebuie să fi fost cumplită…

— Am fost tot timpul impresionată de cât de bine suporta lucrurile astea.

— Nu a fost aşa mereu. În facultate, dacă se tăia când se bărbierea, plângea ca un copil. Rani făcu o pauză. Dar asta a fost cu mult timp în urmă.

— Eşti un prieten bun! Acum, fă-ţi un serviciu, Rani, şi uită că m-ai văzut. Nu spune nimănui despre mine sau despre David. Viaţa ta depinde de asta. Cei care l-au rănit pe David încă îl caută. N-ai vrea să ajungi amestecat în povestea asta.

Apoi dispăru, lăsând în urmă o mireasmă dulceagă persistentă, de piele proaspăt spălată.

Capitolul 15

Casa nu se deosebea cu nimic de celelalte; era unul dintre numeroasele bungalow-uri din zonă, situat suficient de aproape de plajă, încât mirosul sărat al apei să se facă simţit. Jet parcă maşina pe o străduţă din apropiere, după ce făcu pe furiş o examinare atentă a împrejurimilor. Se asigurase că nu sunt pericole vizibile – maşini suspecte sau trecători dubioşi. Spaţiul era un coşmar pentru contrafilaj, având foarte puţine locuri care puteau fi folosite ca ascunzătoare şi nenumărate clădiri cu unul sau mai multe etaje şi cu multe ferestre la care se putea uita cineva aflat la pândă sau un lunetist. Îşi aranjă pălăria şi ochelarii de soare – o pereche nouă, model supradimensionat, cu lentile foarte închise la culoare, apoi porni agale pe trotuar. Trecu de casă şi de colţul străzii. Ajunse la un magazin unde intră şi cumpără o sticlă cu apă minerală de o jumătate de litru. Când ieşi, se opri şi bău îndelung, fără grabă, inspectând meticulos zona din spatele lentilelor negre.

Mulţumită de rezultat, se apropie de uşă. Observă din mers minuscula cameră de luat vederi *all season*[21] montată sub streaşină. Lovi uşor uşa de două ori. Făcu o pauză. Apoi dădu o lovitură puternică.

Ascultă cu atenţie, dar nu auzi niciun zgomot înăuntru. Apoi se făcu auzită o voce slabă, dar clară:

— E deschis.

Întinse mâna spre clanţă şi respiră adânc. După trei ani şi după ce cutreierase jumătate din suprafaţa pământului, se afla la câţiva paşi de momentul adevărului.

Jet păşi în holul slab luminat şi închise uşa în urma ei. Vocea lui David se auzi din sufragerie.

— Încuie!

Făcu după cum i se spuse, apoi se îndreptă spre încăperea unde el o aştepta.

Soarele pătrundea prin draperiile subţiri, încadrând silueta lui David. Stătea într-un fotoliu, cu faţa către ea şi

[21] Pentru toate anotimpurile (în limba engleză) (n. red.).

ţinea în mână un pistol Glock. Lângă el se afla un monitor pe care rula o aplicaţie cu două ferestre care afişau filmări nu prea clare de la intrare şi din spatele clădirii. Jet presupuse că era al lui Rani sistemul de supraveghere de nivel amator. Strânse din ochi şi ridică braţul ca să îşi dea jos pălăria şi ochii de soare, iar el îi făcu semn cu arma.

— Încetişor!

Jet îşi scoase ochelarii şi îi aşeză pe măsuţa de cafea dintre ei.

— Şi eu mă bucur să te revăd, spuse. Acum ce urmează?

— Depinde. Ce te aduce de pe meleaguri atât de îndepărtate?

— Am fost atacată. Am nevoie de răspunsuri.

— Ei bine, atunci avem un punct comun, exclamă el, privind către canapeaua din dreapta ei. Aşază-te! îi spuse cu un ton care suna mai mult a ordin decât a invitaţie.

Jet îl ascultă, apoi îl privi îndelung. Era palid şi tras la faţă, dar dincolo de asta îl recunoscu pe David; era precum şi-l amintea de când îl văzuse ultima oară, cu câteva zile înainte de dispariţia ei într-o explozie pe străzile din Alger.

— Cum de te-ai gândit să mă găseşti prin intermediul lui Rani?

— Am fost la casa conspirativă. Locul mişuna de poliţie şi de armată. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de un prieten, ridică ea din umeri. Şi chiar că ai nevoie, după cum se vede.

— Aha!

— Cât ai de gând să mai ţii pistolul acela îndreptat spre mine? Parcă am venit să te ucid.

— Până când mă voi convinge că nu de asta eşti aici.

— David, te rog! Dacă voiam să te ucid, o făceam până acum. Ştii bine că nu te poţi măsura cu mine în teren. Încercă să zâmbească. Aşa că hai să lăsăm prostiile şi spune-mi ce se petrece.

David coborî pistolul şi îl aşeză pe marginea fotoliului. Oftă şi închise ochii. Era evident că obosise peste măsură doar pentru că ţinuse arma îndreptată spre ea.

— Arăţi groaznic. Cât de gravă e rana?

— Destul de gravă. Am fost împuşcat în stomac. În orice caz, presupun că nu-mi trebuiau atâţia metri de intestin. Rani m-a cârpit la loc şi spune că o să fiu ca nou în curând.

— Cine ţi-a făcut asta, David?

Clătină din cap.

— Bună întrebare. Am nişte bănuieli.

— Am fost în Yemen. Apartamentul lui Rain a explodat sub privirile mele.

— Ai fost în Yemen? A, deci aşa se face că ai ştiut de casa conspirativă, spuse David, înţelegând rapid.

— Da.

— Am văzut la ştiri aventurile tale pe insulă. Se pare că ai luat destule scalpuri dacă i-ai făcut să se gândească de două ori dacă e înţelept să vină după tine.

— De asta sunt aici, David. Vreau să aflu cine şi de ce este pe urmele mele. Mai vreau să ştiu şi cum au descoperit că sunt în viaţă. Tu ai fost singurul care ştia.

Jet vorbise pe acelaşi ton, fără nicio inflexiune, deşi acuzaţia plutea în aer.

David deschise ochii.

— E adevărat. Trebuie să îţi cer iertare. Am fost prost şi sentimental. Neglijent. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să ştiu mai bine…

Vocea îi scăzu sub ochii ei, epuizat vizibil de efort. Ultimele cuvinte se pierdură şi capul i se lăsă în piept.

Jet se ridică imediat şi merse lângă el, strecurând pe nesimţite în buzunarul din spate al pantalonilor cuţitul pe care îl avusese ascuns în palmă, apoi îi aşeză o mână răcoroasă pe faţă.

— Trebuie să te odihneşti. Te ajut să mergi în dormitor. Putem continua mai târziu.

El dădu din cap aproape inconştient şi Jet îl ajută, sprijinindu-l. Înaintară cu greu de-a lungul holului până în dormitor. Îl aşeză cu grijă pe patul nefăcut, împingând din mers suportul pentru perfuzii aflat în drum, apoi îi desfăcu cămaşa şi, când îi trase mânecile, avu grijă să nu-i smulgă canula pentru perfuzii ataşată cu bandă adezivă pe braţul lui stâng. Aşeză cămaşa pe spătarul unui scaun din

apropiere şi putu observa gaura lăsată de un glonţ în marginea de jos a acesteia, precum şi urma de sânge încă vizibilă după spălare. David deschise ochii cu o grimasă de durere şi Jet ridică tubul perfuziei, cu o privire întrebătoare.

El dădu din cap afirmativ.

Jet ataşă tubul în mod corespunzător şi deschise picurătorul perfuziei. David închise iar ochii şi respiraţia îi deveni imediat mai profundă. Cusăturile de pe partea stângă a abdomenului erau urâte; la fel era şi culoarea din jurul lor. Dar abdomenul era doar puţin tumefiat. Observă o seringă şi două fiole şi ridică una în lumină să poată citi. Morfină. Era pe jumătate goală. Cu certitudine că o administra în perfuzie. Asta explica totul.

Jet reveni în camera din faţă şi verifică pistolul – un Glock 23, judecând după încărcătorul de calibru 40. Merse şi puse lanţul la uşă. Privi în jur şi văzu un scaun în sufrageria micuţă; îl luă şi îl fixă sub clanţă.

Ferestrele rămâneau singurele căi de acces, însă, după ce le verifică rapid să fie toate închise, înţelese că nu avea ce să facă mai mult de atât. Trase draperiile, cufundând toate încăperile în întuneric. Deschise uşa frigiderului şi, după ce constată că era suficientă hrană pentru câteva zile, reveni în dormitor, aducând pistolul cu ea. Se aşeză pe un scaun capitonat aflat într-un colţ al încăperii şi ascultă respiraţia liniştită a lui David. Narcoticul care picura în perfuzie făcea ca efortul respiraţiei să fie insesizabil şi ajuta organismul să se refacă după tot ce îndurase.

Când David se trezi, era deja seară. Jet ridică privirea şi îl urmări de la locul ei de observaţie – din scaun.

David se chinuia să se ridice.

— Ai nevoie de ajutor? îl întrebă.

El încuviinţă din cap.

— Am nevoie la baie.

Jet deconectă perfuzia şi îl sprijini până la uşă. El o privi îndurerat.

— Mă descurc de aici.

— Te-am mai văzut gol înainte, dar fie. Strigă, dacă ai nevoie de ceva!

Câteva minute mai târziu, uşa se deschise şi David păşea afară din baie. Părea în continuare foarte slăbit.

— Cum e? întrebă ea.

— Aşa şi aşa. Rani mi-a spus să nu mă dau jos din pat, dar, cum nu am musafiri în fiecare zi, m-am gândit să încerc măcar să te întâmpin…

— Cu un „covor roşu” de calibru 40. Emoţionant!

— A trecut ceva timp.

— Nu chiar atât de mult.

Ajunsese înapoi lângă pat şi se lăsă să alunece cu un oftat de uşurare.

— Poţi mânca?

— Rani a spus că natura traumatismului mă limitează la hrană lichidă pentru primele trei zile. Să nu fie prea acidă. Legume şi fructe dulci pasate, amestecate cu nişte pudră de proteine şi cu iaurtul pe care-l are în frigider.

— Pare logic. Are în dulapuri mâncare cât pentru o mică armată, aşa că nu ai de ce să-ţi faci griji.

David zâmbi din nou.

— Lui Rani nu-i place să-i fie foame.

— Ştiu. L-am cunoscut. Îţi aminteşti?

— Ai dreptate. Îmi pare rău, sunt un pic ameţit.

— Am observat. Dar trebuie să vorbim, David.

— Ştiu.

— Hai să începem cu cine m-a atacat.

— Aş vrea să ştiu şi eu. Am o bănuială, dar nimic mai mult.

— Vrei să mi-o împărtăşeşti?

David se întinse şi reconectă singur perfuzia.

— Mai târziu. Trebuie să mă mai gândesc puţin… dar cei care au venit după mine vorbeau ruseşte. L-am auzit pe unul dintre ei cerând ajutor.

— Ruseşte?

— Ştiu. Nu prea are sens. Dar va avea.

— Va avea?

David dădea semne de epuizare din nou.

— Vrei, te rog, să schimbi tu punga perfuziei, când vezi că se termină? Probabil că va fi peste câteva ore.

— Ce făceai dacă nu eram eu aici? întrebă ea.

— Rani trece pe la mine, după serviciu. Îl aştept diseară, pe la şapte.

Tocmai atunci se auzi uşa de la intrare. Cineva o împingea, încercând să intre.

Jet apucă pistolul şi se năpusti în sufragerie. Privi rapid spre monitor şi văzu că pe verandă, la uşă, era Rani.

— Vin acum, strigă ea.

Se îndreptă spre intrare, ascunzând pistolul la brâu şi acoperindu-l cu bluza. Îndepărtă scaunul şi trase lanţul.

În următoarele secunde, Rani îşi făcu loc înăuntru cu o sacoşă de cumpărături într-o mână şi geanta cu instrumentele medicale în cealaltă.

Jet luă în tăcere sacoşa de cumpărături din mâna lui şi merse cu ea în bucătărie, în timp ce el îşi continuă drumul spre dormitor.

Reveni, câteva minute mai târziu.

— Cum este? întrebă ea.

— Se vindecă. Există încă risc de infecţii şi ar trebui să nu facă efort mai mult decât e necesar în următoarele patruzeci şi opt de ore. Vestea bună este că e într-o formă fizică de excepţie.

— Cât timp o să mai aibă nevoie de morfină?

— Aş putea reduce dozajul începând de mâine. Durerea este insuportabilă în primele douăzeci şi patru de ore după operaţie. Apoi ar trebui să devină tolerabilă. Nu uita că a trebuit să-i tai o parte din maţe.

— Acesta este termenul medical?

Rani zâmbi.

— Nu prea mai am cu ce să îl ajut acum. Trebuie să aşteptăm. Timpul va decide. Pariul meu e că se va face bine. Rani bău un pahar cu apă în bucătărie, apoi se îndreptă spre uşă. Mă întorc mâine. Sună-mă dacă face febră – ar putea fi semn de infecţie şi trebuie urmărită îndeaproape. În afară de asta, încearcă să-l ţii liniştit, să se

odihnească.

— Mai pot face şi altceva?

Ajuns lângă uşă, Rani se încruntă, în timp ce o deschidea şi păşea afară.

— Roagă-te!

Capitolul 16

A doua zi de dimineaţă, Jet pregăti micul dejun pentru ei amândoi: un mix de banane, lapte şi iaurt, pe care îl duse în camera lui David. El era încă ameţit, dar privirea îi era mai limpede. Îşi sorbiră hrana în linişte, apoi Jet duse paharele goale în bucătărie şi se întoarse.

— Rani a spus că trece şi azi pe aici, să vadă cum îţi merge.

— Îmi amintesc.

— Îţi aminteşti şi că ai zis că-mi vei spune ce naiba se întâmplă?

— Parcă. Partea aia e un pic neclară.

— Îţi repet, în speranţa că te va ajuta: cineva a încercat să mă ucidă pe insula unde locuiam şi nu ştia nimeni, în afară de tine, unde este casa mea. Am omorât nouă dintre ei, dar apăreau mereu alţii. Mi-am dat seama că tu erai singurul care le-ar fi putut spune unde locuiesc, aşa că am mers în Yemen să îl găsesc pe Rain. El era singurul membru al echipei cu care aveam o şansă să mă întâlnesc. Am ajuns acolo chiar în momentul în care era ucis, dar nu înainte de a fi apucat să transmită avertismentul „Întoarce-te la bază”. După aceea m-am strecurat în Israel pentru a descoperi că şi tu ai fost atacat. Îţi este de folos ceva din toate astea?

David o privi şi dădu din cap.

— La început, am crezut că celula teroristă în care se infiltrase Rain a fost cea care l-a ucis. Acum, nu mai sunt aşa sigur.

— De ce?

— Pentru că cineva i-a ucis pe ceilalţi membri ai echipei după şase zile de la uciderea lui.

Jet făcu ochii mari.

— Toţi au murit? Absolut toţi?

— Exact! Cineva a eliminat un grup care nu exista oficial şi despre care doar o mână de oameni de la vârf ştia. Am aflat despre ceilalţi în timp ce primeam informaţii despre

Rain. Pare să fi fost o lovitură organizată şi executată de profesionişti. David făcu o pauză şi se încruntă. Nu ştiu cum au dat de ei. Locaţiile şi identităţile lor erau secrete.

— Dumnezeule…

— Apoi au venit la mine. La o casă conspirativă pe care nu o ştia nimeni. Înarmaţi până în dinţi. Am avut noroc că am scăpat. Planul era să fiu ucis. Am omorât câţiva, dar doi dintre ei au supravieţuit. Aşadar, ei ştiu că şi eu sunt încă în viaţă.

— Şi nu ai nicio idee cine sunt oamenii aceştia?

— După cum am mai spus, singurul lucru pe care îl ştiu cu certitudine este că unul dintre cei care au încercat să mă omoare era rus. Probabil că era toţi, pentru că l-am auzit vorbind prin staţie cu ceilalţi în limba rusă. Tu ai reuşit să-i vezi pe cei care au venit la tine?

— Este posibil să fi fost tot ruşi. Caucazieni.

— Aşadar, se potriveşte, însă nu înseamnă că guvernul rus încearcă să ne elimine. După căderea blocului sovietic, numeroşi foşti agenţi Spetsnaz s-au implicat în activităţi mercenare şi reprezintă încă una dintre cele mai generoase resurse din lume pentru astfel de servicii.

— Cum rămâne cu noi?

— Trebuie să mă mai întremez ca să pot ieşi în lume şi să îmi întind antenele către contactele mele din afara organizaţiei. Dar nu pot exclude nici posibilitatea ca echipa să fi fost eliminată de cineva din interior.

— De ce ar vrea să ne omoare agenţia pentru care am lucrat cu toţii?

— Nu ştiu. Dar cea mai simplă metodă prin care cineva se poate asigura că nu lasă urme ce pot deveni problematice este să distrugă proiectul definitiv, cu personal cu tot.

— Ai avut vreo bănuială că s-ar putea întâmpla aşa ceva?

— Nu. Dar au existat dintotdeauna probleme dificile când vine vorba despre echipă, precum folosirea unor asasini pe teritoriu străin, uneori chiar pe teritoriul unor ţări paşnice… Ei bine, să spui că nu te-ai simţit stânjenit, ar fi o minciună. Descoperirea noastră ar fi fost un

dezastru pentru administraţia curentă, dar şi pentru întreaga naţiune. Mă pot gândi la destui oameni care ar dormi mult mai liniştiţi dacă noi n-am mai exista. Să fie Mossadul în spatele poveştii? Se poate să fi fost ei? Orice este posibil în domeniul acesta de activitate. Ar trebui să ştii asta. David dădea iar semne de oboseală; pleoapele îi căzeau, grele, peste ochi. Se forţă să rămână treaz.

— Rămâne întrebarea de unde au ştiut că eu trăiesc. Cum au ştiut unde să mă caute, spuse ea încet.

— Apartamentul meu a fost jefuit cu o lună în urmă. Eu eram plecat de o săptămână într-o operaţiune. Nimeni nu ştia de existenţa apartamentului. Nimeni. Îl aveam de şase luni şi îl închiriasem în baza unui act de identitate fals. În orice caz, vecinul meu a chemat poliţia şi, până să ajung eu înapoi, o grămadă de oameni s-au perindat prin apartament: tehnicienii criminalişti, poliţia, hoţii. Cred că aşa au obţinut informaţiile despre tine şi despre ceilalţi. Bănuiesc că există o cârtiţă în agenţie… dar nu exista nicio informaţie despre faptul că trăieşti sau despre locaţia ta. Jaful este singurul răspuns pe care îl am.

— De ce n-ai încercat să mă avertizezi?

— Nu mi-a trecut prin cap. Au luat foarte puţine lucruri: casetofonul, nişte bani şi un laptop. Nu lipsea altceva. Problema este că nu mă gândeam la tine când au dat lovitura.

Jet ocoli patul pentru a-l privi drept în ochi.

— Ce au aflat?

— Au găsit cartea poştală pe care mi-ai trimis-o. O păstram. Am fost un prost sentimental. O aveam pe frigider. Presupun că au făcut fotografii peste tot – ştii cum merge treaba, apoi au reuşit să spargă laptopul. Era criptat la nivel militar, teoretic impenetrabil, dar, cine ştie?

— Ai păstrat cartea poştală? Dar nu scria nimic.

— Ştiu. Şi nici în calculator nu aveam nimic legat de operaţiuni. Dar cred că au rămas nişte fişiere de când lucram la înscenarea exploziei în care ţi-ai pierdut prematur viaţa. Este singura pistă care are un sens. Sunt

singurul care ştia despre tine şi nu am spus nimănui nicio vorbă. Totul se reduce la cineva care a înscenat un jaf şi a alocat resurse inimaginabile pentru găsirea unei femei moarte…

Jet fixa un punct pe perete şi avea mintea în altă parte.

— …Ca să o ucidă, spuse David, apoi închise ochii, epuizat.

— Ştiu un grup şi un singur om care este rus şi care ţi-ar dori moartea cu atâta îndârjire. Dar de ce i-ar ucide pe ceilalţi din echipă? Asta nu înţeleg.

— Cine, David? La cine te gândeşti?

— Mikhail Grigenko. Este un oligarh rus. Are miliarde. Practic, este sinonim cu industria petrolieră din Rusia şi cu mafia rusă. Dar nu avea cum să ştie despre echipă şi nu avea niciun motiv să-i ucidă. Pot să înţeleg că ne-ar fi vrut morţi pe tine şi pe mine, dar nu şi pe ceilalţi…

— Nu înţeleg de ce ar vrea acest Grigenko să mă omoare? Ce i-am făcut? Am lucrat în Rusia o singură dată, cu ocazia salvării acelui diplomat din mâinile extremiştilor. De ce m-ar căuta mafia sau cine ştie ce petrolist miliardar şi de ce ar depune asemenea eforturi să mă găsească, cu atât mai mult cu cât se ştia că sunt moartă? Nu are niciun sens.

— Niciodată nu cunoşti toate amănuntele unei operaţiuni. În cazul tău, un detaliu este relevant şi explică totul. Îmi pare rău că nu ţi-am spus mai devreme, dar atunci nu era necesar să ştii.

Jet îi luă mâna între ale ei. Palma îi era transpirată – avea nevoie de odihnă ca să prindă puteri. Îi atinse fruntea; bine că nu avea temperatură.

— Ce nu mi-ai spus? întrebă.

— Operaţiunea din Cecenia. Cel pe care l-ai executat la vila de lângă Grozny.

— În dosar se spunea că era implicat în livrarea de armament de distrugere în masă către Al-Qaeda – arme nucleare şi biologice, dacă îmi amintesc bine.

— Corect! Cu asta se ocupa şi ordinul de execuţie a fost aprobat la cel mai înalt nivel guvernamental. Nu a fost

nicio greşeală…

David nu-i spunea tot. Ea ştia că el nu o făcea niciodată. Aşa era el; segmenta şi separa informaţiile pentru a comunica doar ceea ce era necesar de ştiut.

Îl îndemnă să continue.

— Şi?

— Era fratele geamăn al lui Grigenko.

Capitolul 17

Un avion Falcon 7 aştepta lângă terminalul pentru aparatele private al aeroportului Vnukovo 3, care semăna mai mult cu un birou şi o sală de aşteptare. Opt bărbaţi cu expresii dure şedeau în tăcere, aşteptând să le fie încărcate bagajele. Feţele lor erau inexpresive, ca săpate în piatră. Erau veterani ai trupelor de elită Spetsnaz GRU şi acum făceau parte dintr-o armată de mercenari profesionişti.

La sfârşitul unei zile în care soarele apunea fără să fi reuşit să încălzească Moscova, fulgi uşori de zăpadă pluteau sub cerul întunecat. O limuzină de lux Mercedes îşi făcu apariţia lângă trotuarul din faţa clădirii şi din ea coborî un bărbat slab, îmbrăcat într-un costum scump, făcut pe comandă. După ce îi deschise portiera, şoferul îl adăposti sub umbrelă.

Perechea se îndreptă spre uşile de sticlă care permiteau accesul în zona de aşteptare. Yuri intră, iar şoferul se întoarse la maşină.

Yuri îşi lovi palmele între ele ca să le încălzească, apoi scuturâ câţiva fulgi răzleţi de pe umeri şi păşi în sala de aşteptare, privind către bărbaţii de acolo.

— Domnilor, veţi decola în cincisprezece minute şi veţi face o singură oprire pentru alimentare în Halifax, Noua Scoţie. S-au făcut toate pregătirile necesare pentru sosirea voastră în Belize. Veţi avea arme de provenienţă locală – America Centrală nu duce lipsă de arme, aşa că totul a fost pregătit. Temperatura este de treizeci şi două de grade şi umiditate de şaptezeci la sută; înseamnă că o să vă bucuraţi şi de o vacanţă la tropice cu această ocazie. Nu uitaţi regulile: nu socializaţi cu localnicii, nu părăsiţi tabăra decât cu permisiune şi nu vă implicaţi în conflicte de niciun fel. După ce intraţi, vreau să părăsiţi locul imediat ce aţi rezolvat treaba. Acesta a fost instructajul. Aveţi întrebări?

Bărbaţii rămaseră tăcuţi şi neclintiţi. Conducătorul lor

dădu din cap.

— Nu cred că e necesar să subliniez cât de importantă este această operaţiune. Sunteţi cei mai buni. Aţi fost aleşi pe sprânceană. Plata este dublă faţă de tariful vostru obişnuit. Mâncaţi şi beţi cât poftiţi în avion, dar odată ce ajungeţi la sol, veţi rămâne sobri până la încheierea misiunii. Pavel, ai de spus ceva? întrebă Yuri, privind către conducătorul grupului.

— Este în regulă. Aţi auzit ce-a spus. E timpul pentru îmbarcare.

Luptătorii se ridicară şi fiecare se aplecă pentru a lua de jos un sac mic şi negru, ce conţinea schimburile pentru o săptămână. Nu aveau arme la bord – nu doreau să rişte la control. Conducătorul grupului le făcu un semn din cap, uşa către pistă se deschise şi oamenii ieşiră unul după altul, alergând spre avion în aerul rece al nopţii.

— Sună-mă, când aterizaţi. Vă urmez cu cel de-al doilea grup, îi spuse Yuri lui Pavel, apoi îi strânse mâna.

Pavel încuviinţă cu o mişcare a capului, frecând cicatricea de pe gât – o amintire roşie din Afganistan care încă pulsa după atâţia ani.

Yuri îi urmări cum urcau scările către fuzelajul avionului particular. Câteva minute mai târziu, avionul se îndrepta spre decolare pe pista a cărei zăpadă fusese recent curăţată de un plug. Deplasându-se încet, ajunse în capătul pistei şi acum aştepta permisiunea pentru decolare.

Motoarele porniră şi spulberară zăpada din spatele avionului, apoi se năpusti pe culoarul îngust şi, înainte de a fi parcurs trei sferturi din distanţa pistei, se înălţă ameninţător spre cer. Aripile lăsau în urma lor dâre albe de abur. Avionul continua să se ridice neabătut, cu luminile clipind, până când dispăru cu totul dincolo de nori.

Yuri scoase din buzunar un telefon parolat şi formă un număr. Grigenko răspunse imediat.

— Primul grup a pornit, domnule.

— Foarte bine. Ai noutăţi cu privire la cealaltă chestiune? întrebă Grigenko.

— Oamenii noştri din cadrul serviciilor secrete ale Israelului caută peste tot, dar până în prezent nu avem nimic nou. Nu a fost internat în nicio clinică. Ştiţi… ar putea să fie mort, sugeră Yuri. După spusele celor care au supravieţuit, a fost rănit grav.

— Nu cred că avem noi norocul ăsta. Trăieşte şi este încă acolo. O simt până în măduva oaselor, tună Grigenko.

— Continuăm căutările cu presupunerea că este în viaţă. Am mai detaşat încă patru oameni în Israel, astfel încât să ajungem în câteva minute la el când vom afla unde este.

— Şi femeia?

— Acolo este mai problematic, deşi nu are nicio influenţă asupra operaţiunii noastre. A dispărut de pe radar. Dacă este încă pe insulă, atunci trăieşte într-o peşteră; a reuşit să scape de oamenii noştri, dar şi de poliţie. Nu cred că este rentabil să menţinem căutarea activă. Propun să o punem pe lista de supraveghere şi să aşteptăm să iasă la suprafaţă. Dacă va ieşi vreodată.

— Credeam că am fost foarte clar, Yuri. Alocă orice resurse, dar vreau să mi-o aduci. Nu există „să renunţăm”. Nu mă interesează cât durează sau cât costă. Vreau să se ocupe de asta oameni care să n-aibă alt scop în viaţă. Să nu mai scape a doua oară.

Yuri se gândi la ce ar fi putut să-i răspundă. I-ar fi putut aminti câţi oameni sunt pe suprafaţa pământului şi ce şanse infime erau să-i poată da de urmă în acele condiţii – era vorba despre un agent foarte bine antrenat, care ştia că este urmărit şi care se putea ascunde oriunde în lume. Ar fi putut să-i spună că şansele să-i dea de urmă erau mai mici decât probabilitatea de a te lovi fulgerul de două ori. Însă putea să cheltuiască în continuare banii oligarhului – câteva milioane de dolari pe an, din care patruzeci la sută era profitul care intra în buzunarul lui.

— Desigur, domnule! Cei mai buni oameni ai mei se ocupă de asta. Este doar o chestiune de timp. Indiferent ce trebuie făcut, vom face.

— Asta voiam să aud.

Legătura se întrerupse şi Yuri zâmbi. Trăsăturile

neobişnuite ale feţei aveau o expresie reptiliană.

★

Jet îşi petrecu dimineaţa încercând să intre în reţeaua digitală a Mossadului. Folosi datele lui David pentru acces. Lucrurile erau puţin uşurate deoarece parola lui era încă funcţională. Descoperi că nivelul la care i se permitea accesul depăşea sfera lui de acţiune, dar nu era suficient pentru informaţiile pe care ea le căuta.

Unul dintre cele mai mari obstacole era acela că nu exista nicio înregistrare cu privire la echipă. Notiţele criptate ale lui David, formulate suficient de ambiguu încât să nu poată oferi informaţii clare nici în cazul în care ar fi fost descifrate, erau singurele elemente de la care putea să pornească, dar nu erau clare.

Se hotărî să înceapă cu descrierea internă a atacului asupra casei conspirative şi descoperi rapid că relatarea era de fapt raportul poliţiei la care se adăugau puţine propoziţii succinte scrise de ofiţerul care se ocupase de caz. Prezentarea era cât se poate de generală şi evita identificarea lui David sub altă formă decât „locatarul”.

Nu obţinu nicio informaţie nouă. Putea doar să-şi facă o idee despre felul în care gândea agenţia.

Raportul includea o anexă care prezenta observaţiile unui director adjunct cu privire la motivele atacului. Acesta afirma că, cel mai probabil, fusese vorba de un soi de represalii. Nu oferea alte detalii.

David îi oferise mai multe piste, însă accesul îi era refuzat mai peste tot; era forţată să spargă sistemul, dar asta însemna efort şi timp. Mascase IP-ul calculatorului ca să nu-i poată fi descoperită locaţia; nu se temea că li se putea da de urmă, ci de faptul că putea declanşa o alertă în sistem, care i-ar fi blocat accesul.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi roti capul pentru a-şi relaxa muşchii gâtului tensionaţi din cauza orele de încordare. Ar fi fost mult mai uşor dacă ar şti ce caută.

David îşi făcu apariţia şi Jet sări în picioare. Era foarte palid. Făcuse un efort uriaş să ajungă singur până acolo.

— N-ar fi trebuit să te dai jos din pat.

— Ştiu, dar mi-a venit o idee şi o să am nevoie de calculator. Eşti în sistem?

— Da. Dar nu pot spune că am găsit ceva care să ne folosească.

— Lasă-mă o jumătate de oră! N-o să mor dacă stau aici.

— Ba, s-ar putea. Jet văzu expresia neclintită de pe faţa lui. Uite ce-ţi propun: facem un compromis. Mergi înapoi în pat şi eu îţi aduc calculatorul acolo. Internetul este wireless, aşa că îl vei putea folosi şi de acolo.

Îl ajută să ajungă înapoi în dormitor, apoi îi aduse laptopul. După ce îi arătă ce aflase până atunci, îl lăsă să-şi vadă de treabă şi ea merse să facă un duş.

După patruzeci de minute, David o strigă. Se ridică de la masa din sufragerie, unde îşi peria părul umed, şi merse la el. Îl găsi pe pat, cu o expresie mult mai plăcută decât cea cu care îl lăsase.

— Cum te simţi?

— De parcă m-ar fi lovit un cal cu copita în stomac.

— Nu trebuia să te fi dat jos din pat. A fost o prostie.

— De fapt, mă simt puţin mai bine. Am întrerupt morfina de dimineaţă şi gândesc mai limpede. Foarte curând o să renunţ complet la ea.

— Ştii că urăsc medicamentele. Apropo, cât de intensă e durerea?

— Pe o scară de la unu la zece, e un şase. Ieri era nouă. Mă aştept să scadă rapid de aici înainte, ca să mă pot deplasa. Nu putem rămâne aici la nesfârşit.

— Unde te gândeşti să mergi? Vreau să spun, cum poţi să pleci când asasinii sunt pe urmele tale şi tu nici nu ştii în cine poţi avea încredere…

— N-am ajuns până acolo.

— Înţeleg. Vrei un *smoothie?* Am căpşuni şi banane.

Ştia că n-avea sens să îl întrebe ce aflase pentru că el îi va spune când avea să fie pregătit.

— Cred că o să vomit dacă mai pun gura pe sucul de banane.

— OK. Atunci o să fac doar din căpşuni. Vrei să te ajut să ajungi la baie?

— Nu. Cred că mă descurc singur. Te strig dacă alunec şi-mi rup şoldul.

Jet zâmbi la încercarea lui de a glumi.

— Nu mai eşti tânăr, bietul de tine! Ai grijă!

— Foarte amuzant. Tonul lui se schimbă. Îţi mulţumesc că ai grijă de mine, în situaţia în care mă găsesc. Nu erai obligată să rămâi.

— Unde să mă fi dus?

— În orice loc în care nu sunt eu. Nu ai niciun motiv să nu porneşti iar de la zero. Oficial, tot moartă eşti.

Jet oftă.

— Nu. Nu pot. Pentru că aş privi mereu peste umăr. Nu pot trăi aşa. Atunci, după evenimentele din Alger, am crezut că am lăsat totul în urmă. Presupun că a fost o iluzie.

— Am spus deja că îmi pare rău.

— Nu te învinovăţesc pe tine, David! Şansele ca o persoană să îşi dea seama că încă trăiesc, dar mai ales să afle unde sunt, erau minuscule.

— Dar ar fi trebuit să fiu mai prevăzător, spuse el cu amărăciune.

Jet îl privi.

— Sinceră să fiu, da. Ar fi trebuit să fii aşa – nu erai tu cel care spunea mereu să mă gândesc la ce e mai rău şi că acela este scenariul optimist? Dar ce-a fost, a fost. Sunt în Israel şi sunt bine, aşa că nu s-a întâmplat nimic ireparabil. Dar nu o să fug şi nu o să mă ascund de ticăloşii aceştia, David. Dacă vor război, le dau război. La cum stau lucrurile, este care pe care şi eu nu am de gând să pierd. Tu mă cunoşti foarte bine. Acum, că am fost atrasă înapoi în lumea aceasta, nu renunţ aşa de uşor.

— Ştiu. Dar nu trebuie să ne avântăm cu lecţiile făcute doar pe jumătate. Trebuie să aflăm de ce au ucis întreaga echipă. O acţiune de răzbunare împotriva ta nu justifica asta şi până nu avem toate datele, e imposibil să ştim dacă facem paşii potriviţi.

— Vrei să spui că nu aş putea să-i omor pe toţi şi să-l las pe Dumnezeu să-i sorteze la final?

— Cam aşa ceva.

— Nu mai ai niciun haz de când te-au împuşcat.

— Am auzit că poate fi un efect secundar.

Se priviră unul pe altul câteva minute lungi.

— Tu nu te-ai gândit niciodată să ieşi din joc, David?

— Mă tem că nu e atât de uşor. Spre deosebire de tine, eu nu lucrez în teren ca să pot înscena o explozie şi să resetez ceasul.

— Dar te gândeşti la asta?

— Sigur. Dar apoi mă gândesc şi la ce voi face după ce încetez activitatea de aici, presupunând că aş reuşi să mă retrag. Nu am pe nimeni. Nu am alte competenţe. Nu am la ce să revin. În momentul acela beau ceva şi încetez să mai visez că sunt altcineva decât cel care sunt şi mă întorc la treabă.

— Eşti grav rănit acum. Ce s-ar întâmpla dacă n-ai mai reveni? Ar fi ca şi cum ai fi fost ucis şi aruncat în mare, cu un pietroi legat de glezne? Poate că asta este o ocazie bună…

El scutură din cap, deşi admitea punctul ei de vedere.

— Ar putea fi cum spui. Dar numai după ce înţelegem ce se petrece. Şi eu sunt la fel ca tine – nu vreau un viitor în care mă aştept să fie descărcat un Uzi către mine din maşina care se opreşte lângă a mea. Aia n-ar fi viaţă. Amândoi ştim asta. După ce avem piesele lipsă şi dacă totul se potriveşte, atunci, da, putem vorbi despre asta. Nu Mossadul mă îngrijorează; le cunosc capacităţile şi ştiu cum să fac astfel încât ei să nu-mi mai dea de urmă niciodată. Problema este ceea ce nu cunoaştem, explică el.

Jet se apropie şi se aşeză lângă el.

— În regulă. Dar după ce se termină totul, ce facem, David? Dacă amândoi suntem ca şi inexistenţi pentru lume, am putea merge oriunde şi am putea face orice. Poate, în Indonezia; ne-am retrage pe o insulă şi am rămâne acolo pentru totdeauna. Ezită un moment. Nu e obligatoriu să fie o lume în care să te întorci. Ne era bine împreună, îţi aminteşti? Când a trebuit să părăsesc echipa, cel mai mare regret al meu – de fapt, singurul meu regret – a fost acela

că nu voi mai fi niciodată cu tine.

David nu spuse nimic timp de câteva bătăi de inimă, însă tremurul pleoapei îl trădă.

— Îmi amintesc. Şi, da, ne era bine împreună! Cel mai bine. Nu ştii cât de greu mi-a fost să te las să pleci…

Jet îi luă mâna în ale ei, şezând în tăcere.

Rămaseră în tihnă, lăsând câteva minute să treacă, până când Jet oftă, se ridică şi îl sărută blând pe frunte.

— Fă-te bine, David! Toate celelalte se vor aranja de la sine.

El încercă să zâmbească, dar ochii îi erau umezi.

— Lucrurile se aranjează întotdeauna, nu-i aşa?

Jet duse calculatorul înapoi în sufragerie. Cu mintea plină de posibilitatea unui viitor nou şi diferit, era mai motivată ca niciodată să găsească răspunsuri. Un viitor alături de David.

Mai era posibil după trei ani? Se întâmplaseră prea multe? Oamenii se schimbă. Era o nebunie să creadă că ar putea, pur şi simplu, să reia lucrurile de unde le lăsaseră şi să-şi facă o viaţă împreună?

Poate că era.

Însă ea învăţase cu mult timp în urmă că totul se putea încheia într-o clipă, iar preţul călătoriei, indiferent cât dura, era nerambursabil. Dacă universul le dădea o nouă şansă, ar fi fost o nebunie s-o ignore. Şi văzuse în ochii lui că fusese sincer când a recunoscut că i-a fost greu s-o lase să plece.

Poate că era destul. Erau doar ei doi în povestea asta. Jet nu vedea niciun motiv pentru care el n-ar fi putut rămâne ascuns. Putea să lase întreaga lume secretă şi urâtă în urmă, pentru totdeauna. În ceea ce priveşte Mossadul, informaţiile pe care le aveau arătau că el fusese rănit grav şi că pierduse foarte mult sânge. Dacă nu revenea în atenţia lor, putea foarte bine să însemne că nu supravieţuise.

Mai rămânea faptul că ea se logase folosind datele lui, dar acest lucru nu avea să se repete. Puteau să creadă că fusese chiar David, care, rănit mortal în urma atacului,

încercase să afle cine dorise să-l omoare.

Apoi avea să dispară. Şi povestea lua sfârşit.

Nu era un scenariu perfect, dar ar fi putut funcţiona.

Însă decizia îi aparţinea lui David.

Capitolul 18

Fusese o zi cu umiditate ridicată, iar noaptea care-i urma era la fel. Odată cu lăsarea nopţii, copacii şi vegetaţia excesivă dimprejur fremătau, stârnind creaturile junglei să mişune în căutare de hrană sau să devină ospăţ pentru altele.

Oraşul se liniştise acum. Clădirile birourilor guvernamentale erau închise, iar soarele apusese dincolo de dealuri. Guatemala era la doar patruzeci de kilometri spre vest, însă părea la mare depărtare. Traficul se redusese la câte o maşină ocazională care-şi croia drum pe străduţele înguste. Toţi localnicii erau acasă cu familiile lor, stând în jurul mesei.

Sir Reginald Percy luase o cină uşoară pe la ora şapte, după cum îi era obiceiul: peşte la cuptor, garnitură de fructe din partea locului şi nelipsitul *dirty rise*[22], aromat şi cu multe boabe de fasole. Citise câteva rapoarte, se uitase o jumătate de oră la ştiri prin satelit ca să afle ce se mai petrecea prin lume, apoi se pregătise pentru şedinţa obişnuită de înot de dinainte somnului. Îşi târî papucii pe plăcile grele de gresie, care acopereau podelele reşedinţei guvernatorului general. Făcu un semn către menajeră, în timp ce mergea fără grabă către terasa din spatele casei, unde se găsea una dintre puţinele piscine private din Belmopan – un beneficiu rezervat exclusiv reprezentantului Majestăţii Sale în Belize.

Echipajul său de pază se schimbase cu două ore mai înainte, iar acum, cei trei care alcătuiau schimbul de noapte erau în partea din faţă a casei. Patrularea incintei se afla la loc de frunte între cele mai plictisitoare îndatoriri din carierele lor. Nimic nu se întâmpla vreodată în Belmopan. Guvernatorul general era mai mult o marionetă; nu juca vreun rol activ în conducerea statului, deşi era

[22] „Orezul murdar” este o mâncare tradiţională creolă obţinută din orez alb care „se murdăreşte” la gătit, prin amestecarea cu bucăţi mici de carne de porc, vită sau pui, ardei gras, ţelină şi ceapă etc. (n. red.).

însărcinat cu alegerea şi numirea prim-ministrului şi a cabinetului acestuia. De asemenea, era mijlocul prin care Marea Britanie îşi făcea cunoscută dorinţa.

Ultimele săptămâni fuseseră tensionate din cauza unui asasinat straniu, ce se petrecuse la niciun kilometru distanţă de locul unde se afla el acum – o crimă rămasă nerezolvată, deşi erau vehiculate numeroase teorii cu privire la motivele unei asemenea execuţii publice. Crima brutală şi inexplicabilă zguduise oraşul de douăzeci de mii de locuitori şi, de când se petrecuse, deveni o sursă inepuizabilă de speculaţii. Nu exista nicio pistă viabilă şi devenea din ce în ce mai puţin probabil că va fi rezolvată vreodată. Într-o ţară cu efective poliţieneşti reduse şi copleşite de lupta neîncetată cu valul de infracţiuni comise de grupările traficanţilor de droguri şi de violenţe specifice, asasinatul primise o atenţie concentrată, deşi neinspirată, timp de o săptămână întreagă din partea comisariatului local, apoi se alătură teancului de cazuri nerezolvate.

Până în urmă cu zece ani, cea mai mare parte a violenţelor înregistrate în mica naţiune a Americii Centrale era alcătuită din agresiuni domestice, câte un jaf care nu mersese conform planului şi încăierări la baza cărora se afla de obicei o femeie. Se mai petrecea şi câte o crimă, dar de obicei se încadra într-unul din tiparele cunoscute, iar poliţia nu avea decât să caute câte un tovarăş mai nervos sau să se uite pe listele cu cei care îşi duceau traiul profitând de pe urma altora.

Însă, odată cu creşterea valului de infracţiuni din Mexic, cauzată de proliferarea cartelurilor, violenţa se revărsase dincolo de graniţe, infectând această ţărişoară idilică. Avea numai trei sute de mii de locuitori şi fusese lovită de criza economică ce distrusese turismul şi lăsase fără perspective de angajare o întreagă generaţie de tineri. Mulţi dintre aceştia se dedaseră infracţiunilor, ajungând la dispute teritoriale care degenerau rapid în omoruri. Violenţele dintre găşti, necunoscute în anii nouăzeci, deveniseră cu repeziciune cea mai răspândită ameninţare în noul

mileniu. Nu trecea o zi fără ca alte cadavre să-şi facă apariţia plutind pe vreun râu sau descompunându-se în vreun şanţ.

În timp ce deschidea uşile glisante, Sir Reginald îşi întinse ligamentele pentru a-şi încălzi muşchii pentru înot – era exerciţiul său fizic preferat, cel care îl menţinuse sănătos şi în formă până la cei peste şaptezeci de ani ai săi. Înota câte o oră în fiecare seară din timpul săptămânii, fără excepţie, apoi se retrăgea să citească puţin, înainte de culcare.

Se opri să contemple întinderea pustie din spatele reşedinţei guvernatorului general. Era separat de aceasta printr-un zid cu o înălţime de aproape doi metri. Luminile oraşului străluceau în întunericul nopţii, în timp ce el îşi continuă încălzirea cu câteva genuflexiuni. Poalele halatului de mătase măturau bordura de piatră din jurul piscinei. Era o *cantera*[23] de culoarea piersicii, importată, la cererea lui, din Mexic, datorită proprietăţilor ei termice. Oricare altă suprafaţă ar fi fost încinsă acum, după ce a înmagazinat toată căldura soarelui de peste zi, dar cantera rămânea răcoroasă şi nu regreta cheltuielile suplimentare pentru importul ei – o jumătate de camion, tocmai din Puebla.

Cada cu hidromasaj anexată piscinei îşi unduia deja valurile înspumate. Sistemul ei era pornit conform orarului prestabilit astfel încât, la ora potrivită, să fie pregătită pentru momentul lui de relaxare. Lăsă halatul să-i alunece de pe umerii plăpânzi, îl aşeză atent pe şezlongul din lemn de tec, apoi se îndreptă către panoul de control al iluminatului. Apăsă butoanele, dar acestea nu răspundeau comenzilor. În întunericul nopţii, apa era precum cerneala. Era un lucru bun că fundul piscinei avea culoarea neagră pentru că reţinea căldura – nu era nevoit să apeleze la sistemul de încălzire aproape deloc, decât cu excepţia puţinelor luni de iarnă. Apa avea tot timpul temperatura potrivită. Totuşi problema iluminatului îl irita; va trebui să

[23] Tip de piatră vulcanică întâlnită în carierele din Mexic şi America Centrală (n. tr.).

îl cheme a doua zi pe Virgil, tehnicianul însărcinat cu întreţinerea, ca să verifice sistemul. Era convins că electrocasnicele erau cauza scurtelor şi frecventelor pene de curent care afectau regiunea.

Plonjă cu agilitate şi câteva secunde mai târziu tăia apa cu mişcări sigure. Avea să parcurgă înainte şi înapoi bazinul, până când ceasul său subacvatic îl avertiza că timpul alocat expirase.

Când se apropie de marginea bazinului, simţi ceva mişcând sub el. O strânsoare ca de menghină îl trase în adâncime, într-o îmbrăţişare din care nu se putu elibera. Se zbătu şi se luptă fără rezultat şi, în mai puţin de un minut, ultima respiraţie îi părăsi plămânii, ridicându-se la suprafaţa apei sub forma unor bule de aer. Apoi trupul lui se lăsă încet pe fundul piscinei.

Un cap mascat străpunse suprafaţa apei, privind în jur pentru a se asigura că nimeni nu observase cele petrecute. După ce se convinse că lupta trecuse neobservată, asasinul îmbrăcat în negru înaintă până la o margine, se ridică apoi cu ajutorul braţelor şi ieşi din apă. Aruncă o ultimă privire rapidă siluetei ce se legăna în adânc, apoi alergă către un zid şi se propulsă în cealaltă parte întunecoasă.

Paznicul nu revenea mai repede de zece minute; avea timp suficient să străbată câmpul până la maşina care îl aştepta, fără să fie descoperit.

A doua zi, lumea avea să deplângă dispariţia unui mare om care a căzut victimă unui nefericit accident de înot, pe care nimeni nu l-ar fi putut preîntâmpina.

Sir Reginald plecase într-un loc mai bun şi orice autopsie ar fi constatat că apa din plămânii săi era cauza decesului. Ar fi trebuit să fie mai precaut în urmarea pasiunii de a înota la o vârstă înaintată ca a lui.

După o săptămână, avea să fie numit un nou guvernator de către Majestatea Sa, Regina Angliei, monarhul binevoitor care servise drept suprema figură de autoritate în fosta colonie a coroanei britanice. Între timp, în Belize avea să fie ţinut un serviciu memorial, prilej cu care demnitari ai guvernului şi diplomaţi din toate ambasadele

aveau să aglomereze coridoarele bisericii pentru a-l comemora pe Sir Reginald şi un deceniu de devotament dezinteresat faţă de tânăra naţiune.

Rani se apropie de bucătăria în care Jet intrase pentru a-şi lua o cutie de suc şi îşi aşează trusa medicală pe masă.

— Care e pronosticul? întrebă ea, în timp ce el desfăcea capacul dozei.

— Se vindecă. Nu e încă în afara oricărui pericol, dar a făcut progrese excelente. Nu sunt semne de infecţie, iar durerea este suportabilă. Una peste alta, aş putea spune că David al nostru este un om foarte norocos, încheie Rani, în timp ce o privi şi întinse mâna după o cutie de biscuiţi pe care o adusese împreună cu mezeluri, fructe, mai multe sucuri şi apă minerală – la care se adăuga o grămadă de mâncare nesănătoasă, de care Jet nu s-ar fi apropiat nici sub ameninţarea armei. Vrei? Sunt foarte buni, spuse el, oferindu-i biscuiţi.

— Nu, mulţumesc. Îi păstrez pe ai mei pentru după cină.

O privi ca şi cum nu înţelegea, apoi ridică din umeri şi îşi vârî unul în gură.

Jet ocoli masa şi se aşează în faţa lui.

— Cât de curând se va putea deplasa?

— La modul cel mai realist, aş spune că ar putea să umble de mâine şi în alte câteva zile ar putea să fie gata de plecare, cu condiţia să nu exagereze, spuse el, trecându-şi limba peste buze, în căutarea vreunei firimituri rătăcite. O să-i ia ceva timp să redevină sută la sută cel de dinainte.

— Cât timp?

Rani căzu pe gânduri şi termină ultima bucăţică de biscuite.

— O săptămână sau mai mult. Dar se poate considera în afara oricărui pericol de mâine. De ce?

— Nu putem rămâne aici la nesfârşit.

— Prostii! Staţi cât e nevoie! Sunteţi bine-veniţi să rămâneţi până… apar chiriaşii, care ajung peste câteva săptămâni. Închiriez casa de sărbători şi pe timpul verii. Nu ai idee cât sunt dispuşi oamenii să plătească, spuse el,

în timp ce se ridică şi aruncă o ultimă privire languroasă către biscuiţi. Vestea bună este că David se vindecă şi face progrese semnificative şi pot spune că ce-a fost mai rău a trecut. Dacă ne gândim cum era acum câteva zile, este un adevărat miracol.

— Ştiu.

Câteva minute mai târziu, după ce Rani plecase, David o strigă din dormitor.

Jet traversă holul şi se opri în uşa dormitorului, cu capul înclinat.

— Ce este?

— Cred că mi-am dat seama.

— Vorbeşti serios? Îmi spui şi mie?

— Nu sunt sigur de unde ar trebui să încep, dar totul se învârte în jurul ultimei operaţiuni la care ai luat parte.

— Operaţiunea din Alger, spuse el.

Jet merse lângă scaun şi se aşeză.

— Nu înţeleg. Toţi acei finanţatori ai terorismului…

— Ştii deja că agenţii din teren nu primesc toate detaliile. Nu au nevoie să cunoască toate detaliile. Într-adevăr, în Alger au fost finanţatori ai terorismului. Cel puţin, asta ne-au comunicat serviciile noastre, iar CIA a confirmat informaţia. Însă ceea ce contează în această discuţie nu este ce făceau cu banii. Contează de unde proveneau aceştia.

— Ce vrei să spui?

— Toate ţintele din Alger erau implicate în industria petrolieră. Alcătuiau împreună o pleiadă a intereselor petroliere din întreaga lume. Terorismul a pierdut o grămadă de bani în ziua aceea, dar nu a fost singurul care a avut de suferit. Cinci mari grupuri petroliere au avut pierderi financiare. Cei aflaţi acolo erau reprezentanţii de la vârful acestor grupuri.

— Te-am ascultat însă tot nu înţeleg. Fondurile lor proveneau din afacerile cu petrol. Gândeşte-te de unde erau: Iran, Arabia Saudită…

— Dar unul dintre ei era din Anglia, unde reprezenta, printre altele, o companie numită Lunosol, care era filiala

unei alte companii deţinute de Grigenko.

— Şi…?

— Ar trebui să încep cu începutul. În urmă cu patru ani, un important teren cu zăcăminte de petrol era descoperit în Belize. Descoperirea creştea rezervele ţării de zece ori sau mai mult. Compania care făcea prospectarea a păstrat secretul; nu era neobişnuit – se ştia că mediul de afaceri este unul dur şi, dacă s-ar fi aflat, se puteau schimba cu totul datele problemei pentru toţi cei care deţineau drepturi de prospectare. Sunt câţiva jucători mari care deţin drepturile din zonă. În orice caz, descoperirea a fost făcută de un grup de oameni aflat în junglă de câteva luni bune şi, la doar câteva zile după ce au comunicat informaţia şi au confirmat zăcământul, toţi cei care aveau această informaţie au pierit într-un accident de elicopter. Niciunul dintre cei care ştiau despre descoperire nu a supravieţuit. Aşadar, secretul era în siguranţă; nu ştia nici guvernul, nu ştia nici competiţia.

— OK, dar ce are asta de-a face cu ce s-a întâmplat în Algeria?

— Ajung şi acolo. CIA avea o cârtiţă în companie. Era inginerul de proiect, care mai făcea un ban ca informator al agenţiei în America Centrală. Dar juca dublu, pentru că se pare că dăduse informaţia şi uneia dintre ţintele noastre, aflată la întâlnirea din Alger – un om care era o ameninţare activă la adresa Israelului. Nu ştiu cum a aflat Mossadul – posibil prin informatorul nostru, dar cineva de la cel mai înalt nivel a hotărât că era în interesul nostru ca descoperirea să rămână un secret. Vreau să menţionez din nou că nici măcar eu nu primesc toate informaţiile – aceeaşi regulă care vi se aplică vouă mi se aplică şi mie. Lovitura din Algeria a rezolvat pentru noi o serie de probleme, printre care eliminarea câtorva personaje periculoase care cultivau teroarea şi îngroparea secretului odată cu explozia de la vilă. Aşa ar fi trebuit să rămână.

Jet înţelese.

— Şi a fost aşa?

— Se pare că nu. Bănuiala mea este că Grigenko are

propria cârtiţă în interiorul Mossadului; este un lucru cât se poate de plauzibil dacă luăm în calcul nivelul de penetrare al KGB. Cele două agenţii au fost mai apropiate decât realizează multă lume – inclusiv eu, cât timp n-am făcut parte din joc. În orice caz, cred că eliminarea echipei a fost curăţenia pe care trebuia să o facă în pregătirea viitoarei mişcări – o mişcare ce are de-a face cu descoperirea petrolului. Nu avea de unde să ştie cât de mult ştiu şi nici cât am împărtăşit echipei. În cadrul acestui scenariu, cel mai sigur lucru care putea fi făcut era…

— Să elimine pe oricine nu-i era loial şi care ar fi putut să ştie, termină ea fraza.

— Exact! Inclusiv pe mine.

Jet încuviinţă din cap.

— De aceea au venit şi după mine, deşi eram moartă oficial. Dacă trăiam, exista un risc în plus de scurgere de informaţii şi nu-şi puteau permite aşa ceva.

— Exact! Dacă teoria mea este corectă, au înscenat jaful pentru a pune mâna pe orice informaţie aş fi avut în documentele mele. Ceea ce nu i-a dus nicăieri. Nu păstram în calculator informaţii referitoare la operaţiuni. Dar au găsit suficient cât să-i pună pe pista care i-a condus la tine.

— Dar cum au ştiut cine făcea parte din echipă? Cum au putut afla asta?

— Sunt foarte puţini oameni în Mossad care ştiau. Bănuiala mea este că unul dintre aceştia este informatorul lui Grigenko. Dar toţi aceşti oameni despre care vorbim sunt aşezaţi atât de sus, încât nu vor putea fi prinşi niciodată. David făcu o pauză; deveni gânditor. Dar asta nu este lupta ta.

Jet întinse mâna şi-l atinse pe braţ.

— Nu mai este nici a ta, David. Decât dacă alegi tu să fie.

David făcu un gest cu mâna, fără să răspundă.

— Grigenko este numitorul comun. Nu ţi-am spus atunci despre fratele lui pentru că nu era necesar să ştii şi pentru că nu ar fi schimbat datele problemei. Însă, dacă aceasta a

luat proporţii şi el a ajuns la nivelul la care coordonează echipe de asasini… dacă ştia că ai făcut parte din echipă, ar fi putut afla şi că tu i-ai ucis fratele geamăn. În această situaţie, nu mai era vorba doar despre bani, ci despre sânge. Asta ar explica efortul suplimentar depus pentru eliminarea noastră. Tu ai apăsat pe trăgaci… iar eu am planificat totul.

— Ce ai aflat din reţeaua digitală?

— Am instalat un program care înregistrează pe oricine accesează anumite informaţii. Este transparent – înregistrarea este invizibilă şi imposibil de detectat. Să spunem doar că sunt foarte surprins de ce informaţii a fost foarte interesat recent unul dintre directorii adjuncţi. Conform datelor, a accesat informaţiile cu două săptămâni în urmă. O săptămână şi jumătate mai târziu, echipa e anihilată, iar eu sunt atacat. Situaţia nu este una extrem de clară – ar putea oferi o serie de motive pentru care a accesat dosarele acelea. Aparent, ar putea fi nevinovat. Însă mi-e greu să cred. Sincronizarea…

— Spui că nu avem suficient pentru a-l acuza.

— Nu ajunge doar cu ce avem. Este nevoie de mult mai mult. Omul lucrează pentru Mossad de mai mulţi ani, dinainte să mă nasc eu. Oamenii aceştia au relaţii şi lucrurile nu sunt niciodată ceea ce par. Ţinând cont de nivelul de expertiză despre care vorbim, chiar dacă s-ar autoriza o acţiune de supraveghere la nivel mare, tot nu s-ar descoperi nimic, mai ales dacă directorul doar transmitea informaţia contra cost lui Grigenko. Nu există un model de lucru, ca în cazul agenţilor dubli. Din câte ştim noi, poate să fie o singură înţelegere de felul acesta între ei.

— Dar s-ar putea merge pe urma banilor, nu?

— Nu neapărat. Ţine cont că vorbim de cineva care face asta de ani întregi. Cu siguranţă, nu este nicio urmă.

Şezură o vreme, gândindu-se la teoria lui David.

Jet se ridică brusc, cu o expresie bine cunoscută.

— Vreau să-l elimin.

— Pe cine? Pe directorul adjunct?

— Nu. Pe Grigenko.

David clătină din cap.

— Nu vei reuşi. Este prea bine protejat.

— Oricine poate fi eliminat.

— Nu şi individul ăsta.

— Găsesc eu o cale. Găsim *noi* o cale.

David cunoştea foarte bine expresia aceea şi ştia că nu avea sens să o contrazică.

— Este unul dintre cei mai bogaţi oameni din Rusia, îi reaminti el.

— Şi cei bogaţi sângerează.

— Ar fi o sinucidere sigură.

— David. Te rog! E doar o chestiune de logistică. Treaba poate fi făcută şi va fi făcută – de către mine. Singura întrebare este dacă trebuie să mă ocup singură sau mă ajuţi. Figura ei căpătă o expresie hotărâtă. Vreau să-l fac să-l doară. Trebuie să ne dăm seama ce face şi ce a provocat toată povestea. Trebuie să aibă legătură cu Belize, altfel nu se explică graba cu care au executat echipa. Aşa că, hai să ne punem pe treabă să aflăm ce pune la cale. Am putea folosi asta împotriva lui, să-l ademenim să iasă din bârlog. În orice caz, dacă el este problema, trebuie să dispară, pentru că, în aceste condiţii, noi nu vom fi niciodată în siguranţă. Cineva ca el, cu bani şi putere fără limite… Este ori el, ori noi. Înţelegi?

— Problema este că… individul este intangibil.

— A fost.

Capitolul 19

A doua zi, Rani trecu pe la ei când asfinţea soarele şi-l consultă pe David. Murmură în sinea lui tot timpul cât dură examinarea. În cele din urmă, ridică stetoscopul şi-l puse înapoi în geantă şi se întoarse către Jet.

— Care este pronosticul? întrebă ea.

— Se vindecă uimitor de repede. Cred că a venit timpul să-şi dea fundul leneş jos din pat şi să înceapă să umble.

— Sunt chiar aici. Vă daţi seama? Vă aud pe amândoi. Sunt la niciun metru distanţă, comentă David.

— Sunt necesare măsuri de precauţie?

— Trebuie să fie atent la început. Să nu alerge şi să nu ridice greutăţi. Ar trebui să poată face fără probleme orice activitate moderată. Totul arată foarte bine – fără îndoială că este meritul doctorului lui, spuse Rani, cu un zâmbet larg. Îi voi scoate copcile peste câteva zile şi până atunci, dacă nu face efort, o să fie bine.

— Alo? Sunt invizibil? Nu mă aude nimeni? spuse David, fluturând braţele deasupra capului.

Rani se întoarse către el.

— Ei bine, prietene, ai reuşit! Încearcă să nu te mai laşi împuşcat în stomac pentru că mi-ai dat peste cap tot programul din săptămâna asta.

David redeveni serios.

— Îţi mulţumesc pentru tot, Rani. N-aş fi supravieţuit dacă tu nu mă primeai şi n-aveai grijă de mine. Ştiu asta. Îţi datorez mai mult decât pot exprima în cuvinte.

Rani zâmbi.

— Niciun „mulţumesc” nu este mai bun decât o pizza. Extra mozzarella, extra sos. Am un pont bun – există un local bun în apropiere de cabinetul meu. În caz că vă întrebaţi. De obicei, iau prânzul pe la ora unu. Am putea merge chiar mâine, chiar dacă este un pic cam devreme…

— Că tot veni vorba, pot să trec la hrană solidă? întrebă David.

— Desigur, dar mai rămâi la fructe şi legume, pentru o

zi, două, până se mai vindecă rana. Deocamdată, n-aş recomanda o friptură sau o pungă cu nuci, spuse Rani.

Îşi întoarse privirea către Jet.

— Când te vedem din nou? spuse ea.

— Peste vreo două zile, când vin să-i scot copcile. În afară de asta, nu văd de ce v-aş strica vacanţa împreună.

Rani îi privi cu subînţeles, iar Jet îşi simţi obrajii arzând.

După plecarea lui Rani, Jet încuie uşa în urma lui şi veni să se aşeze pe canapeaua din sufragerie. David merse în bucătărie, îşi turnă un pahar cu lapte, apoi veni lângă ea.

— Aşadar, unde vrei să ieşim diseară? La dans? întrebă el.

— Mai degrabă mă gândeam să ieşim o jumătate de oră la o plimbare prin împrejurimi, ca să îţi recapeţi echilibrul.

— Nu e la fel de interesant ca mersul la discotecă, dar am învăţat că e mai înţelept să nu contrazici o femeie.

— Mai ales una care are pistolul tău. Jet ridică arma şi aruncă o privire afară, pe fereastră. Cred că primul lucru pe agenda zilei de mâine este să facem rost de ceva mai „convingător" decât asta. Nu mă înţelege greşit, îmi plac pistoalele Glock, dar avem doar unul, iar mie nu-mi place să împart.

David reflectă la ce-a spus ea.

— Ştiu un tip în Ierusalim. Nu e din Mossad; este liber-profesionist. Am mai apelat la el pentru arme în trecut, când am avut nevoie de o sursă care putea fi negată. Este specializat în armament provenit de la armatele ruseşti şi israeliene. O să-l sun. Nu ştie cu ce mă ocup, dar probabil bănuieşte că nu administrez un magazin de dulciuri. O să văd ce poate să ne aducă.

— E un început bun. Şi m-am mai gândit ce opţiuni avem. Am o idee, de fapt, mai multe. Dar sunt riscante şi ne trebuie noroc şi bani, spuse Jet.

David dădu din cap.

— Şi eu m-am gândit la ceva. Cât despre bani, am aproape jumătate de milion de euro într-un cont secret, pe care-l folosesc pentru bugetele operaţionale. Îl pot face să dispară, transferând suma într-o altă bancă – deşi nici

acum nu le-ar putea lua cineva urma. Invizibilitatea este scopul unei echipe care nu există.

— Poţi face asta online?

— Categoric.

Jet arătă către laptopul aşezat pe masa din sufragerie.

— În regulă. Am nevoie de câteva minute, apoi mă îmbrac şi putem ieşi pentru plimbarea de seară.

Jet merse la baie şi când reveni auzi râsete din dormitor.

— Ce este aşa de amuzant? întrebă ea, apropiindu-se dinspre hol.

— Cred că trebuie să punem pentru mâine şi cumpărături pe listă. Sau chiar pentru seara aceasta, dacă găsim vreun magazin în apropiere. Mă tem că nu mă potrivesc cu Rani la măsuri, spuse David, ridicând o cămaşă de două ori mai mare decât el.

— Aşa e moda de azi. Pune-ţi şi o şapcă, dar cu cozorocul într-o parte.

— Bine că măcar petele de sânge de pe pantaloni s-au dus la spălat; mă rog, aproape s-au dus.

Îşi trase cămaşa peste cap şi se răsuci de câteva ori, ca la o prezentare de modă.

— Nu sunt aşa sigură că vreau să fiu văzută împreună cu tine, spuse ea, privindu-l cu scepticism.

— Înţeleg perfect de ce.

— Ai ceva bani în buzunar? Cu cât te îmbraci mai repede cu ceva potrivit, cu atât este bine. Acum arăţi jenant…

— Am aproape o mie de dolari. Trebuie să ajungem la bancă mâine, să scoatem banii pentru arme.

— Ce acte de identitate ai?

— O să mergem mâine unde am cutia de valori – ţin un set acolo. Accesul se face pe bază de amprentă digitală. Am trei paşapoarte, aproape treizeci de mii de dolari, câteva carduri bancare şi câteva mărunţişuri.

Jet încuviinţă din cap.

— Este prea târziu să-l suni pe tipul cu armele în seara asta? Respectă orele de program?

— Hai să cumpărăm un telefon ieftin. Nu aş suna de pe telefonul de aici. Ai maşină? Eu a trebuit să scap de a mea

după atac.

— Am închiriat una pentru o săptămână. O mai pot folosi trei zile.

— Atunci, hai să-mi iau nişte haine, apoi un telefon. Mersul pe jos între magazine ar trebui să fie un exerciţiu suficient pentru prima mea ieşire.

Jet ieşi prima din casă. Inspectă strada, căutând ceva anormal. Era linişte. Merse până la colţ, unde i se alătură curând David. Îl conduse la maşină şi îi observă o grimasă când acesta urcă.

— Eşti sigur că poţi face asta?

— A fost doar un junghi. Sunt bine. E de aşteptat să mă mai doară din când în când. Se strâmbă din nou, cercetându-şi cu grijă abdomenul. Nu recomand asta ca metodă de slăbire.

Într-o oră reuşiseră să cumpere câteva cămăşi, o pereche de jeanşi şi un telefon mobil. Întorşi la maşină, David închise ochii, concentrându-se să-şi amintească datele de contact ale traficantului de arme, apoi formă numărul din memorie.

— Moshe, sunt Ari. Folosea numele sub care îl cunoştea Moshe. A trecut ceva timp, spuse David. Făcu o pauză, ascultând răspunsul acestuia. Da, da, uite ce este: am nevoie de nişte lucruri. Te găsesc mâine? O nouă pauză. Unde? La magazin?

Zece secunde mai târziu închidea telefonul.

— Mâine, ora unsprezece, în Ierusalim, o informă.

— Sună ca o întâlnire. Cât de curajos te simţi? Vrei să auzi ideea mea sau aştepţi până mâine? S-ar putea să nu mai poţi dormi la noapte după cele ce am să-ţi spun.

David o privi, strângând din ochi.

— Aşa de rău este?

— Mai rău decât îţi imaginezi.

— Pot oricând să iau un somnifer.

— S-ar putea să ai nevoie de două.

A doua zi, drumul cu maşina până la Ierusalim a fost dificil; autostrada era plină cu navetiştii care se îndreptau

spre capitală pentru o nouă zi de lucru. Le-a luat mai mult decât speraseră, dar, odată ajunşi în oraş, maşinile s-au rărit.

Banca era deschisă de la opt şi jumătate şi David dispăru înăuntru. Jet privi trecătorii grăbiţi de-a lungul străzii, cufundaţi în grijile lor obişnuite, şi simţi un fior de invidie. Se întrebă pentru a mia oară cum era să fii normal, să nu ucizi pe nimeni, să nu vezi ororile care făceau parte integrantă din existenţa ei.

Cu toate acestea, mulţi dintre cei care se perindau acum pe lângă ea păreau îngrijoraţi sau nervoşi, adânciţi în preocupările zilei respective – poate din cauza unui partener de viaţă infidel, a unor probleme financiare, a unui şef ticălos sau a unei veşti despre o boală a cuiva apropiat. Dacă ei şi-ar fi petrecut o singură oră din zi alături de ea, într-una din zilele *ei* la serviciu, întregul lor univers ar fi fost schimbat pentru totdeauna. Dar ei erau complet absorbiţi de propria lor percepţie a realităţii, simţindu-se în siguranţă, în timp ce-şi vedeau de treburile lor mărunte.

„Trebuie să fie plăcut să nu-ţi faci griji la tot pasul că poţi fi sfâşiat de gloanţe”, gândi ea absentă. Apoi se scutură de aceste idei, pentru că nu folosea la nimic să insiste asupra lucrurilor ce nu puteau fi schimbate. Trebuia să meargă pe drumul ei în viaţă şi asta era tot ce se putea cere cuiva. Toată lumea avea probleme, indiferent de circumstanţele personale ale fiecăruia.

David ieşi din bancă după şapte minute şi privi în direcţia ei. Îl urmări cum îşi croia drum către maşină pe trotuarul aglomerat. Avea pe umăr o geantă şi concluzionă că el arăta destul de bine, chiar şi în condiţiile date: nu şchiopăta, corpul lui nu trăda în niciun fel rana pe care o suferise, iar culoarea îi revenise în obraji. Nu ar fi crezut că a fost aproape de moarte cu câteva zile în urmă, dacă nu l-ar fi văzut cu ochii ei.

David deschise uşa şi se aşeză pe scaunul de lângă şofer.

— Misiune îndeplinită.

— Ai retras tot?

— Aşa mi s-a părut înţelept. Nu ştiu când aş putea reveni aici…

— În regulă. Cum ajungem la magazinul lui Moshe?

Precum doi cascadori indiferenţi în faţa pericolului, îşi făcură loc prin trafic, pe străzile înţesate, printre zgomote de claxoane şi pietoni care ţâşneau printre maşini şi prin zone interzise. În cele din urmă, parcară la o stradă distanţă de magazin şi David coborî din maşină.

— Cât de bine îl cunoşti pe individul ăsta? întrebă ea.

— Destul de bine. Aşteaptă aici şi încearcă să nu omori pe nimeni, spuse el, privind către pistolul Glock aşezat pe scaun, lângă ea.

Jet îşi aşează rucsacul peste armă.

— Mă voi strădui, dar nu promit, spuse ea. Nu uita de cuţite!

— Am lista.

David merse încet către magazin. Se opri în faţa altor vitrine, prefăcându-se interesat de produsele expuse. Era cu simţurile în alertă, temându-se de vreo capcană, dar nu depistă nicio posibilă supraveghere.

Deschise încet uşa şi auzi un zgomot ca un bâzâit ce venea din spatele magazinului. Nu era nimeni înăuntru, cu excepţia unei tinere superbe, ce nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani. Era îmbrăcată cu pantaloni roşii, foarte strâmţi şi o bluză care-i punea în evidenţă farmecele generoase. Mesteca gumă cu un aer plictisit, lângă o vitrină plină cu insigne şi medalii militare.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă fata, pe un ton ce indica mai degrabă dezinteresul faţă de dorinţele clientului.

David privi în jur la exponatele de pe pereţi. Erau toate tipurile de săbii: iatagane, săbii scurte romane, katane, pumnale ritualice, spade.

— Speram să găsesc un abţibild pentru maşină, cu mesajul *Acordaţi păcii o şansă!* spuse el.

Tânăra îl privi fără nicio expresie. Făcu un balon din guma de mestecat şi îl sparse.

David încercă din nou.

— Moshe este aici? Sunt prieten cu el.

Ea îi aruncă o privire care spunea „în sfârşit”, apoi se aplecă peste tejghea, către partea din spate a magazinului, şi strigă:

— Moshe! E cineva aici care vrea să te vadă. Apoi se întoarse către David: Cum te cheamă?

— Ari.

— Moshe! A venit Ari!

Se auzi o voce răstită:

— Spune-i să vină în spate, Trina.

Fata ridică o sprânceană şi gesticulă cu braţul către uşă. David îi urmă gestul şi păşi într-un birou. Un individ cu barbă îl privea din spatele unor ochelari cu lentile groase ca fundul sticlelor de Coca-Cola.

— Bine-ai venit, Ari! Ce-ai mai făcut? Nu ne-am mai văzut de multă vreme – de-o veşnicie, zău aşa!

Moshe se foi în scaunul cu rotile, aproape deformat de gabaritul lui.

— Sunt bine, Moshe. Tu?

— Cum nu se poate mai bine! Au vrut să mă ia în echipa de atletism, dar a trebuit să refuz. N-am vrut să complexez copiii.

David îşi drese vocea:

— Ţi-ai luat un ajutor, în faţă?

— Trina? Este o poveste tristă. Am cunoscut-o pe când dansa într-o speluncă. Aş putea spune că am salvat-o, oferindu-i o alternativă mai bună şi o cale mai dreaptă.

David nu ştiu dacă să-l creadă sau nu. Figura îi era inexpresivă.

— Aşadar, hai să mergem în depozit! Ţi-ai făcut o listă? întrebă Moshe, împingând scaunul cu rotile din spatele biroului către o uşă aflată în celălalt capăt al biroului.

David îi dădu biletul pe care îl scrisese Jet de dimineaţă.

— Mmm… OK. Am doar o carabină MTAR-21 de 9 milimetri, cu amortizor. Nu-s probleme pentru pistolul Glock 23 – sunt foarte căutate. Cât priveşte restul, le am pe stoc. Le vrei acum? întrebă Moshe, pătrunzând în depozit.

— Da.

— Nu o să fie ieftin, prietene.

— Este vreodată?

Moshe rosti preţul, iar David fluieră.

— Presupun că o să vrei dolari şi nu şekeli. Ai ceva asemănător cu carabina MTAR?

— Nu chiar. E foarte compactă şi are o lovitură puternică. Dar pot să îţi aduc, fără probleme, încă una peste câteva zile. Dolarii sunt în regulă, ca de obicei.

David se gândi, apoi scutură din cap.

— Îţi voi da mai târziu un răspuns cu privire la propunerea ta. Acum, hai să vedem jucăriile…

Moshe avansă lângă un cufăr de lemn, deschise capacul şi extrase o armă cu un aspect diabolic, ideală pentru un film science-fiction.

— Carabină MTAR-21, model X95-S, cu amortizor integrat, dispozitiv de ochire cu laser şi două încărcătoare suplimentare. A fost folosită de o bătrânică. Vine cu o sută de cartuşe. Ţie ţi-o dau cu două sute, fără costuri în plus. Este perfectă pentru protecţia casei, chiar şi contra unui grup de atacatori Hamas. Este uşoară, precisă, mortală, recită Moshe.

— Ştiu ce poate să facă.

— N-are rival.

Fredonând pentru sine, Moshe se deplasă lângă o altă cutie din care scoase un pistol Glock nou. În câteva minute, tot ce trebuia era aşezat pe capacul unuia dintre cufere.

— Ai o sacoşă? întrebă David.

— Cincizeci de dolari! rânji Moshe. Am glumit.

David numără bancnotele de o sută de dolari noi-nouţe, în timp ce Moshe scormonea într-o altă cutie. Întinse teancul de bancnote către Moshe, care mulţumi cu o mişcare a capului şi întinse, la rândul lui, un sac împăturit.

— Sună-mă, dacă ai nevoie de încă o carabină. Eu oricum voi umple stocul, dar pot să grăbesc lucrurile dacă e nevoie.

— Te anunţ. Ca întotdeauna, a fost o plăcere să colaborez cu tine, Moshe, spuse David, luând geanta de la

el.

— De asemenea! Mai ai nevoie şi de altceva?

— Nu cred. Ai grijă cu Trina! Este genul de fată care face probleme.

— Am parte de destulă acţiune în activitatea mea. Pe de altă parte, are o personalitate exuberantă…

— Mi-am dat seama.

Cei doi bărbaţi schimbară zâmbete în tăcere.

Moshe observă că David, în timp ce punea arsenalul în sacul negru din nailon, încărcase armele, dar nu spuse nimic. David puse sacul pe umăr şi se îndreptă către uşă.

— Găsesc singur ieşirea.

— Să mai treci pe-aici!

Când ajunse în încăperea din faţă, o găsi pe Trina privind în gol către stradă, prin geamul înalt cât peretele. Părea drogată. Nu era problema lui.

— Să ai o zi bună! spuse ea, cu un ton indiferent.

— Şi tu la fel!

Deschise uşa de sticlă şi păşi pe trotuar. Se opri o clipă ca să se orienteze, apoi porni către maşină.

O găsi pe Jet verificând oglinzile laterale. Se aplecă şi lăsă geanta pe bancheta din spate, apoi se aşeză pe scaun şi-şi puse centura.

— Ai luat tot? îl întrebă, pornind motorul.

— Avea o singură carabină MTAR. Mai face rost de una în câteva zile.

— N-avem câteva zile.

— Ştiu.

Capitolul 20

Jet şi David fură obligaţi să suporte blocajele din trafic până la ieşirea din Ierusalim, moment în care şoseaua se eliberă şi putură recupera din timp. La periferia Tel Aviv-ului, David spuse că-i e foame, astfel că opriră la un restaurant unde se servea peşte şi se aşezară la o masă mai în spate, unde erau singuri. Peştele adus mirosea dumnezeieşte şi se năpustiră asupra lui cu poftă, discutând următoarea mişcare.

— Este atât de periculos, încât pare că facem ceva nesăbuit, spuse David pe şleau.

— Nu este dacă avem grijă.

— Totodată, ne asumăm rolurile de judecător şi de juraţi în acelaşi timp.

— Ca în toate operaţiunile la care am luat parte. Singura diferenţă este aceea că, în cazul de faţă, eu iau decizia, şi nu un şoarece de birou de care n-am auzit în viaţa mea, spuse ea. Putem afla lucruri importante despre Grigenko.

— Şi dacă ne înşelăm?

— Nu ne înşelăm.

— Omul e o legendă în Mossad. Merită mai mult de-atât.

— Nu merită. Nimeni nu a susţinut nevoile şi dorinţele mele şi niciunul nu a încercat să-mi apere dreptul la un tratament corect, când asasinii erau pe urmele mele.

Continuară să mănânce în tăcere, David era foarte îngrijorat de intenţiile ei.

După ce au terminat şi s-au întors la maşină, el încă era vizibil tulburat.

— Şi dacă refuz să mă implic?

— Poţi să o faci. O să mă descurc singură de data aceasta, spuse ea.

— Aş putea spune ceva care să te facă să te răzgândeşti? Sau măcar s-o iei mai uşor?

Jet nu răspunse. Îi aruncă doar o privire pe care el o cunoştea foarte bine. Tot drumul de întoarcere la cabană conduse în tăcere.

Găsiră un loc de parcare în apropiere. Jet apucă geanta de pe bancheta din spate înainte ca David să ajungă la ea. Era încă în convalescenţă şi nu avea niciun rost să-l lase pe el să facă efortul de a căra armele, chiar dacă era nemulţumită de spusele lui cu privire la recenta ei propunere.

După ce ocoliră casa, Jet îi apucă braţul şi încetini.

— Ce-i? întrebă el.

— Priveşte drept în faţă! La nouăzeci de metri sunt două maşini de teren. Şoferii sunt înăuntru, la pândă.

— Eşti sigură? La naiba!

— Carabina e încărcată?

— Are un încărcător pus.

Jet scoase pistolul Glock din geantă şi i-l strecură lui David. Trase fermoarul şi deschise geanta cu arme, apoi se dezlănţui iadul.

Şase oameni se năpustiră înspre ei, agitând mitraliere şi pistoale. Jet îl împinse pe David într-o parte. Abia apucă să se lase într-un genunchi, când cel din fruntea grupului deschise focul. Auzi în aer fâşâitul gloanţelor trase de Glockul lui David; se afla la câţiva metri în dreapta ei şi se adăpostise în spatele unei maşini. Ea se aruncă pe trotuar şi reuşi să elibereze carabina din sac, apoi trimise trei rafale rapide. Doi oameni din fruntea grupului fură loviţi în piept şi căzură seceraţi, scăpându-şi armele cu zgomot pe asfalt. Atins de unul dintre gloanţele lui David, un al treilea se răsuci, apoi se prăbuşi. Însă era prea departe pentru ca lovitura Glockului să fie precisă. Ea trase din nou şi din artera gâtului unui al patrulea om ţâşni un şuvoi purpuriu. Jet se târî spre garaj, în timp ce David o acoperea. Când ajunsese acolo, gloanţele loviră zidul din spatele ei. David fugi aplecat spre ea. Jet continuă să tragă cu o mână, iar cu cealaltă scotoci în geantă şi-i dădu lui David un încărcător plin pentru Glock. Schimbară locurile între ei. David privi pe după colţ şi continuă să tragă înspre cei care-i atacaseră, în timp ce Jet îşi băgă un încărcător în buzunarul de la spate al pantalonilor şi fugi către spatele casei. David o urmă, încărcând pistolul din mers.

Jet făcu un semn cu mâna către David, iar el îi răspunse negativ, clătinând din cap. Ea voia să ocolească toată clădirea pentru a-i surprinde pe urmăritori. Însă ceea ce trebuia să facă era să plece naibii de-acolo. Jet ignoră expresia lui agitată, se apropie de colţul din spate, apoi alergă cât putu de repede în partea opusă, spre partea din faţă.

Pe asfalt se auzeau paşii celor rămaşi în viaţă. Alergau spre garaj. Jet se ghemui şi setă carabina pe automat, apoi se adăposti în spatele unui tomberon. Un bărbat trecu pe lângă ea. Urmă al doilea. Jet ţâşni în spatele lor şi declanşă o ploaie de gloanţe. Îi reteză înainte ca aceştia să aibă timp să se întoarcă.

Se răsuci, eliberă încărcătorul golit şi introduse unul nou. Trimise o salvă scurtă către prima maşină, care gonea spre ea în marşarier şi cu anvelopele fumegând.

Rezervorul explodă şi maşina sări în aer cu o bufnitură. Simţi forţa exploziei direct în faţă, apoi David o smuci de braţ, trăgând-o la adăpost.

— Să plecăm de-aici, acum! Haide!

Jet se eliberă, smulgându-şi braţul şi îl privi dispreţuitor.

— Nu ştim câţi mai sunt, şuieră el printre dinţi. Iar poliţia va fi aici în câteva minute. Gândeşte-te! Dacă vrem să mai luptăm şi mâine, e timpul să plecăm.

Ea mai aruncă o privire spre strada unde maşina era învăluită în flăcări şi încuviinţă.

— Să mergem!

Alergară împreună prin curţile din spatele caselor din vecinătate. Erau atenţi să audă dacă încă sunt urmăriţi. Când ajunseră la maşină, ea îi aruncă cheile.

— Tu conduci!

După câteva secunde, ieşeau în intersecţie.

Cea de-a doua maşină îşi făcu apariţia în viteză de după colţ. Putură să distingă trei persoane în interiorul acesteia.

David apăsă acceleraţia, îndreptându-se spre autostradă. Jet văzu cum unul dintre bărbaţi scoase arma pe geam.

— Manevre de evitare! strigă şi se răsuci pe scaun

pentru a coborî geamul maşinii.

David începu să facă viraje pentru a nu fi o ţintă sigură, iar Jet se lovi cu şoldul de uşă în timp ce încerca să scoată carabina pe geam.

Un camion care venea din faţă rată la milimetru bara de protecţie a maşinii lor în timp ce claxona. Continuă să sune şi când maşina de teren trecu pe lângă el. În urma lor se auzi zgomotul specific al focului automat. David făcu o nouă manevră, iar Jet se sprijini cum putu mai bine şi descărcă tot încărcătorul în maşina urmăritorilor.

Câteva focuri atinseră ţinta. Parbrizul se făcu alb ca zăpada şi de sub capotă ieşea fum. Jet se aşează înapoi în scaun, iar David viră spre stânga cu viteză, aproape pe două roţi.

David apăsă din nou pedala acceleraţiei până la podea şi motorul hurui. Smuci volanul spre dreapta, ducând maşina pe o nouă stradă.

Mâna lui David se înfipse nervos în butonul claxonului, evitând în ultimul moment o berlină veche şi lentă, care ocupa aproape toată bandă de mers. Şoferul berlinei apăsă frâna, iar David trebui să răsucească volanul şi să încetinească pentru a nu intra în maşinile parcate. Reuşi să o depăşească, trecând milimetric pe lângă oglinda ei laterală şi fu răsplătit de o bătrânică zbârcită, care abia se zărea la volanul maşinii, cu degetul mijlociu, simbolul universal al insultei.

Colţurile gurii lui Jet se mişcară şi tensiunea se disipă. Coborî arma şi privi către David, înainte de a-şi îndrepta iar atenţia asupra urmăritorilor. David acceleră până la capătul străzii, apoi luă un nou viraj şi ieşiră pe un bulevard care ducea la autostradă. Maşina de teren nu se mai vedea.

După câţiva kilometri de mers pe autostradă, Jet se relaxă şi se întoarse către David.

— Tot mai crezi că mă pripesc? îl întrebă.

— Cum… cum crezi că ne-au găsit?

— Nu-mi pot imagina decât trei posibilităţi: fie au reuşit să demaşte IP-ul pe care l-am folosit şi care era aparent

imposibil de urmărit, fie le-a spus Rani, fie au aflat despre Rani şi l-au urmărit.

— Sunt sigur că Rani n-a spus nimic şi tu eşti singura persoană căreia i-am spus despre el. Aşa că rămâne tehnologia: îţi poţi imagina cum te-au urmărit? întrebă el.

— Nu ştiu, însă, deşi sunt foarte pricepută, nici eu nu ştiu tot, mai ales la nivelul la care lucrează Mossadul. Cred că o întrebare mai bună este: cine erau aceia?

David se încruntă.

— Ce vrei să spui? Trebuie să fi fost ruşii.

— Înclin să fiu de acord cu tine, dar cum era să ştie ruşii că noi ne-am băgat nasul în serverele Mossadului? Trebuie să fi fost cârtiţa. Nu există nici o altă explicaţie, în afara cazului în care crezi că întreaga agenţie lucrează pentru Grigenko.

Tăcură vreme îndelungată. Implicaţiile erau cât se poate de grave. David îi aruncă o privire hotărâtă, apoi trase de volan pentru a ieşi de pe autostradă.

— David! Ce faci?

— Trebuie să-l avertizăm pe Rani.

— Există telefoane.

— Nu o să ia treaba asta în serios decât dacă vorbesc fizic cu el.

Îi displăcea situaţia, dar ştia că are dreptate.

Opriră în spate băcăniei lui Gabe. În timp ce David suna, Jet inspecta autovehiculul. Discuţia fu scurtă, apoi reveni la maşină.

— Vine. I-am spus că este vorba de o urgenţă şi că îl aştept acolo unde s-a întâlnit ultima dată cu prietena mea.

— Am avut noroc. Nu sunt urme de gloanţe pe maşină.

— Aşa se întâmplă când ai un şofer grozav.

Amândoi dădură ochii peste cap şi izbucniră în râs.

Rani îşi făcu apariţia şase minute mai târziu, într-o stare de agitaţie maximă. Aruncară o privire asupra zonei ca să se asigure că nu fusese urmărit, apoi Jet intră în magazin. Rani o urmă, apropiindu-se de ea lângă rafturile cu răcoritoare.

— Care este urgenţa? Sunteţi bine?

Jet îi prezentă pe scurt situaţia, povestindu-i despre schimbul de focuri ce se petrecuse în faţa casei lui de vacanţă. Când ajunse la sfârşit, Rani era alb ca varul. Li se alătură şi David, care îşi puse o mână pe umărul lui.

— Trebuie să dispari o vreme, Rani! Începând de acum! Este doar o chestiune de timp până când îşi vor da seama a cui este casa. În locul tău, nici nu m-aş întoarce la birou. Pur şi simplu, mergi undeva unde te poţi pierde uşor în peisaj.

— Sunteţi nebuni? Nu pot să dispar aşa, fără să-mi anunţ pacienţii.

— O mică armată zace în faţa casei tale. Poliţia este deja acolo. Câţiva dintre criminali au scăpat. În mod firesc, vor veni după tine. Eşti singurul fir pe care-l au, îi explică Jet.

— De unde au ştiut că aceea este casa mea?

David îl privi fix.

— Dar nu am niciun act de identitate la mine…

David scoase zece mii de dolari şi-i întinse.

— Ar trebui să-ţi ajungă pentru o lună, o lună şi jumătate. Nu te apropia la mai puţin de opt kilometri de casa de vacanţă. Mergi direct acasă, ia-ţi paşaportul şi fugi cât poţi de repede. Vorbesc serios, Rani, pleacă imediat! Aş zice că ai cel mult cincisprezece minute la dispoziţie; n-ai vrea să afli pe pielea ta dacă mă înşel. Opreşte-te la bancă şi mai scoate nişte bani. Îndreaptă-te către orice punct de frontieră şi ieşi din ţară, apoi mergi la aeroport şi pleacă undeva, departe. Îţi sugerez o regiune tropicală, din lumea a treia. Undeva unde lumea nu este preocupată să ţină evidenţa vizitatorilor, unde poţi plăti numerar şi unde te poţi înregistra sub un nume fals, fără să ţi se ceară să prezinţi un act de identitate. David făcu o pauză, privind expresia şocată a lui Rani. Nu te folosi de carduri. Aruncă-ţi telefonul în coşul ăsta de gunoi; poate fi urmărit. Îţi trimit un e-mail când se termină totul şi te poţi întoarce în siguranţă. Îmi pare rău, prietene, îmi pare foarte rău. Dar altă cale nu există…

Când ieşi, Rani avea înfăţişarea unui condamnat.

Amândoi ştiau perfect cum se simte.

Jet şi David reveniră la maşină. Se suiră în ea, fiecare cufundat în propriile gânduri.

Jet îi luă mâna.

— Cum te simţi?

— Grozav! Ce avem la desert? glumi el.

Jet zâmbi.

— Rani a spus că trebuie să te mişti puţin.

— Nu cred că s-a gândit la aşa ceva când a spus.

Mai şezură o vreme în linişte, ţinându-se de mână, apoi ea se aplecă şi-l sărută uşor pe obraz.

— Tot mai crezi că sunt nebună? şopti.

— Întotdeauna.

— Eşti pregătit să iniţiem planul meu?

El oftă, înfrânt.

— Am de ales?

— Nu prea, după cele întâmplate.

David răsuci cheia în contact, apoi privi indicatorul de benzină.

Jet îşi înlătură cu o mână părul de pe faţă, apoi îl îmbrăţişă rapid pe David. El dădu din cap şi băgă maşina în viteză.

— Se pare că ai câştigat, spuse.

— Să sperăm.

Capitolul 21

— Noapte bună!

Eli Cohen le făcu semn cu mâna celor doi paznici de la intrarea din spate a clădirii abandonate, în timp ce se îndrepta spre parcare. Era obosit, după o altă zi lungă de conflicte interne şi de ciorovăială. Îşi ducea servieta de parcă ar fi cărat lansatoare de arme nucleare, şi nu resturile prânzului împreună cu alte mărunţişuri – era un tic nervos, unul din multele pe care le deprinsese de-a lungul anilor.

Maşina sa Renault, pe care o avea de doisprezece ani, suflă un fum albastru, înainte de a se hotărî să pornească. Motorul scotea zgomote ameninţătoare, similare unei betoniere pline cu pietroaie. De câteva săptămâni voia să-i schimbe uleiul. De fapt, de câteva luni, dar fusese ocupat. Avea multe responsabilităţi şi fiecare zi era un pic prea încărcată ca să-şi facă timp să ajungă şi cu maşina la service.

Înainte de asta, avusese un Citroen. Rezistase optsprezece ani, lucru care îl convinsese că doar francezii erau capabili să producă o maşină acceptabilă – altă ciudăţenie a sa, dacă ţinem cont de cât cunoştea despre fiabilitatea acestora. Însă era prea târziu acum, la şaizeci şi doi de ani, să se mai schimbe.

Prinse cu atenţie centura de siguranţă, apoi scoase o ţigară din nelipsitul lui pachet. Îşi simţea plămânii pe jumătate umpluţi cu plumb topit. Şi acesta era un obicei pe care n-avea de gând să-l abandoneze. La sfârşitul vieţii, lucrurile care ne distrug sunt uneori cele care ne lipsesc cel mai mult. În plus, răul fusese deja făcut; nu avea niciun sens să renunţe acum.

Eli aprinse ţigara fără filtru, suflă fumul nociv pe fereastră şi merse înapoi pentru a ieşi din parcare.

Fusese încă o zi lungă.

O zi de rahat. Într-un an de rahat.

În timp ce se încadra pe artera care ducea către

modestul lui cartier, soarele apunea şi cerul afişa un caleidoscop de culori. Elijah locuia într-o casă mică şi modestă din punct de vedere al confortului. Soţia lui – fie-i ţărâna uşoară! – se stinsese cu zece ani în urmă din cauza unui atac de cord. O ucisese înainte ca tigaia cu care se îndeletnicea să fi atins podeaua şi, de atunci, el nu mai găsea niciun motiv pentru a cheltui bani pe frivolităţi precum piese noi de mobilier sau decoraţiuni mai recente de anii optzeci. Într-un fel, stilul său de viaţă spartan îi dădea un sentiment de control sporit.

Nu mai era mult. Încă un an şi avea să se pensioneze, apoi avea să-şi petreacă timpul pe o plajă, în timp ce fiinţe îmbrăcate sumar aveau să-i servească cocktailuri. Departe de Israel. Poate la Marea Neagră. Auzise numai lucruri frumoase despre Marea Neagră. Varna. Odesa. Lumea era mare dacă aveai banii potriviţi; chiar şi un bătrân ca el putea găsi un loc unde să-şi satisfacă dorinţele.

Îşi croi drum prin traficul aglomerat al serii şi se apropie de casă. Se lăsase deja întunericul. Când intră pe strada lui, o anvelopă bubui şi cauciucul deformat lovea acum caroseria maşinii.

— La naiba! bombăni, trăgând maşina care îl zgâlţâia pe marginea drumului.

Eli stinse ţigara şi trase frâna de mână. Deschise uşa ca să verifice stricăciunea. Avea o roată de rezervă, dar nu ţinea neapărat să o schimbe noaptea, îmbrăcat în costumul de serviciu. Cu norocul pe care îl avea, dacă nu îşi strica hainele, s-ar fi rănit la spatele ori s-ar fi tăiat la mână.

Deşi nu prea mai era lumină, îşi putea da seama că anvelopa de pe geantă, cu părţile laterale ciopârţite, era de domeniul trecutului.

Se hotărî să sune la compania de tractări. Avea numărul în servietă. Nu avea niciun sens să se apuce de reparaţii la marginea drumului, în acest stadiu tardiv al lucrurilor. Eli nu se pricepuse niciodată la chestiile mecanice, iar situaţia nu avea să se schimbe acum.

Pe când evalua chestiunea, o maşină se apropie din spatele lui. Se întoarse cu faţa spre ea şi ridică braţul să-şi

apere ochii de lumina puternică a farurilor. Maşina încetini şi opri.

Uşa se deschise şi se auzi o voce de femeie.

— Eşti bine? Ai nevoie de ajutor?

— Nu sunt... am pană de cauciuc. Probabil din cauza şantierelor din zonă. Afurisiţii de muncitori scapă peste tot cuie şi şuruburi din camioanele lor, apoi oamenii ca mine plătesc preţul.

— O pană de cauciuc? Vrei să te ajut? întrebă femeia deosebit de frumoasă, în timp ce se apropia. Observând felul în care pantalonii i se mulau pe coapse, se gândi că, până la urmă, noaptea nu părea să fie chiar aşa de rea. Îşi dădu seama că se holba la ea şi îşi coborî privirea, încercând să fie mai puţin ostentativ.

— N-aş putea... Sub nicio formă...

Lovitura în şira spinării veni pe neaşteptate. Şocul îi trimise o undă de durere în regiunea lombară. Icni şi se clătină pe picioare. Simţi un braţ în jurul gâtului şi o cârpă mirosind dezgustător care îi acoperi şi îi apăsă gura şi nasul.

Eli încercă să opună rezistenţă, însă în doar câteva secunde totul intră în ceaţă. Genunchii îi cedară şi îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni în simţiri, Eli era aşezat cu mâinile legate la spate pe un scaun inconfortabil din lemn, într-o cameră goală şi întunecată. Tuşi, apoi deschise ochii treptat. Ceva se mişcă într-un colţ al camerei şi Eli întoarse capul într-acolo.

— Ai fost un băiat neascultător, Eli Cohen.

Era vocea calmă şi fără inflexiuni a unei femei. Femeia din maşină.

— Cine eşti? Ce vrei?

— Sunt un membru al echipei pe care ai vândut-o. Unul dintre cei condamnaţi la moarte prin trădarea ta.

— Nu înţeleg. N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti, spuse el, tuşind din nou.

— Hai să nu ne pierdem timpul, Eli. Ştiu cine eşti, ştiu

ce lucrezi în cadrul Mossadului şi ştiu că ai vândut informaţii unui rus pe nume Mikhail Grigenko.

— Mossad? Eşti nebună? N-am nicio legătură cu Mossadul. De unde ţi-a venit aşa o idee? Ce este asta, un jaf? Nu am mulţi bani, dar…

Femeia făcu un pas în faţă şi îl plesni peste ochi.

— Nu mă minţi! Ştiu ce ai făcut – i-ai trădat pe cei care şi-au riscat viaţa pentru tine. Nu are rost să negi. N-ai face decât să mă enervezi, Eli, şi crede-mă că n-ai vrea să mă enervezi.

Eli îi privi cu atenţie faţa, apoi ochii i se măriră.

Ea dădu din cap.

— Ah! Aşadar, mă recunoşti! Asta înseamnă că ştii de ce sunt în stare. Ţi-e frică, Eli? Ar trebui să-ţi fie. Foarte frică.

— Ţi-am spus că nu ştiu ce…

Jet îl plesni din nou.

— Nu vrei să pricepi? Ieşi din camera asta viu doar dacă îmi spui ce vreau să aflu.

David ieşi din umbră.

— Salut, Eli.

Eli se albi la faţă.

— Tu!

— Exact! Aşa că… hai să lăsăm joaca! Am câteva întrebări şi am nevoie de răspunsuri. Tu vei răspunde. Dacă nu cooperezi, te voi tortura până când ai să-ţi doreşti să fi murit de zece ori. Ştii că o voi face, aşa că hai să simplificăm lucrurile. Ai vândut echipa. Ştiu că eşti implicat în uciderea lor. Ştiu că Grigenko e în spatele afacerii. Prima mea întrebare este de ce?

— De ce, ce?

— De ce i-ai trădat?

Eli scuipă pe podea.

— Nu am ştiut ce urma să se întâmple. Jur că n-am ştiut că avea să-i omoare…

— Serios? Ce-ai crezut că va face? Că le va trimite flori?

Eli nu răspunse.

— Întrebarea rămâne: de ce?

Eli îşi îndreptă capul.

— Nu spun nimic. Nu poţi face asta şi o ştii prea bine. Tu eşti unul dintre noi, unul dintre băieţii buni. Noi nu ne purtăm aşa.

David merse în spatele lui Eli, de unde luă ceva, apoi se întoarse spre acesta.

— Ştii ce este ăsta? Bineînţeles că ştii! Este un aparat de sudură. Tocmai l-am băgat în priză. În treizeci de secunde va fi suficient de încins încât să poată aprinde o ţigară. Voi începe de la cap şi o să cobor spre piept. Nu glumesc şi vei regreta dacă mă pui la încercare. După ce termin cu aparatul de sudură, o să trec la şocuri electrice, apoi la acid. Ştii ce sunt antrenat să fac. Te mai întreb o singură dată: de ce ai trădat echipa? De ce m-ai trădat?

Eli scrâşni din dinţi, refuzând să vorbească.

David se întoarse către Jet.

— Mergi şi supraveghează intrarea! Asigură-te că nu e nimeni prin preajmă. Nu vreau să fiu întrerupt.

Jet încuviinţă cu un gest al capului, apoi se opri şi privi spre Eli.

— Bănuiesc că data viitoare când te voi vedea nu va mai fi mult din faţa ta. Aş vrea să pot spune că mi-a făcut plăcere să te cunosc, Eli, dar aş minţi.

Se întoarse şi merse către o uşă aflată în spatele lui Eli. El o auzi cum se deschise, apoi cum se închise. Se auzi ecoul. Se aflau într-un spaţiu deschis; probabil era un depozit abandonat sau o clădire industrială.

— Nu face asta! Nu mai e cale de întoarcere dacă faci asta, se rugă Eli, cu vocea slăbită.

— Exact! Aşa cum nu mai este cale de întoarcere pentru echipa de asasini care m-a atacat în casa conspirativă. Aşa cum niciunul dintre oamenii mei nu se va întoarce din morţi.

David veni mai aproape de Eli.

— Ultima şansă pentru ce?

★

Jet reveni cincisprezece minute mai târziu. Duhoarea de carne arsă plutea în încăpere ca un văl, iar David era sprijinit de perete, transpirat şi respirând cu greu. Capul

lui Eli i se odihnea pe piept. Ceea ce-i mai rămăsese din gură bolborosea incoerent.

— Ar trebui să plecăm, David. În curând vor bloca oraşul şi vor opri fiecare maşină pentru cercetări. După cum ştii, conform protocolului, el trebuia să fi luat legătura cu baza la căderea nopţii. Cu siguranţă că vor trimite pe cineva să verifice, iar după ce vor găsi maşina lui…

David ridică privirea către ea.

— În regulă. Oricum, am terminat cu el. Mi-a spus tot ce aveam nevoie să ştiu.

Îl scuipă pe Eli.

— Şi cu el ce facem?

— Mă ocup eu. Dă-mi un minut. Te ajung din urmă, spuse David.

Când păşi în încăperea principală a depozitului abandonat, acolo unde se instalaseră pentru a desfăşura interogatoriul, figura lui era sumbră. Jet îl studie o secundă, înainte de a se îndrepta către maşină.

— Eli?

— Nu mai e printre noi.

— Presupun că asta va scuti Mossadul să mai scape de el. Nu era nicio cale oficială prin care să fie tras la răspundere, nu-i aşa?

— Nicio şansă. Ştia unde sunt îngropate mult prea multe cadavre. Aşa e cel mai bine. Nu va spune nimănui despre noi, nu-i va mai ajuta pe ruşi şi, indiferent când va fi găsit, Mossadul va păstra tăcerea.

— Şi acum ce urmează? întrebă ea.

— Va trebui să părăsim ţara în cel mai scurt timp, dar şansele noastre de a trece pe jos graniţa spre Iordania sunt destul de mici. Spre deosebire de Rani, pe mine mă au în baza lor de date şi este posibil să fiu şi pe lista celor căutaţi de poliţie, ca urmare a atacului de la casa conspirativă. Aeroporturile nici nu intră în discuţie. Asta înseamnă că trebuie să dau nişte telefoane.

— În seara asta?

— Nu îmi vine în minte un moment mai potrivit.

David se îndreptă spre uşa care culisa pe verticală şi

trase de lanţ. O ridică un metru şi jumătate. Jet porni maşina şi se îndreptă cu farurile stinse încet spre ieşire, în timp ce David se strecura pe sub uşa ridicată şi o închise în urma lui.

— Ce ţi-a spus? îl întrebă ea, în timp ce se îndreptau spre autostradă.

— A confirmat o serie de lucruri pe care le ştiam şi mi-a spus altele pe care nu le ştiam. În ce-l priveşte, a fost vorba despre bani. Oamenii lui Grigenko au luat legătura cu el în urmă cu vreo doi ani şi i-au făcut o propunere imposibil de refuzat: dacă-i ajută, va primi milioane de dolari, iar dacă îi refuză, va primi un glonţ în cap. A făcut-o nu doar pentru el, ci şi pentru fiica lui, care trăieşte la New York. Se pare că ştiau despre echipă, dar nu cunoşteau identităţile membrilor. L-au plătit să ne vândă.

Continuară drumul în tăcere câteva clipe, apoi Jet întoarse privirea spre indicatoare.

— Încotro?

David cumpăni răspunsul.

— Haifa. Sunt destule hoteluri unde putem lua o cameră fără să fim deranjaţi… şi unde se acceptă numerar.

Se îndreptară spre nord.

— Eli a jurat că le-a dezvăluit doar identităţile celor care au luat parte la operaţiunea din Alger. Asta înseamnă că Rain nu era căutat de ruşi. Sincronizarea a fost o coincidenţă. Se pare că celula în care era infiltrat îşi dăduse seama că au o problemă şi s-au ocupat de ea.

La schimbarea benzilor, cauciucurile huruiau.

— Eli a mai spus că noi am venit prea târziu. Că Mossadul a aflat despre ce se întâmplă în Belize. Nu mi-a dat alte detalii, dar cred că era vorba despre descoperirea petrolului.

— A spus de ce este interesat Mossadul de chestiunea asta?

— Nu ştia. Este foarte posibil ca Grigenko să mai aibă şi alţii oameni din agenţie pe statul lui de plată. Cred că ne-a spus tot ce ştia. Însă a mai precizat un lucru care este foarte ciudat. L-a zis chiar înainte să te întorci, înainte să-

şi piardă cunoştinţa pentru ultima oară.

— Ce a spus, David?

El se foi în scaun, încercând să găsească o poziţie mai confortabilă.

— Eli a spus că, indiferent ce s-a întâmplat în Belize, procesul a început. Şi că nu mai poate fi oprit.

Capitolul 22

Personalul hotelului Leonardo din Haifa era pregătit şi politicos. În câteva minute, Jet plătise pentru un mic apartament cu vedere la mare, la etajul şapte. Valetul o aştepta răbdător ca să o conducă în cameră, în timp ce Jet se îndrepta spre zona telefoanelor cu plată din hotel, care se afla lângă toaletele din holul recepţiei. Îi dădu lui David o cheie de la cameră şi un pliant pe care notase numărul acesteia. Înainte să intre în oraş, opriseră să cumpere o cartelă telefonică şi David era acum cu telefonul la ureche, adâncit într-o convorbire.

Camera era somptuoasă faţă de văgăunile în care stătuse ea în ultima vreme. Zăbovi câteva minute pe balcon, privind luminile ambarcaţiunilor aflate în largul Mării Mediterane, reveni în încăpere şi trase draperiile. Se dezbrăcă rapid şi merse în baie, unde rămase să-şi bucure pielea cu ploaia caldă a duşului. În timp ce se pregătea să-şi limpezească părul de şamponul floral, auzi uşa camerei, apoi vocea lui David.

— Fac duş! strigă ea, apoi uşa de la baie se deschise.

— Scuză-mă! N-am vrut să te întrerup. Sunt jos. Anunţă-mă când termini pentru că vreau să mă spăl şi eu.

Îi surprinse privirea care alerga pe trupului ei gol reflectat în oglindă. Totuşi el părea că-şi fereşte ochii.

— Ies în câteva minute, spuse el.

Opri cu regrete apa şi ieşi de sub duş. Căută printre articolele de toaletă oferite de hotel şi-şi spălă dinţii, apoi realiză că îşi lăsase hainele în cealaltă încăpere. Din fericire, prosoapele erau mari şi, după ce-şi şterse părul, se înfăşură într-unul şi ieşi.

— Este rândul tău! îi spuse ea.

David îşi scoase cămaşa şi intră în baie. Incizia arăta mult mai bine. Cu siguranţă, se refăcea rapid.

Jet se aşeză la biroul de lângă fereastră, cercetându-şi imaginea din oglindă: părul ud îi acoperea faţa, iar urma glonţului pe umăr era aproape vindecată. Inspectă tăietura

de pe mână; era timpul să scoată firele. Termenul fusese depăşit cu mult.

Se apropie de pat, deschise televizorul şi comută pe postul local de ştiri. Stinse veioza. Imaginile cu împuşcăturile din Tel Aviv erau pe toate canalele: la fel ca în cazul focurilor de armă de la casa conspirativă, erau prezentate drept un atac terorist. Un sobru purtător de cuvânt al guvernului vorbea la nesfârşit despre tulburările recente şi o intensificare a discursului islamic fundamentalist, încheind cu promisiunea sfruntată că va urmări grupările responsabile pentru aceste atacuri reprobabile şi le va pedepsi aspru şi fără echivoc.

Jet renunţase de mult să se mai întrebe dacă informaţiile vehiculate de presă erau reale. Cinismul ei fusese întreţinut de specificul activităţii pe care o desfăşura, în care nimic nu era ceea ce părea, iar duplicitatea juca rolul de a doua natură. Se aştepta ca guvernele să fie croite din acelaşi material – la fel şi agenţiile de servicii secrete cărora le dădeau naştere.

Auzi apa la baie oprindu-se, apoi uşa se deschise. David ieşi cu pielea încă umedă şi cu un prosop în jurul taliei.

— A fost grozav, spuse el, trântindu-se pe pat lângă Jet şi crescând volumul televizorului cu ajutorul telecomenzii.

Jet îşi trecu degetul peste urma cusăturilor de pe abdomenul lui.

— Eşti întreg?

— Duşul m-a făcut un om nou. Sau unul mai puţin maltratat, spuse el, zâmbind.

— Cum ţi-a mers cu telefoanele?

— Destul de bine. Am luat legătura cu un contact pe care-l am la americani, un tip care îmi este dator vândut şi l-am rugat să afle tot ce poate despre Belize. El a fost omul nostru de legătură în Alger – el a informat Mossadul cu privire la întâlnire şi mi-a mai fost de ajutor şi cu alte ocazii. E un tip de treabă. Mi-a cerut douăzeci şi patru de ore. Ocupă o poziţie superioară în cadrul CIA, aşa că e posibil să reuşească să ne ajute.

— Da. Sunt veşti bune. Dar cum stăm cu salvarea

noastră şi cu ieşirea din Israel?

— Asta s-ar putea să fie mai complicat. O să cobor să-l sun din nou peste o oră. Îi las timp să găsească o soluţie.

Jet se juca absentă cu una din copcile lui.

— Au! Ai grijă! Doare, spuse el, aşezându-şi mâna peste a ei.

— Mâine ar trebui să-mi scot şi eu firele, spuse ea.

— Nu mi-ai spus ce ai păţit şi cum de te-ai ales cu aşa o tăietură la mână.

— Un accident în grădină.

David se întoarse, privind-o fix. Ea zâmbi şi se apropie de el. Îşi aşeză capul cu părul umed pe umărul lui. Apoi, aparent întâmplător, îşi ridică faţa depărtându-şi uşor buzele pline şi senzuale. Îl sărută pe gură. Limba ei o căuta pe a lui. Inspira parfumul proaspăt a pielii lui abia spălate. Pe ecran rula o reclamă la un cocktail cu suc de fructe. Ea îşi strecură mâna sub prosopul lui, iar el se înfieră. Jet îşi simţi sângele fremătând; era cotropită de un val de senzaţii familiare. Prosopul i se desfăcu şi avu sentimentul unei scufundări în apă caldă. Avea simţurile răscolite de dorinţa unei atingeri pe care nu se aşteptase s-o mai perceapă vreodată.

David era ostenit şi zăcea întins; o picătură de sudoare îi aluneca lent de pe tâmplă spre ureche. Jet îşi odihnea capul pe umărul lui. Frumosul ei trup stătea gol, în braţele lui.

Gândurile îi fugiră la întâmplările recente, apoi la momentele în care o văzuse pentru ultima oară, înainte de dispariţie. Era foarte hotărâtă să iasă din joc şi să înceapă o altă viaţă. Poate că ar fi trebuit să găsească şi el o cale să facă acelaşi lucru. Să fi plecat atunci cu ea – de când maşina ei explodase pe o stradă pustie din Africa de Nord, nu trecuse zi fără să se gândească la acest lucru. Adevărul era că pe atunci el încă mai credea în ceea ce făcea şi nu se putuse desprinde. Depusese un jurământ şi ţara conta pe oameni ca el să ţină răufăcătorii la distanţă. Uneori era într-o zonă gri destul de extinsă, între ceea ce era legal şi ceea ce era necesar, dar nu se îndoise niciodată că el

acţiona de partea dreptăţii.

Asta până de curând, când întreaga echipă îi fusese executată şi munca lui de-o viaţă i se năruise sub ochi. Odată cu poziţia compromisă a lui Eli, nu puteau şti pe cine mai cumpăraseră Grigenko şi acoliţii săi din serviciile secrete ruseşti. Când mergi la pescuit, întinzi cât mai multe plase; se aştepta la aceeaşi tehnică din partea ruşilor. Asta însemna că era foarte posibil ca fiecare dintre acţiunile recente ale echipei să fi avut scopul de a înlătura diverşi rivali din afacerile lui Grigenko care continuau să crească. Poate că avea foarte puţin sau deloc legătură cu siguranţa naţională.

David era obişnuit să trăiască într-o zonă morală tulbure, dar din momentul în care încrederea în sistem îl părăsise, toate alegerile sale erau dintr-odată puse sub semnul întrebării. Asta nu se întâmplase niciodată înainte. De exemplu, când se gândea la operaţiunea din Alger se întreba dacă ei ştiuseră cu certitudine că acei magnaţi şi miniştri din industria petrolului erau finanţatori ai terorismului. Nu auzise de niciunul dintre ei până în momentul în care primise informaţia de la CIA. Iar CIA cum aflase? Poate că Grigenko avea oameni şi acolo? Putea David să fie sigur că motivele din spatele fiecărei operaţiuni desfăşurate de echipa lui fuseseră autentice?

Îşi alungă gândurile, mângâind părul lui Jet. Nu mai putea schimba nimic. Totuşi, dintre multele lucruri pe care le regreta, foarte importante au fost pierderea ei şi tot ce fusese nevoit să întreprindă după aceea.

Dacă ar fi putut întoarce timpul, ar fi acţionat cu totul altfel. La momentul respectiv făcuse ceea ce părea necesar pentru a-i proteja pe cei pe care îi iubea cel mai mult. În ciuda convingerii ei că putea începe o viaţă complet nouă, el ştia că lucrurile nu mergeau aşa. Îşi făcuse prea mulţi duşmani ca să poată fi complet în siguranţă. Voise să o avertizeze, apoi renunţase, iar acum Jet descoperise pe pielea ei adevărul şi abia scăpase cu viaţă.

Avea atât de multe lucruri pe care dorea să i le spună, dar momentul nu era potrivit. Ultimul lucru de care avea

nevoie era să complice şi mai mult situaţia extrem de fragilă în care se găseau cu confesiuni sau rugăminţi de iertare. Putea să facă asta mai târziu. Dar nu acum, nu aici şi nu în împrejurările acelea.

Oare îl va putea ierta vreodată?

Dar el se va putea ierta?

Privi ceasul şi ascultă ritmul liniştit al respiraţiei ei. Se ridică încet şi se îndepărtă de ea, oprindu-se să admire culoarea arămie a pielii ei. Natura şi genetica fuseseră deosebit de generoase cu ea. Poate că aşa lucra universul: compensa ghinionul cu aspecte pozitive.

Fusese atras de ea irezistibil din primul moment în care o întâlnise. Impactul statornic şi implacabil fusese mai mult decât o simplă dorinţă. Fusese mai presus de voinţa celor doi şi se întreba uneori dacă sufletele pereche sau iubirea la prima vedere sunt mai mult decât nişte concepte. Intensitatea sentimentelor lui faţă de ea îl speriase – el era obişnuit să fie stăpân pe sine şi se trezise într-o furtună, în mijlocul unui uragan de emoţii asupra cărora nu mai avea niciun control. Cu siguranţă că nu mai trăise aşa ceva până atunci, deşi avusese parte de experienţe romantice.

Jet schimbase regulile jocului.

David se ridică, iar Jet se mişcă, ghemuindu-se în poziţie fetală şi îngânând ceva în somnul ei. Părea un înger când dormea. Era perfectă şi, totodată, ucigător de periculoasă. O cobră într-un trup de zeiţă.

Indiferent ce avea să se întâmple, indiferent cum vor evolua lucrurile, avea să facă alte alegeri de această dată. Li se oferise o nouă şansă. De obicei, acest lucru nu se întâmpla.

De data aceasta nu va mai face greşeli. Se va dovedi demn de încrederea ei.

Îşi trase cămaşa şi pantalonii pe el, luă cardul de acces al camerei şi ieşi. Cu puţin noroc, omul lui de legătură va fi găsit o soluţie pentru ieşirea lor din Israel. Nu avea nicio îndoială că vor reuşi.

Banii şi disperarea erau forţe foarte puternice, iar ei

dispuneau de amândouă din belşug.

Capitolul 23

— Eşti pregătită pentru o plimbare cu barca?

— Despre ce vorbeşti? întrebă Jet.

David închise uşa camerei de hotel şi se apropie de ea. Aşeză o unghieră pe masa ocupată cu nişte fructe, la care ea era aşezată. Soarele dimineţii pătrundea prin draperiile vaporoase şi o încălzea; întinse mâna şi luă unghieră.

— Trebuie să fim pe chei înainte de căderea serii. La debarcaderul pentru ambarcaţiuni private, în portul Haifa. Pretextul este că mergem la pescuit de rechini pe timp de noapte. Presupun că s-au plimbat nişte bani între căpitanul omului meu şi trupele de patrulă. Ne aşteaptă o ambarcaţiune de pescuit sportiv cu o lungime de cincisprezece metri, care poate să ajungă cu uşurinţă în Cipru în opt ore. După aceea, suntem pe cont propriu.

— Grozav! Cu cât ieşim mai repede din Israel, cu atât mai bine. Am urmărit ştirile şi nu se vorbeşte decât despre schimbul de focuri. Nicio menţiune despre Eli.

David încuviinţă, cu o mişcare a capului.

— Nici nu mă mir. În ceea ce priveşte restul lumii, el nici nu exista. Era un simplu funcţionar anonim între mulţi alţii. Agenţia va muşamaliza toată povestea – probabil că va dura câteva săptămâni până ce îi vor descoperi trupul, după care, cu puţin noroc, vestea despre trecerea lui în nefiinţă va ocupa un spaţiu generos la pagina optsprezece. I se va deplânge dispariţia în urma unui nefericit accident domestic. Va fi prezentat drept directorul adjunct la siguranţa publică sau ceva similar. Când ne-am înrolat, am aflat cu toţii cum mergea treaba.

— Dacă ceva este bun din toate acestea, reflectă Jet, este faptul că tu ai dispărut de pe radar. Orice căutare a ta se va domoli curând. Şi cu un pic de chirurgie plastică, vei fi de nerecunoscut.

— Că veni vorba, tu ţi-ai făcut ceva? Arăţi puţin diferit.

— Mi-am micşorat nasul. Rezultatul nu este foarte vizibil, dar este eficient.

— Eşti şi mai frumoasă decât înainte. De parcă aşa ceva ar fi posibil.

Jet tăie firele rănii de pe mâna ei şi le desprinse rapid. Peste o săptămână, cu greu se va mai distinge cicatricea.

Se ridică şi merse lângă David. Îl cuprinse cu braţele pe după gât, apoi îl sărută lung şi apăsat. Când se desprinse de el, zâmbea.

— Încerci să duci „discuţia” spre o nouă partidă de amor, David? Pentru că, să ştii, complimentele sunt o metodă eficientă.

— Sunt atât de uşor de citit?

— Nu e un lucru rău. De altfel, e singurul domeniu în care te pot citi. Altminteri, eşti ca un sfinx. De nepătruns.

— Nici cu tine nu mi-e ruşine, când vine vorba de pătruns, spuse el şi o sărută din nou.

— Cum te simţi? Crezi că te mai descurci o rundă? întrebă ea, în timp ce îşi scotea bluza.

— Ei bine, doctorul a zis că trebuie să fac mişcare.

Singurul proiect al zilei pentru Jet era să-şi scurteze părul – trebuia să-şi schimbe înfăţişarea şi o tunsoare scurtă era răspunsul perfect, mai ales pentru că toate fotografiile o prezentau cu părul lung sau mediu. Cumpărase o foarfecă, aşa că se puse pe tăiat. După o jumătate de oră, rezultatul nu era încurajator. Se părea că nu avea înclinaţie pentru meseria de hair stilist.

Îl lăsă pe David în cameră să-şi termine treburile, iar ea se sui în maşină şi porni în căutarea unui salon ca să corecteze experimentul. Văzu două aproape de centrul oraşului şi îl alese pe cel care o atrăgea ca decor. Coafeza, o tânără cu aspect îndrăzneţ, inspectă situaţia părului cu o privire insolentă.

— Mă tem că l-am măcelărit, recunoscu Jet, aşezată pe scaun.

— E… diferit. Ce încercai să faci? întrebă femeia, preferând să nu insiste asupra motivelor care o aduseseră pe Jet acolo.

Jet studie coafura femeii.

— Îmi place mult cum eşti tunsă tu. Crezi că poţi să-mi faci şi mie ceva asemănător?

— E ceva mult mai provocator decât tunsoarea bob pe care ai încercat tu să o obţii. Eşti sigură că vrei să schimbi direcţia?

— Îmi place mai provocator. De ce nu?

— Am învăţat că e mai bine să întreb înainte să încep să tai. Nu e nimic mai neplăcut decât un client căruia nu-i place tunsoarea la sfârşit. Nu este chiar modul potrivit în care să-ţi creşti afacerea.

— Nu-ţi face griji! Dacă o să arăt ciudat, va fi vina mea, nu a ta.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Jet se privea în oglindă, aprobând cu satisfacţie. Era de nerecunoscut. Câtă diferenţă putea face o schimbare a tunsorii. Uimitor!

— E perfectă, spuse ea.

Coafeza zâmbi.

— Într-adevăr, arată foarte bine. Eşti foarte norocoasă. Ai un chip care se încadrează frumos. Ţi-ar sta bine cu aproape orice tunsoare.

La întoarcere, David fu impresionat.

— Uau! Eşti sexy. Vorbesc serios! Te prinde foarte bine stilul ăsta.

— Mulţumesc, dar scopul principal a fost să-mi schimb radical înfăţişarea.

— Şi ai reuşit. Vino încoace şi lasă-mă să mă joc cu noua ta coafură!

Aleseră să ia prânzul târziu, în restaurantul hotelului. După ce comandară, David se folosi de timpul de aşteptare pentru a-şi suna omul de legătură din America. Când reveni, părea îngrijorat.

Ospătarul le aduse sandviciurile. El muşcă dintr-unul, apoi privi sala.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nu e de bine. Amicul meu de la CIA spune că, în ultima vreme, este mare agitaţie cu privire la situaţia din Belize. Au avut loc câteva morţi suspecte, incluzând împuşcarea unei persoane publice – un susţinător foarte

vocal al naţionalizării rezervelor de petrol ale statului –, precum şi moartea prematură a guvernatorului general. A murit înecat accidental, dar, date fiind circumstanţele, n-aş paria pe asta.

— Aşadar, jocul deja a început. Ştiam că aşa va fi.

— Adevărat! Dar mai spune şi că au imagini din satelit în care se vede că se construieşte un complex în junglă, lângă Punta Gorda, în partea de sud a ţării. După câte se pare, locuitorii sunt îngroziţi să se apropie de zonă şi umblă zvonul că acolo se va instala un cartel. Regiunea este extrem de izolată; o zonă nepopulată, în apropierea graniţei cu Honduras. Sună ca o iniţiativă în spatele căreia ar putea fi Grigenko. El trebuie să fie. Nimic altceva nu se întâmplă în Belize. Filmarea din satelit arată că s-au construit trei clădiri. A fost delimitat un perimetru larg şi, începând cu dimineaţa aceasta, câteva maşini de teren şi-au făcut apariţia. Sunt semne că cineva locuieşte acolo.

— OK. Aşadar, Grigenko face un lucru în Belize. Întrebarea este dacă asta ne ajută cu ceva. Aveam de gând să mă duc în Rusia să mă ocup de el, îi reaminti ea.

— Cum am mai spus, asta ar putea fi o problemă majoră. La Moscova, individul este păzit mai ceva decât şefii de stat. N-ai avea nicio şansă.

— În câte misiuni am fost în care n-aveam nicio şansă? Să fim serioşi! Asta aproape că este o chestiune de rutină.

— Nu. Este diferit. David mai luă o muşcătură şi se lăsă pe spătarul scaunului, apoi îi făcu semn ospătarului să-i mai aducă un ceai cu gheaţă.

— Atunci ce facem, ţinând cont că avem şi aceste informaţii?

— Mă gândesc să mergem în Belize. Indiferent ce se petrece acolo, în mod cert este foarte important pentru Grigenko. Se ocupă de asta de mulţi ani şi are legătură cu rezervele de petrol. Dacă-i stricăm planul, am avea şanse să-l scoatem la lumină. După cum stau lucrurile la Moscova, unde este de neatins, avem nevoie ca el să facă o greşeală. Dacă-l aducem în Belize…

— Aşadar, mergem în junglă? Malarie, umiditate,

tucani? întrebă ea.

— Nu văd altă opţiune mai bună pentru noi. Belize este o pistă serioasă şi ştim că e vorba de o chestiune foarte importantă pentru el. Eu zic să aruncăm o grenadă în mijlocul petrecerii lui şi să vedem ce se-ntâmplă. Ai altă propunere?

— Presupun că ar fi nerealist să-i aruncăm sediul în aer?

David zâmbi.

— Eşti subtilă, ca întotdeauna.

— În regulă! Ai câştigat. Mergem în Belize. Cum facem rost de arme? Presupun că nu putem călători cu jucăriile pe care abia le-am cumpărat.

— Cred că americanul ne-ar putea ajuta cu asta. Am impresia că CIA are oameni acolo.

— Eşti sigur că te-ai refăcut suficient pentru asta?

— Nu-ţi face griji! Acum sunt puternic ca un taur. Traiul sănătos şi iubirea unei femei cumsecade…

Gluma fu urmată de tăcerea amândurora.

David îşi strecură mâna sub masă şi o prinse pe ei.

— Sunt bucuros că ai revenit, indiferent de circumstanţe.

Jet se opri din mâncat şi-l privi în ochi.

— E plăcut, nu-i aşa?

El încuviinţă din cap, apoi ezită, ca şi cum se gândea dacă să-i spună sau nu. Apoi se răzgândi.

— Foarte plăcut.

Au plecat târziu de la hotel şi s-au plimbat pe străzile din Haifa, în căutarea unui loc potrivit să scape de arme. În cele din urmă, David hotărî că cel mai bine era să le arunce de pe vas, înainte de plecare – nu aveau de unde să ştie dacă nu vor mai avea nevoie de ele până atunci.

În timp ce după-amiaza târzie aluneca spre asfinţit, cei doi căzură de acord să petreacă ceva timp într-un restaurant de la malul mării, unde David mai fusese în trecut. Probabil că se bucurară de ultima lor cină din viaţa lor în Israel. Priviră soarele apunând peste Marea Mediterană, bând cafea. Fiecare se pregătea mental

pentru ce avea să urmeze.

Soneria telefonului ieftin pe care-l cumpăraseră îi surprinse. David privi ecranul, înainte de a prelua apelul.

— Da!

Ascultă cu atenţie, apoi închise.

— Schimbare de planuri. Barca pe care trebuia să ne îmbarcăm are probleme cu motorul. Aşa că vom merge acum cu o ambarcaţiune de pescuit comercial. Va pleca imediat ce ajungem şi vom fi preluaţi pe mare de o altă barcă cipriotă – nava de pescuit circulă în medie cu şaptesprezece, optsprezece kilometri pe oră, ceea ce înseamnă că spre dimineaţă ar trebui să fim la aproximativ o sută patruzeci şi cinci de kilometri depărtare de insulă. Are un asociat care va parcurge distanţa respectivă, venind din portul St. Raphael, de pe coasta de sud. Aşa vom face transferul pe mare.

— Ce facem cu maşina?

— Se ocupă ei – o vor preda agenţiei de închirieri, ca să nu te trezeşti cu cardul blocat.

— Rămânem la acelaşi plan în ce priveşte armele?

— Da. Peste bord.

David achită nota de plată. Peste câteva minute intrau în parcarea din apropierea portului.

— O şalupă ne va duce până la vas, explică el. Ne aşteaptă la ieşirea din port, ca să nu mai aibă de-a face cu poliţia. A fost deja verificat.

Parcară maşina unde li se spusese şi Jet îşi aşeză pe umăr sacul cu armele. Un bărbat rotofei şi chel îi întâmpină lângă ponton şi îi conduse la ambarcaţiunea gonflabilă care aştepta lângă un şir lung de bărci. Motorul torcea lin. Omul îi ajută să urce, apoi urcă şi el, după care dezlegă barca. Foarte curând, tăiau valurile. Pe la jumătatea distanţei dintre port şi vas, Jet aruncă sacul cu armele şi îl privi cum se scufundă în adâncuri. Vasul de pescuit era o barjă comercială învechită care mirosea a peşte împuţit şi a ulei. Opriră paralel cu ea, iar Jet şi David urcară la pupă în timp ce vasul se legăna liniştit pe valuri. Un marinar oacheş arătă spre cabinele de sub punte.

Şalupa care îi adusese nu se îndepărtase nici douăzeci de metri de provă, când ei porniră. Aveau babordul cu direcţia nord-vest; acolo, la două sute şaptezeci de kilometri distanţă, răsărea Ciprul din apele Mării Mediterane.

Echipajul rămase pe punte, ocolindu-i pe Jet şi David. Lor le convenea acest lucru. Mirosul de pe vas era suficient de neplăcut şi nu voiau să aibă de-a face cu pescarii curioşi.

Jet lăsă jos rucsacul pe care-l cumpărase de curând, care era o combinaţie între poşetă şi geantă de voiaj, apoi alese unul dintre paturile de jos ale structurilor suprapuse – o improvizaţie făcută din grinzi pătate de lemn şi saltele murdare din burete. Motorul diesel vechi torcea într-un ritm constant şi mişcarea legănată a vasului era oarecum relaxantă.

— Sper că n-o să mă aleg cu ceva de pe saltele astea, precizează ea.

David zâmbi, apoi se urcă în patul de deasupra ei.

— Nu cred că ai de ce te teme, în afară de purici sau păduchi. Cred că o să fii în regulă.

— M-am liniştit.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti.

Ochii lui Jet se închiseră instantaneu şi aţipi. Fu trezită brusc de apariţia cuiva care o scutura din somn. Se ridică în pat şi văzu faţa lui David.

— Tocmai ce am primit veşti. Barca din Cipru ar trebui să ajungă aici peste zece minute.

Jet se frecă la ochii şi dădu din cap.

— Chiar au trecut nouă ore?

— Se spune că niciun somn nu e la fel de bun precum acela de pe o barcă.

Ea se ridică şi merse la baie, apoi îşi luă geanta şi i se alătură lui David la capul scării care ducea pe puntea principală. Urcară treptele şi ieşiră la suprafaţă odată cu răsăritul. Nuanţa ameţitoare de portocaliu a soarelui se ridica din apă, creând un efect magnific.

Se auzea zgomot de motoare puternice apropiindu-se şi

văzură un iaht de aproape douăzeci de metri oprind lângă ei. Era un model european, dotat cu tampoane pentru protecţia carenei.

Păreau să fie prezenţi doar doi oameni pe nou sosita ambarcaţiune – căpitanul şi un marinar, care aruncară o frânghie în jurul unui stâlp şi le făcură semn să urce la bord. Jet sări cu uşurinţă de pe o ambarcaţiune pe alta, David aruncă geanta, apoi făcu şi el un salt, aterizând pe punte cu o grimasă de durere.

— Eşti bine? îl întrebă ea, îngrijorată, văzând că îşi duse mâna la stomac.

— Doar o mică avertizare că trebuie să fiu atent. Nu e nimic altceva.

Jet îl privi cu scepticism, apoi se întoarse spre marinar.

Omul le adresă un salut.

— Salut! Bine aţi venit! O să ajungem în apropierea insulei peste trei ore, după care o să vă duc în port cu o şalupă. Această barcă rămâne în larg până la lăsarea serii. Sper că vă e foame. V-am pregătit un platou cu fructe şi prăjituri. Avem şi cafea proaspătă.

Jet observă că omul nu se prezentase şi nici nu întrebase care sunt numele lor.

— Mulţumim! În acest caz, o să intrăm, spuse David.

Pătrunseră în salon, cărându-şi genţile. Barca acceleră şi în curând tăiau valurile cu o viteză constantă, de aproximativ douăzeci şi două de noduri. Marinarul anonim le turnă cafea în pahare înalte, apoi se îndreptă spre scările care duceau pe punte, pentru a se alătura căpitanului. Acestuia nu-i văzuseră decât silueta, când erau pe vasul de pescuit.

Cele două vase erau foarte diferite. Pe când vasul de pescuit era o epavă ruginită, scorojită şi rău mirositoare, ambarcaţiunea aceasta conţinea piese rafinate de mobilier realizate din lemn exotic, canapele din piele şi covoare pluşate. Aerul condiţionat zumzăia discret, menţinând temperatura din interiorul salonului la douăzeci şi unu de grade.

— M-aş putea obişnui cu aşa trai, comentă Jet.

David încuviinţă.

— Nu vrei să ştii cât costă.

— Ce facem când ajungem în Cipru?

— Ne îndreptăm spre aeroportul din Larnaca, apoi plecăm cât mai departe de partea asta a lumii. Nu ştiu cum sunt zborurile către Belize, dar am impresia că cele mai multe tranzitează Statele Unite ale Americii. Aşadar, recomandarea mea ar fi să găsim un aeroport de legătură care dispune de aparatură de control mai puţin sofisticată, în caz că moaca mea figurează în evidenţele interpolului. Acelaşi lucru e valabil şi pentru plecarea din Cipru. Mai degrabă prin Milano, Madrid sau Atena decât prin Franţa, Germania sau Marea Britanie.

— Către ce? Ciudad de Mexico?

— Pare să fie nodul cel mai sigur, iar de acolo putem zbura către orice oraş din apropiere, dintre care cele mai bune alegeri sunt Cancun şi Chetumal.

Jet îşi sorbea cafeaua, privind pe geam spuma valurilor învolburate.

— O să fim pe drumuri pentru următoarele douăzeci şi patru de ore. Ai reuşit să dormi vreun pic? întrebă ea.

— Puţin. Nu mult. Cineva trebuia să stea de pază, să se asigure că echipajul nu se năpusteşte asupra ta.

Jet ridică o sprânceană.

— Apropo! Avem trei ore de pierdut. Pariez că locul ăsta are nişte cabine pe cinste, cu uşi care se încuie.

— Întotdeauna te gândeşti la binele meu. Sugerezi că ar trebui să trag un pui de somn?

Jet se ridică şi se îndreptă spre ieşire.

— Ceva de genul acesta.

Capitolul 24

Terry Brandt urmări informaţiile primite de la analişti şi citi încă un rezumat al termenului de căutare selectat. Aruncă o privire rapidă, apoi închise ochii. Sună folosind linia sa criptată.

— Eu sunt. Văd că încep să circule zvonuri în legătură cu tabăra noastră din Belize. Trebuie să ne vedem în curând.

— Acum ar fi un moment bun pentru tine? întrebă vocea de la telefon.

— Peste un sfert de oră, la locul obişnuit, încheie Terry convorbirea.

În timp ce îşi amesteca îndulcitorul în cafea la un Starbucks aflat la aproape cinci kilometri distanţă de sediul central, simţi prezenţa cuiva în spatele lui.

— Cinci dolari pentru o cafea? Societatea este condamnată, se văită o voce gravă şi baritonală, după umărul lui.

Terry nu comentă. În schimb, se ridică şi urcă scările ce duceau într-o altă sală.

Câţiva studenţi erau aplecaţi asupra calculatoarelor, profitând de conexiunea de internet wireless. La ora aceea din mijlocul după-amiezii, cu excepţia acestora, în sală erau locuri la discreţie.

— Mi s-a cerut să furnizez informaţii şi suport logistic către doi agenţi dezertori din Mossad. Am fost de acord să o fac, dar am nevoie să înţeleg cât de departe trebuie să fiu pregătit să merg, zise Terry, după ce amândoi se aşezară.

— Aş spune că trebuie să-i sprijini în limite rezonabile. Le dai ce au nevoie, apoi aştepţi să vezi ce se-ntâmplă.

Richard Sloan ocupa o poziţie importantă în cadrul Departamentului de Apărare. Teoretic, niciunul dintre ei nu era responsabil de vreo operaţiune activă în Belize. Practic însă, cei doi nu doar că erau foarte cooperanţi cu planurile lor, dar se bucurau şi de recompense financiare

substanţiale. Le erau oferite pentru modificarea unor reguli în favoarea unor corporaţii care vizau planurilor de expansiune şi care aveau nevoie aprobări şi sprijin din partea forţelor armate şi a serviciilor speciale ale naţiunii.

Sloan, Terry şi alţi câţiva reprezentau un grup secret de oameni cu vederi asemănătoare, foarte puternici şi uniţi de cea mai puternică legătură dintre toate câte există: banul.

— A cerut arme.

Sloan încuviinţă.

— Este greu să ataci o tabără înarmată fără arme. Pe cine ai în zonă?

— Asta nu e o problemă. Avem numeroase contacte în Honduras. E plin de arme, de ordinul milioanelor, pe care noi şi ruşii le-am livrat acolo. Mă întreb doar cât de mult sprijin să-i oferim. Dacă lucrurile scapă de sub control şi apar scurgeri de informaţii despre ce facem…

Sloan se apropie de Terry şi se aplecă spre el.

— Nu se vor face cunoscute toate lucrurile. Aş spune că nu greşeşti cu nimic dacă faci doar câţiva paşi. Pui la dispoziţie câteva imagini din satelit. Acestea sunt lucruri minore. Cunoşti strategia. Dacă ei reuşesc să-l împiedice cumva pe amicul nostru rus în planurile lui, atunci noi vom fi într-o poziţie câştigătoare. Dacă nu reuşesc, noi tot câştigăm, doar că pe o cale diferită. Dar trebuie să procedăm în aşa fel încât să pară ca suntem observatori imparţiali.

Terry aprobă.

— Desigur. Există vreun risc să fim implicaţi cumva mai târziu, în mod oficial?

— Niciunul. Noi doar ungem nişte roţi. Suntem un fel de îngeri păzitori. Nu trebuie să pară că intervenim sau că favorizăm pe cineva şi trebuie să pretindem că nu ştim nimic, indiferent de ce se întâmplă.

Terry schimbă subiectul.

— Ce părere ai despre moartea guvernatorului general?

— Noroc chior! Dacă rusului îi iese schema, el crede că va putea obţine concesiunea noului teren şi că interesele actuale din regiune vor fi respinse. Dar eu am deja

asigurări că noul guvernator general, un domn care manifestă predispoziţie pentru preferinţele noastre, va solicita trupelor britanice şi americane să sprijine naţiunea asediată în lupta împotriva cartelurilor drogurilor, responsabile pentru violenţe de nedescris – care sunt, de fapt, ruşii. Asta va conduce la prezenţa, pentru prima dată, a trupelor militare americane în Belize şi va deschide drumul companiilor americane, care vor ajuta ţara să extragă şi să exploateze resursele petroliere.

— Grigenko va turba. Asta este înşelătorie…

— Aşa este. Dar aşa e viaţa şi nu e treaba noastră – noi nu i-am dat lui Grigenko undă verde să-şi facă mendrele. După ce guvernatorul general va solicita asistenţa, nu mai poţi să retragi ce-a fost făcut şi afacerea va fi încheiată. Nu contează ce înţelegere au avut ruşii cu potenţiala nouă administraţie, pentru că aceea care va veni va anula tot şi va declanşa un parcurs cu totul diferit decât cel pe care conta Grigenko. Un parcurs care e în avantajul nostru.

— Şi dacă cei doi reuşesc?

— Atunci guvernatorul general va lua măsuri care vor face ca interesele noastre să prevaleze. Indiferent ce se întâmplă, noi câştigăm.

— În cazul acesta, de ce i-am ajuta pe israelieni?

— Rusul se întinde mai mult decât îi este plapuma, iar dacă cineva îl poate pune la locul lui, asta nu face decât să ne ajute pe noi mai târziu. Rusul a călcat pe mulţi pe bătături. Însă, din perspectiva noastră, cel mai important este că nu ne interesează cine câştigă. Rezultatul, indiferent care va fi acesta, ne va aduce beneficii.

Terry luă o înghiţitură din cafeaua cu lapte de soia şi clătină din cap.

— Este uimitor că o cafea poate să coste mai mult decât litrul de benzină.

— La fel şi apa îmbuteliată. Este uimitor cum poţi convinge oamenii să dea bani, nu-i aşa?

Sloan sorbi din ceai.

Terry îl privi atent.

— Noi n-am avut niciun amestec în moartea prematură a

guvernatorului general, aşa-i?

— Sigur că nu, răspunse Sloan, cu o faţă care nu trăda adevărul. Mai vrei să ştii şi altceva?

Stomacul lui Terry se strânse. Era aproape sigur că Sloan minţea.

— Nu chiar. Voiam doar s-o aud din gura ta.

— Nu îţi face griji, Terry! Este doar o altă încăierare – un eveniment aproape nesemnificativ. A, să nu uit, banii vor fi transferaţi mâine în acelaşi cont. Ca totdeauna, îţi suntem recunoscători pentru efort.

Terry era discret cu privire la aceste câştiguri ocazionale, dar e drept că-l ajutau să-şi susţină stilul de viaţă. Cu nevastă, trei copii, şcoli private şi o ipotecă substanţială, era mai tot timpul strâmtorat. O sută de mii de dolari în plus pe an, neimpozabili şi despre care nimeni nu avea habar, îi permiteau să acceseze escortele de lux pe care nu şi le-ar fi permis niciodată din salariu. Lumea funcţiona bine în capitalism. Fiecare primea ce-şi dorea.

Terry se ridică fără să rostească vreun cuvânt, coborî treptele şi părăsi localul. Se îndreptă agale spre maşină.

Sloan aşteptă cinci minute, apoi plecă folosind ieşirea din spate. Făcu o scurtă oprire la patiseria din apropiere ca să-şi ia un corn cu ciocolată. Era o gustare înainte de cină.

Niciunul din ei nu avea remuşcări pentru că se folosea de poziţia pe care o avea pentru a servi interesele unor reprezentanţi dubioşi ai unor megacorporaţii. La urma urmei, aceleaşi corporaţii plăteau sute de milioane de dolari anual către lobby-işti, pentru a face să nu treacă amendamente legislative care le-ar fi şifonat stilul de viaţă sau pentru a influenţa alegerea ţării ce avea să fie invadată sau răvăşită. Tot ce făceau Terry şi Sloan era să accepte o mică felie din tortul care, spre norocul lor, le fusese oferit. Dacă nu erau ei, ar fi fost alţii. Nu te poţi împotrivi naturii umane.

Pragmatismul era filosofia supravieţuirii, iar Sloan învăţase pe pielea lui că orice alt set de convingeri era nesăbuinţă curată. De-a lungul carierei, asistase la

decăderea multora dintre colegii lui cu simţ etic mai dezvoltat. Să salveze balenele sau să se opună nedreptăţilor. Şederea lui pe această planetă avea să fie mult prea scurtă, aşa că prioritatea numărul unu era să se bucure de cât mai multe lucruri şi să facă tot ce putea ca să fie e fericit.

La urma urmei, ideologiile bine intenţionate fuseseră create pentru cei care n-aveau acces la bani.

Din fericire, el avea.

Sfârşit!

★

Jet şi David săriră pe pontonul portului de agrement St. Raphael şi îi făcură semne de rămas-bun marinarului, care se îndrepta deja cu şalupa spre iahtul rămas la câţiva kilometri în larg. Apa mării era liniştită ca oglinda în apropierea insulei; după un minut, omul părea un punct mişcător.

Îşi puseră genţile pe umăr şi se îndreptară spre hotel ca să facă rost de un taxi. Nu întâlniră niciun funcţionar de vamă sau imigrări şi, fără să ştie dacă situaţia era întâmplătoare sau fusese aranjată, fură recunoscători. De aici încolo, lucrurile ar fi trebuit să meargă mai uşor – n-ar trebui să se mai furişeze.

Cipru fusese o alegere bună ca poartă de tranzit. Fiind stat membru al Uniunii Europene, insula era un important centru financiar şi de afaceri ce beneficia zilnic de zboruri către şi dinspre un număr mare de destinaţii. Cu destulă uşurinţă, se puteau amesteca în mulţimea de turişti sosiţi pentru afaceri sau pentru vacanţă, fără să atragă atenţia asupra lor – era esenţial pentru o ieşire în siguranţă din regiune.

Se apropiară de şirul de taximetre în aşteptare. Un tânăr sufla într-un fluier, semnalându-i maşinii aflate la rând să înainteze. Portbagajul se deschise şi îşi puseră genţile înăuntru, apoi îi spuseră şoferului să-i ducă la aeroportul aflat la aproape cincizeci de kilometri distanţă.

Traficul era redus pe şoseaua bine întreţinută ce trecea atât prin oraşe moderne, cât şi prin sate aflate acolo

dinaintea naşterii lui Hristos. Şoferul asculta radioul la volum mic – o muzică ce suna ca şi cum cineva ataşase instrumente de percuţie unei vaci, apoi îi dăduse drumul să alerge liberă pe stradă. Jet luă mâna lui David, apoi se sprijini de el. Priviră împreună cum se perindă prin faţa lor peisajul rural autentic.

Ajunseră la aeroport şi îşi luară bilete la cursa pentru Madrid, programată să decoleze peste o oră. Îşi luară bagajele la bord şi se supuseră unui control de securitate superficial şi neinspirat, apoi ajunseră să-şi ocupe locurile aflate în partea din faţă a avionului.

Curând erau în aer, privind insula cum dispare sub aripile avionului care se orientă spre vest, pe lunga rută către Europa. Suprafaţa Mării Mediterane sclipea în lumina soarelui.

Pe drumul spre Madrid aţipiră, iar David părea cu mult mai odihnit după ce aterizară. Verificară orarul plecărilor şi cumpărară bilete la o cursă directă Iberia către Ciudad de Mexico, cu plecare a doua zi – prima cursă directă disponibilă.

Zborul de unsprezece ore către Ciudad de Mexico decurse lin şi nu avură probleme nici la controalele vamale. Peste alte câteva ore se îmbarcau în cursa către Cancun. De acolo, aveau să ia un autobuz până la graniţă, un calvar de şase ore, pentru ca apoi să zboare de la Corozal spre aeroportul internaţional din Belize. Acolo vor închiria o maşină şi vor conduce câteva sute de kilometri spre sud, până la Punta Gorda. Cu puţin noroc, aveau să ajungă la căderea nopţii.

Când coborâră din avion la Cancun, căldura şi umiditatea îi loviră fără milă şi, după câteva minute, cămăşile le erau înmuiate complet în sudoare. În timp ce David se interesa la biroul de informaţii despre cursele spre Belize City – în eventualitatea că ar fi fost una programată în acea zi, Jet se întreţinea cu un hamal prietenos. Vorbeau despre vreme şi despre condiţiile de drum spre Chetumal, aflat la graniţa statului. Când reveni, David era tot un zâmbet.

— Avem noroc. Zborul spre Belize City pleacă în două ore. O oră cu avionul faţă de şapte ore în autobuz plus coşmarul zborului în avion cu elice. Merg să iau biletele. E o cafenea cu internet aici. Poţi intra pe internet să cauţi cazare şi maşină de închiriat?

— Desigur! Presupun că nu sunt prea multe opţiuni în Punta Gorda. Ce populaţie are? Şaizeci şi cinci de mii de locuitori?

— Nici măcar. Am verificat şi eu înainte şi sunt doar câteva posibilităţi. Alege ceva discret, spuse David, îndepărtându-se.

Jet localiză calculatoarele. Închirie o maşină de teren marca Jeep, apoi căută hoteluri. După cum bănuise, opţiunile erau limitate. În cele din urmă, alese unul la câteva străzi distanţă de cimitir, aflat înspre nord, lângă apă. Chiar dacă nu poposeau acolo de plăcere, alegerea era în armonie cu acoperirea lor – îndrăgostiţi aflaţi într-o călătorie romantică.

Subiectul o făcu să se oprească brusc.

Sentimente pe care le crezuse de mult adormite se deşteptaseră în ea şi atracţia dintre ei era acum mai puternică decât oricând. Nu îl presa pe David cu ideea unui viitor împreună, dar chestiunea era prezentă în gândurile ei. După ce aveau să regleze conturile cu Grigenko, era posibil să se stabilească undeva şi să aibă o viaţă normală împreună? O viaţă care nu presupunea să fie mereu pe fugă, fără crime şi fără să stea cu geanta pregătită de plecare în orice moment? Nu vorbiseră despre asta, dar în timpul liber pe care-l avuseseră pe drumuri, imaginea vieţii în doi prinsese contur în mintea ei şi părea posibilă.

Jet nu-i spusese încă despre copil. Va fi timp şi pentru asta. Urma operaţiei de cezariană se estompase natural în cutele pielii sale şi el nu o observase. Lumina scăzută a camerelor în care dormiseră o scutise de o explicaţie grăbită – poate o problemă misterioasă privind organele interne sau un chist, unul dintre misterele anatomiei femeieşti. Trupul ei revenise rapid la forma fizică dinainte

de sarcină, mulţumită antrenamentelor riguroase şi a dietei. În plus, avusese norocul să moştenească gene bune – ca mama ei, care avusese tot timpul o siluetă suplă şi tonifiată.

După o jumătate de oră, David reveni cu biletele şi o întrerupse din visare. Ea zâmbi cald către el şi se ridică pentru a merge să-i plătească fetei de la casă.

Indiferent ce avea să aducă ziua de mâine, Jet se simţea fericită pentru prima dată dintr-un motiv ce părea dintotdeauna. Chiar şi acum, când erau în drum spre văgăuna leului.

Pentru moment, îi era suficient.

Capitolul 25

Maşina era neagră. Avea două uşi, acoperiş decapotabil din prelată şi o instalaţie de aer condiţionat care, din fericire, funcţiona. Angajatul agenţiei de închirieri, scump la vorbă, le spuse că ar trebui să ajungă la Punta Gorda în aproximativ patru ore şi le înmână o broşură uzată care conţinea şi o hartă după care să se ghideze.

— Nu pare să fie foarte complicat, spuse Jet, studiind-o. Ne îndreptăm spre sud, ţinem drumul drept, apoi intrăm pe drumul de coastă, oprim când se termină strada şi am ajuns.

— Vrei să conduci tu sau eu?

— Mi-e indiferent. Cum te simţi?

— Din ce în ce mai bine, cu fiecare zi care trece.

Aşezară bagajele în spate şi Jet alese să conducă ea. Ţinură autostrada de-a lungul râului Belize şi ajunseră în oraş.

— Ce fundătură! observă Jet, făcându-şi drum prin traficul după-amiezii. Multe dintre casele pe lângă care treceau aveau un aspect dezolant şi sărăcăcios. După aparenta ordine de la aeroport, acum totul apărea surprinzător. Locuitori osteniţi, acoperiţi cu haine un pic mai bune decât nişte cârpe, îşi târau picioarele grele prin căldură, iar maşinile pe lângă care treceau ar fi fost vedete într-un cimitir de maşini.

— Presupun că vom tăia Belize City de pe lista oraşelor de vizitat.

— Am auzit că sunt accesibile chiriile, spuse ea.

— Nu există limită pentru oportunităţi ca să-ţi păstrezi abilităţile antrenate asiduu în luptele contra grupărilor.

David îşi lungi gâtul şi privi cu nerăbdare, dar şi prudent către zona comercială a oraşului.

— Să tragi pe dreapta dacă vezi vreun magazin cu electronice. Vreau să cumpăr un telefon, ca să pot suna. N-am idee de cât de izolat este Punta Gorda, dar, dacă este ceea ce înseamnă un oraş mare în Belize, o să avem nevoie

de un telefon.

— Presupunând că vom avea semnal acolo.

— Bună observaţie.

Jet frână în faţa unui magazin care expunea în vitrină casetofoane şi calculatoare, iar David ieşi din maşină.

— Nu vreau să las maşina nesupravegheată. Sper că nu te superi.

— Nu ţi-o iau în nume de rău. Revin într-un minut.

Se întoarse cu telefonul ridicat în mână, într-un gest al victoriei, şi porniră iar la drum. Imediat ce ajunseră în partea de sud a oraşului, reuşiră să obţină un timp mai bun, deşi, după parcurgerea unui kilometru şi jumătate la viteza afişată, într-un ritm care concura cu mersul la pas, autoturismul încetinea şi se îneca..

— Priveşte! Drumul de pe coastă, spuse ea arătând un indicator.

— Poftim? Ăsta?

— Păi… aşa cred…

Intrară pe drumul de pământ roşu şi săltară de-a lungul suprafeţei bătătorite. După câţiva kilometri de la autostradă, trecură pe lângă o trăsură trasă de cai, de culoarea măslinei şi cu roţi de cauciuc. Perechea aflată la cârma trăsurii aparţinea unei epoci trecute – femeia de la ţară purta o rochie lungă şi avea capul acoperit cu o bonetă; bărbatul avea o jachetă neagră şi cu mâneci lungi, în ciuda caniculei.

— Văd bine? întrebă David.

— Te referi la cai?

— Ce-a fost asta?

— Menoniţi. Un grup religios. Ca şi Quakerii. Sunt mulţi în Belize.

O privi, fără expresie, apoi reveni asupra drumului.

— N-o să întreb de unde ştii despre secte religioase obscure care trăiesc în Belize.

— Am avut un pic de timp după ce am rezervat maşina şi hotelul, spuse ea.

David mormăi ceva.

Lumina zilei slăbea când îşi făcură intrarea în PG, cum

numeau locuitorii oraşul Punta Gorda. O luară pe câteva străzi greşite, dar, până la urmă, nimeriră hotelul. După patru ore pe drumuri lăturalnice şi pe scaune proaste, străbătute în tăcere, erau fericiţi să-şi poată întinde picioarele, dar, cum deschiseră uşile, umiditatea cumplită îi asaltă fără milă.

— Nu e Ritz, nu-i aşa? comentă David.

Jet ridică din umeri, luă genţile din portbagaj, apoi apăsă butonul de blocare a uşilor de la maşină şi se îndreptă spre intrarea principală a hotelului.

Camera se dovedi confortabilă, cu aer condiţionat eficient şi plăcut. Jet intră în baie şi făcu un duş, în timp ce David rămase în urmă, ca să sune de la telefoanele cu plată din faţa hotelului. Din obişnuinţă, prefera să folosească linia fixă în locul telefonului mobil. Când urcă în cameră, Jet îl aştepta, răsfoind ziarul local, care le fusese lăsat pentru divertisment.

— Mă văd cu omul nostru peste o oră, lângă cimitir, spuse el.

— Pare potrivit. Vin cu tine.

— Aş prefera să nu vii. Trebuie să se expună doar unul dintre noi, în caz că nu Joacă tocmai cinstit.

— Şi mergi tu pentru că…?

— Ar trebui să mă descurc.

Căzură de acord ca Jet să verifice locul de întâlnire, care era la mică distanţă faţă de hotel.

La ora stabilită, David aştepta aproape de răscrucea de lângă cimitir. În timp ce îşi plimba privirea printre pietrele de mormânt bătute de vreme, o maşină Nissan din anii şaptezeci se apropie şi opri lângă el. Şoferul lăsă geamul în jos şi îl măsură pe David din cap până-n picioare, apoi îi făcu semn să urce.

— Tom? întrebă David.

— În persoană.

— Bănuiesc că aerul condiţionat nu funcţionează.

— Îmi pare rău.

David se întoarse după o jumătate de oră, fără semne aparente de violenţă.

— Cum a mers? îl întrebă Jet.

— Bine. Ne întâlnim mâine din nou şi ne aduce armele. Nu este sigur în legătură cu carabinele MTAR-21. Le folosesc cei din Honduras, dar cei din Guatemala folosesc un model mai mare, TAR-21. Ce găseşte mai repede, aia ne aduce. I-am spus că nu contează, atâta timp cât ni le aduce cu amortizoare. Şi nu era sigur nici dacă le are pe cele de 9 mm sau pe cele de 5,56, tip NATO. În concluzie, vom primi ce găseşte.

— Sper să fie cele de 9 mm. Impactul e mai puternic. Ce a spus despre grenade şi echipamentele pentru vedere nocturnă? Cuţite şi pistoale?

— Cu astea nu crede să fie vreo problemă.

David aruncă un plic pe masă, cu cele mai recente imagini din satelit.

Studiară fotografiile cu atenţie, sperând să găsească puncte slabe în apărare.

— Unde te-a lăsat la întoarcere?

— Lângă biserică. Am ocolit şi am mers pe străzi paralele câteva zeci de metri până să revin la drumul principal. Sunt sigur că nu m-a urmărit.

Jet privi spre uşă, apoi îşi trecu mâna prin păr, lăsând răcoarea aerului condiţionat să-i mângâie ceafa.

— Mi-e foame. Unde poate o fată să găsească ceva de mâncare pe-aici?

— Am văzut câteva restaurante pe drum în timp ce mă întorceam. Cum stai cu spiritul de aventură?

— Suntem în mijlocul junglei, pe partea cu mulţi ţânţari. Aş spune că destul de bine.

Găsiră un local mic şi liniştit, aproape de plajă. Era pe jumătate ocupat de localnici. Comandară amândoi peşte cu orez. Când le sosi mâncarea, constatară că porţiile erau uriaşe; mâncară în linişte.

După cină, se îndreptară spre plajă. Se plimbară ţinându-se de mână ca nişte proaspăt căsătoriţi, ascultând zgomotul valurilor spărgându-se de stânci.

— Aşadar, mâine iei armele. Ce urmează? întrebă ea, şoptit.

— Le verificăm, ne asigurăm că sunt cum trebuie şi facem o recunoaştere a taberei înainte de lăsarea întunericului. Presupunând că nu vom avea parte de surprize, în timpul nopţii atacăm şi provocăm cât mai multe stricăciuni posibil. Şi încercăm să capturăm un om. Vreau să ştiu ce fac aici.

— Pare că ai plănuit totul. Individul ăsta, Tom, ştie ce avem de gând?

— Nu. Ştie doar că sunt prieten cu omul lui de legătură din cadrul CIA şi că am nevoie de arsenal. Şi sunt dispus să plătesc bani frumoşi pentru asta.

— Şi fotografiile?

— Plicul era sigilat când mi l-a dat. Bănuiesc că este doar un curier local. Nimic mai mult. Un agent mărunt, destul de inofensiv, probabil colaborator, care face un pic de contrabandă, un pic de trafic de droguri, ceva şantaje şi ceva protecţie. Mai degrabă, un amator.

— Are sens. Din câte văd eu, nu este un loc care să justifice o echipă de elită.

Priviră în jur la clădirile degradate; un câine jigărit căuta într-o grămadă de gunoi de peste drum.

— Ăsta este eufemismul anului.

Capitolul 26

La ora patru în după-amiaza următoare, David intra în camera de hotel cu un rucsac din pânză de tip camuflaj. Trase fermoarul şi scoase două carabine MTAR-21, pe care le aşeză pe masă. Jet ridică una şi o dezasamblă, inspectând fiecare parte componentă. Privi amortizorul cu un ochi experimentat. Mulţumită, făcu la fel cu cea de-a doua armă, apoi le asamblă la loc. Scoase din rucsac şi opt încărcătoare cu câte treizeci de cartuşe şi le aşeză pe aceeaşi masă.

Următoarele fură pistoalele. SIG Sauer P226 de 9 mm, cu amortizoare personalizate şi câte trei încărcătoare cu douăzeci de cartuşe fiecare. Desfăcu şi pistoalele, aşa cum făcuse şi cu puştile, şi le verifică. Aprobă.

— Pistoalele nu sunt grozave, dar sunt bune. Ne vom descurca. Au fost păstrate cu destulă grijă, dar au semne de uzură. Carabinele MTAR sunt aproape noi. Au sistem de ţintire laser, vizor cu infraroşii şi sunt tot de 9 mm.

— Sunt folosite de forţele speciale din Honduras. Presupun că Tom cunoaşte pe cineva în depozitele lor, iar acela „pierde” câteva când are o comandă.

Jet ridică din sprânceană.

— Mă întreb câte astfel de arme „se pierd” pe an, din Honduras, Guatemala şi ţările vecine.

— Probabil că multe. Asta explică de ce nu au cartelurile mexicane nicio problemă în a se aproviziona cu arme de ultimă generaţie.

Jet scoase şase grenade.

— Astea o să meargă.

David ridică un cuţit de luptă rabatabil, marca Hornet II, şi îi privi lama extrem de ascuţită. Apoi dădu peste o pereche de ochelari pentru vederea de noapte, marca *LUCIE,* şi o aşeză pe masă, lângă cutiile cu cartuşe de 9 mm. Jet căută în rucsac şi scoase o unitate GPS portabilă, cu bateriile aferente şi, după ce mai scormoni puţin, găsi un kit de prim-ajutor pentru luptă.

— Avem totul aici. Aş zice că, indiferent ce ne aşteaptă în junglă, ar trebui să ne descurcăm cu echipamentele astea.

— După cum am fost instruită cu ani în urmă de către comandantul meu, regula numărul unu a activităţii de teren este să nu fii niciodată prea încrezător.

— E o regulă bună, recunoscu David. Cred că îmi amintesc ceva.

Petrecură o jumătate de oră familiarizându-se cu armele. Le curăţară şi le încărcară, apoi David îi aruncă un pachet mic.

— Sper că aveau măsura mea, comentă ea, desfăcând pachetul şi privind salopeta neagră.

— Sunt sigur că vei fi cea mai elegantă din boscheţi.

Puseră armele înapoi în rucsac, luară câteva sticle cu apă şi relocară întreg arsenalul în maşină. Jet porni Jeepul şi, părăsind drumul de pământ, ieşiră pe şoseaua principală.

— Tabăra este amplasată la şase kilometri distanţă de frontieră, spuse David. Este în mijlocul junglei. Nu este decât un singur drum de acces, astfel că vom fi nevoiţi să mergem pe jos o bucată. Sper că nu au instalat nimic foarte sofisticat în zonă.

— Mă descurc cu orice ar fi implementat acolo. Doar să stai în spatele meu.

David îi aruncă o privire încruntată.

— Dragule, când vine vorba de activitatea de teren, eu sunt cea cu experienţă mai bogată, aşa că va trebui să te obişnuieşti cu ideea că eu comand acolo. OK? Nu e o chestiune de putere, ci e vorba de supravieţuire. Tot tu eşti cel cu echipamentul cel mai mare din maşină… spuse ea, zâmbind.

— Înţeleg. O să-ţi car harnaşamentul şi o să-mi ţin gura.

— Încearcă să fii şi frumos pentru mine, da?

Se apropiau de punctul de destinaţie, pe care Jet îl introdusese în GPS. Intrară pe drumul de pământ. Mai merseră până când vegetaţia densă le blocă accesul, apoi opriră motorul.

— Patru sute de metri spre sud. A venit momentul să ne câştigăm traiul.

Îmbrăcară salopetele şi îşi luară armele. Jet încărcă toate grenadele în rucsacul ei, în afară de două, pe care i le dădu lui David, iar el şi le îndesă în buzunare. Porniră la drum prin hăţiş. Erau atenţi la orice sunet, dar nu auziră nimic în afara zgomotelor specifice junglei – chemările păsărilor şi ale animalelor mici. Întuneric avea să fie abia peste câteva ore, dar Jet voise să facă o recunoaştere a locului cât mai era încă lumină, fiind mai uşor să depisteze echipamentele de supraveghere.

După cincisprezece minute erau amândoi acoperiţi de sudoare. Jet se opri, semnalizând către David că era timpul pentru o pauză. Agreaseră să nu comunice verbal în apropierea obiectivului, iar Jet era extrem de serioasă în privinţa asta. După cinci minute de rehidratare, porniră din nou. Înainte de a avansa tiptil prin frunzişul bogat, Jet consulta din când în când GPS-ul; David o urma cu carabina pregătită.

Jet opri brusc şi îi arătă la câţiva metri mai în faţă un fir subţire, abia vizibil, întins între doi copaci la înălţimea gambei. David nu-l văzu din prima, apoi încuviinţă cu un semn din cap. Se apropiară cu grijă de firul declanşator, iar Jet se deplasă într-o parte, deschizând în acelaşi timp cuţitul. Reveni în două minute, făcându-i un semn scurt din cap lui David că s-a rezolvat. Dezactivase mecanismul de declanşare – model standard al forţelor speciale ruseşti, cu care era mai mult decât familiară.

O oră mai târziu erau întinşi în iarba înaltă şi cercetau tabăra, alcătuită dintr-un cort mare al popotei, două spaţii de dormit cu paturi supraetajate şi o latrină. Un generator diesel huruia într-o parte, furnizând electricitate construcţiilor, care erau structuri temporare, ridicate cu doar o săptămână în urmă.

Zăceau nemişcaţi, conservându-şi energia şi aşteptând să apună soarele. La căderea serii, ţânţarii bâzâiau peste tot în jurul lor. Erau mulţumiţi că înainte de plecare se stropiseră din belşug cu soluţie împotriva insectelor.

Malaria era încă frecventă în jungla Americii Centrale, iar ei doreau s-o evite.

Din când în când, dinspre tabără răzbătea câte un strigăt sau câte un hohot răguşit de râs. Erau ale bărbaţilor care se adunau la cină. Jet numără şaisprezece în total. Unul dintre ei era responsabil peste toţi, iar Jet privi cum ceilalţi i se supuneau; doi dintre ei, aşezaţi la masa lui, studiau o hartă.

Întunericul se lăsă încet şi, când se făcu noapte, totul în jur era negru ca smoala. Numai în junglă pot fi asemenea nopţi. Luminile taberei alimentate de generator se profilau pe fundalul ca de cerneală. Înainte de a face vreo mişcare, mai aveau de aşteptat până se dădea stingerea şi până când oamenii aveau să fie adormiţi.

Două santinele rămaseră să păzească pe timpul nopţii, în timp ce ceilalţi intrară. Făceau turul taberei înarmaţi cu puşti de asalt. Nu se aşteptau la probleme şi acest lucru era un avantaj pentru Jet şi David. Cu o cotă de şaisprezece la doi, aveau nevoie de orice pauză pe care o puteau obţine.

Trecu o oră, apoi încă una şi luminile se stinseră, în afară de două becuri slabe, instalate pe stâlpii de la cele două capete ale terenului. Jet îşi dădea seama că ruşii nu se temeau de vreo ameninţare, iar santinelele erau neglijente şi nu prea atente. La urma urmei, se aflau în mijlocul sălbăticiei şi ei jucau rolul prădătorilor.

David şi Jet se mişcară în tandem. Se despărţiră la marginea lizierei şi continuară să avanseze aplecaţi. Îl văzu cu coada ochiului cum ţâşneşte în spatele unuia dintre autovehiculele parcate, apoi se concentră asupra misiunii ei – să neutralizeze cele două santinele fără să alerteze tabăra.

Omul ei se apropie la aproximativ douăzeci de metri; Jet se aplecă lângă generator, aşteptând ocazia potrivită. Zgomotul motorului ar fi acoperit un foc de armă cu amortizor, dar prefera să nu-şi asume niciun risc. Cuţitul era mai potrivit pentru o treabă ca asta.

Santinela scoase o ţigară, lovind uşor în pachetul

şifonat. În momentul în care voia să o aprindă, Jet lovi: ţâşni într-o secundă, apucă rapid, cu o mână înmănuşată în negru, capul lui şi îl spintecă la baza craniului. Sângele i se scurse pe braţ, în timp ce trupul omului se scutura spasmodic, apoi se prăbuşi ca un pietroi, cu şira spinării secţionată. Puşca lui, o carabină American M4, căzu uşor în iarbă, lângă el.

Se răsuci, când auzi un strigăt dinspre zona unde era adăpostit David, care străpunse noaptea, iar ea blestemă în sinea ei. După câteva secunde, se apropia în fugă, dar răul era deja făcut. Într-una din cele două clădiri se aprinsese o lumină. Jet fugi spre generator şi scoase cuiul unei grenade. Mai aruncă o privire spre clădire, apoi aruncă grenada spre rezervorul de combustibil şi fugi în spatele maşinii de teren, unde aştepta David.

Explozia sfârtecă liniştea nopţii şi tabăra fu cufundată în întuneric. Jet îşi puse ochelarii cu vedere nocturnă şi îi porni. David făcu la fel.

— Ce s-a întâmplat? şuieră ea.

— Eram fix în spatele lui şi el s-a întors. Ceva l-a alertat, probabil m-a simţit. Îmi pare rău.

— Ţine minte că avem nevoie de căpetenia lor în viaţă, îi şopti. Treci în partea asta. Hai să nu le uşurăm treaba.

Arătă către o altă maşină, apoi alergă înapoi la carcasa fumegândă a generatorului.

Uşa primei clădiri se deschise cu zgomot şi oamenii năvăliră afară în căutarea ameninţărilor, agitând armele în toate direcţiile. După o pauză de o secundă, Jet ochi şi slobozi trei focuri înfundate. Doi bărbaţi se prăbuşiră, trăgându-i după ei pe alţi doi care veneau din spate şi care se împiedicară. Nu avură timp să-şi tempereze avântul care-i purtase înainte. Şi uşa celei de-a doua clădiri se izbi de perete, eliberând alţi oameni înarmaţi. Jet distinse forma echipamentului pentru vedere nocturnă pe capul a cel puţin trei dintre aceştia. De ei trebuia să se ocupe mai întâi.

Auzi carabina lui David trăgând din spatele maşinii şi văzu primul om căzând. I se alătură şi schimbă pistolul, pe

care-l puse la brâu, cu carabina. Trase cu atenţie rafală după rafală. Capul celui de-al doilea bărbat echipat pentru vederea nocturnă explodă şi omul se prăbuşi ca un bolovan pe pământ. Câţiva dintre ruşi se adăpostiseră în spatele unor cutii şi butoaie şi deschiseră la rândul lor focul. Jet auzi gloanţele care loveau carcasa generatorului. Aşteptă câteva secunde, apoi lansă o nouă rundă. Apoi, încă una. Alţi oameni se prăbuşiră şi, odată cu ei, armele inutile.

Ochelarii pentru vederea nocturnă fuseseră un element decisiv. Doar câţiva dintre ei îi aveau şi, odată eliminaţi, singura opţiune care le mai rămânea era să tragă în direcţia în care scânteiau ţevile armelor lui Jet şi David – un scenariu nu tocmai ideal. Unul după altul, ruşii căzură victime carabinelor celor doi; ploaia ucigătoare de gloanţe îi răpunea în ciuda încercărilor disperate de apărare.

Alte gloanţe loviră generatorul. Jet se îmbărbătă, respiră adânc, apoi alergă spre cel mai apropiat camion şi se rostogoli la adăpostul unei roţi supradimensionale. Continuă să tragă înspre cei rămaşi în picioare. Acum, secretul era să nu stea. Toţi cei care erau echipaţi cu aparate pentru vedere nocturnă fuseseră eliminaţi, astfel că cei rămaşi trăgeau mai mult la întâmplare în negura nopţii. Se gândi să arunce o grenadă în mijlocul lor, dar ar fi făcut prea multă mizerie şi, în plus, aveau nevoie să captureze cel puţin unul.

Lupta mai dură vreo două minute, apoi se făcu linişte în tabără, cu excepţia zgomotelor muribunzilor. Îl văzu pe David lângă una dintre maşinile aflate mai departe. Îi făcu un semn de felicitare. Slavă Domnului, şi el era bine. Ştia că n-ar fi trebuit să-şi facă griji pentru el, întrucât avusese parte, la rândul lui, de suficientă acţiune. Dar anii petrecuţi ulterior la birou puteau toci chiar şi cele mai bune reflexe căpătate în teren.

Surprinse cu coada ochiului o mişcare în spatele clădirii şi se întoarse într-acolo. Un supravieţuitor fugea înarmat cu un pistol înspre lizieră. Sări imediat în picioare şi porni după el în fugă. Paşii ei erau amortizaţi de pământul reavăn. El păru să-şi dea seama că este urmărit, pentru că

se întoarse brusc, cu pistolul îndreptat în direcţia ei. Ştia că, fără echipamentul pentru vedere nocturnă, era ca şi orb, dar, dacă se apropia de el, putea s-o nimerească. Se aplecă, apucă pistolul SIG Sauer cu amândouă mâinile şi trase un singur foc. Piciorul omului cedă şi se clătină cu un geamăt, descărcând câteva focuri care atinseră pământul din apropierea ei. Jet trase din nou şi omul, lovit în piept, se răsuci şi apoi se prăbuşi. Jet aşteptă un moment. Încă unul. Apoi se apropie, atentă la o posibilă reacţie din partea lui.

Bărbatul se mişca, încercând să ridice arma. Jet alergă în zigzag spre el pentru a-l deruta, apoi ajunse deasupra lui, lovind arma cu piciorul şi trimiţând-o departe de el. Auzi zgomotul inconfundabil al oaselor zdrobite, iar omul cu mâna distrusă scrâşni.

Douăzeci de secunde mai târziu, David se afla lângă ei. Jet era îngenuncheată lângă bărbat, privind cum pata de sânge se întindea peste muşchii pieptului lui, în partea stângă. Îşi ridică privirea către David.

— Avem nevoie de trusa medicală.

David încuviinţă cu un mormăit şi merse să o aducă.

Jet îşi îndreptă atenţia asupra rănitului.

— S-a sfârşit, îi spuse el în limba rusă, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Capitolul 27

Când îşi reveni, Yuri stătea în lumina farurilor maşinii de teren, în mijlocul dezastrului. În jurul lui, toţi oamenii zăceau morţi. Simţea în piept o apăsare care genera o durere insuportabilă. Încercă să se mişte, dar nu reuşi.

Un bărbat îşi făcu apariţia în câmpul lui vizual. Apoi… o femeie. Părul ei era ascuns sub o căciulă tricotată, de culoare neagră. Yuri clipi, încercând să înlăture picăturile de sudoare, apoi făcu ochii mari. Nu-i venea să creadă, când îi recunoscu.

— Nu! spuse el, cu vocea spartă, tresărind.

— Înţeleg că nu mai e nevoie de prezentări.

Femeia se întoarse către partenerul ei, îndemnându-l:

— Arată-i!

David înaintă, ţinând în mână o seringă.

— Este morfină. Răspunde-mi la întrebări şi o primeşti. Dacă nu răspunzi, voi face ca ultima ta oră pe această planetă să fie cea mai cumplită din viaţa ta. Înţelegi? întrebă David în limba rusă.

— Da.

Agonia era insuportabilă şi omul respira cu greu. Îşi simţea extremităţile corpului reci. Mâna îi era amorţită, iar piciorul zvâcnea. Unul dintre ei îi legase o curea în jurul coapsei pentru a opri sângerarea.

— Ai fost împuşcat în piept şi în picior. Mă crezi sau nu, rana din piept arată ca şi cum ai avea şanse să supravieţuieşti, dacă primeşti îngrijire medicală în timp util. Pentru moment, am aplicat un pansament pentru a ţine sângerarea sub control. Dar, cu piciorul, treaba este serioasă. Glonţul a atins artera femurală. Dacă slăbesc un pic garoul, hemoragia te va ucide într-un minut sau două. La cum arată acum, până ajungi la cea mai apropiată unitate medicală, rişti să rămâi fără el. Aşa că… hai să ne grăbim! Am nevoie de nişte răspunsuri. Dacă eşti sincer cu mine, terminăm aici şi te duc până în cel mai apropiat oraş, unde un doctor se poate uita la tine şi poate încerca

să-ţi salveze viaţa. Dacă mă minţi, vei pieri aici ca un câine. E clar? întrebă David.

Yuri încuviinţă printr-un semn din cap.

— OK! Prima întrebare: cine eşti?

— Yuri Kevlev.

— Cine sunt aceşti oameni?

— Mercenari. Lucrează pentru mine. Mă ocup de asigurarea securităţii pentru un număr de companii importante.

— Ce făceai aici?

— Coordonez o operaţiune.

Yuri tuşi; saliva care-i pătă buzele era amestecată cu sânge.

— Care era obiectivul?

— Poimâine urma să-l ucidem pe prim-ministru şi pe patru dintre cei mai apropiaţi membri ai cabinetului său.

Jet îl întrerupse.

— De ce a fost necesar să desfăşuraţi asemenea efective? De ce nu aţi trimis doar câţiva contractori? întrebă ea. Doi sau trei agenţi calificaţi ar fi rezolvat cu uşurinţă treaba. La naiba! Eu aş fi putut s-o fac şi să fiu înapoi acasă înainte de prânz.

Yuri o privi de sus până jos.

— Trebuia să fie o treabă dezordonată ca să pară că au fost cartelurile de droguri. Cu multe împuşcături şi victime colaterale.

David pocni din degete în faţa lui Yuri, ca să-i atragă atenţia spre el.

— De ce? De ce un cartel?

— Nu ştiu.

David clătină din cap.

— Nu mă minţi! Te-am avertizat că îmi dau seama dacă mă minţi. Vrei morfina sau vrei să-ţi înfig cuţitul în piept şi să-mi scrijelesc iniţialele lângă rana făcută de glonţ?

Îl lovi în coaste. Yuri izbucni într-o tuse convulsivă. David aşteptă impasibil, privindu-l cum se luptă să-şi recapete respiraţia.

— De ce trebuia să faceţi să pară că era o execuţie

desfăşurată de un cartel?

— Aşa mi s-a spus. E tot ce ştiu.

Jet schimbă rapid o privire cu David.

— Pentru cine lucrezi?

— Grigenko.

— De ce trebuia să-i ucideţi pe prim-ministru şi cabinetul acestuia?

— Are de-a face cu petrolul. Dacă ei ar fi fost morţi, avea să fie numit un nou cabinet pe care Grigenko se pare l-a cumpărat deja. Aceştia aveau să anuleze toate concesiunile care nu începuseră încă să pompeze – adică toate, mai puţin una – şi să i le acorde lui Grigenko.

Vocea lui Yuri începea să slăbească:

— Te rog, morfina.

— Imediat, după alte câteva întrebări. Tu ai fost în spatele atacului asupra caselor din Israel?

— Da.

— Şi împotriva ei în Trinidad?

— Da.

— Şi în ceea ce priveşte membrii echipei?

— Da.

— De ce a trebuit să-i ucideţi pe toţi?

— Nu a vrut să lase nicio urmă. Nu-şi putea permite să lase supravieţuitori care ar fi putut şti ceva despre petrol. Voi toţi reprezentaţi un risc. Închise ochii din cauza durerii, apoi îi deschise şi o fixă pe Jet. Nu vei fi niciodată în siguranţă, pentru că nu se va da în lături de la nimic ca să te ucidă. I-ai omorât fratele. Nimic nu te poate salva.

— Am auzit, răspunse Jet, fără să pară impresionată. Fii atent! Urmează cea mai importantă întrebare, după care vei primi morfina: unde este Grigenko acum?

Pe faţa lui Yuri apăru o grimasă, încercând să zâmbească; un rânjet cadaveric îi întinse pielea lividă.

— N-ai nicio şansă.

— Este posibil. Dar unde este?

— În siguranţă, pe domeniul lui din Moscova, înconjurat de cele mai bune servicii de pază din lume.

Jet îi susţinu privirea.

— Administrează-i morfina! spuse şi făcu un pas în spate.

David veni lângă el, îi înfipse acul în braţ, apoi apăsă pistonul seringii.

Jet se apropie din nou de el.

— Fiecare ţintă are o slăbiciune. Şi nicio securitate nu este impenetrabilă. Trebuie să fie o cale în Moscova prin care se poate ajunge la Grigenko. Am nevoie să te gândeşti. Ce ai face tu dacă ar trebui să-l elimini?

Yuri scutură din cap.

— Imposibil!

Privirea începea să i se tulbure.

— Hai să te ducem la un spital! spuse David.

Yuri tresări.

— Nu! Am dat greş, iar pentru acest tip de eşec se plăteşte cu ultimul preţ. Sunt ca şi mort. Nu-şi poate permite ca eu să-l fi implicat. Chiar dacă supravieţuiesc, nu vreau să-mi petrec restul zilelor într-o închisoare din Belize.

— Mă tem că alegerea nu-ţi aparţine, însă priveşte partea bună a lucrurilor. Ai toate şansele să mori înainte ca doctorii să poată face ceva, argumentă David.

— Nu e suficient. Scoate cureaua! O să se termine rapid. Fără dureri.

— Îmi pare rău, nu e ziua ta norocoasă.

În ochii lui se citi panica.

— Îţi pot spune cum să ajungi la el, izbucni Yuri, în timp ce vorbele începeau să i se amestece sub efectul morfinei.

— Ce spui? Cum? întrebă Jet.

— Promite-mi că mă laşi să mor şi îţi spun, ceru Yuri, respirând cu dificultate.

David se retrase şi Jet veni mai aproape de el.

— Bine. Oricum, ne vom revedea în iad destul de curând. Spune-mi şi-mi voi ţine cuvântul!

Yuri îi făcu semn cu mâna sănătoasă să vină şi mai aproape. Jet se aplecă înspre el. Începu să-i vorbească încet, murmurând asemenea şoaptelor unui îndrăgostit.

Un minut mai târziu, Jet se ridică.

— Explozia şi focurile de armă vor aduce poliţia aici în curând. Chiar şi în mijlocul pustietăţii, asemenea zgomote se fac auzite la kilometri distanţă. Trebuie să plecăm de aici, îi spuse lui David.

Yuri o privi, aşteptând.

Se întoarse lângă el şi îi ghidă mâna sănătoasă spre capătul curelei, în aşa fel încât să poată elibera cuiul din gaură. Yuri îl prinse cu mâna tremurând.

— Destinul e în mâinile tale. Dă drumul curelei şi totul se va sfârşi.

Yuri îi căută privirea cu o expresie de recunoştinţă. Jet se îndreptă către David. Afacerile ei cu Yuri erau încheiate.

— Haide! Să mergem!

Îşi aşezară ochelarii de vedere nocturnă, iar Jet căută GPS-ul în rucsac. Îl porni şi aşteptă să se stabilească legătura cu un satelit. După câteva secunde, arătă într-o direcţie şi amândoi porniră alergând.

Yuri îi privi cum dispar în întuneric. Era ameţit şi îl copleşi o senzaţie de greaţă, apoi vederea i se tulbură. În ciuda temperaturii ridicate, îi era frig.

Murmură câteva cuvinte dintr-o rugăciune învăţată în secret de la bunica lui, pe când era copil – era tot ce-şi mai amintea după toţi aceşti ani. O lacrimă îi alunecă pe obraz şi îşi ridică ochii spre cer, către stelele care străluceau slab deasupra lui. Văzu Constelaţia Racul, Ursa mare, planeta Marte.

Când era tânăr, fusese fascinat de cosmos. Ideea existenţei altor forme de viaţă acolo, în acele locuri, îi captura imaginaţia înainte de a se orienta spre cele din lumea aceasta. La maturitate lăsă visurile şi curiozitatea în urmă, schimbându-le cu aspiraţii realizabile, specifice unui tânăr cu scopuri grandioase.

Când trecuse timpul?

Ar fi făcut lucrurile altfel dacă i-ar fi spus cineva că viaţa lui se va sfârşi la doar treizeci şi nouă de ani într-un luminiş din mijlocul unei jungle anonime? Ar fi ales aceeaşi cale? Ar fi putut fi altcineva decât cel care ajunsese să fie?

Vocea tremurătoare a bunicii îi răsuna în memorie.

Venea spre el de la o mare distanţă. Erau cuvinte de demult, precum catifeaua, care purtau o magie de mult apusă. Îl făceau să se relaxeze, în timp ce descântecul era însoţit de cântecul ritmic al greierilor.

— Vin, Nana, şopti el.

Yuri dădu drumul curelei şi închise ochii.

Mergea acasă.

Capitolul 28

— Ei, să fiu al naibii!

Terry se holba la raportul abia primit de la analistul lui din America Centrală. Îl mai citi o dată, apoi se îndreptă spre telefonul criptat şi sună.

Peste o jumătate de oră, îl privea pe Sloan apropiindu-se de barman şi comandând un ceai, apoi urcând cu precizie scările către zona unde Terry îl aştepta în cafeneaua Starbucks.

— Am auzit, spuse el, în loc de salut.

Terry se lăsă pe spătarul fotoliului confortabil şi închină către Sloan cu paharul său.

— Impresionant! Nu crezi?

Sloan încuviinţă.

— De aceea e bine să nu-ţi pui toate ouăle în acelaşi coş. Nu ştii niciodată ce întorsătură pot lua lucrurile. Un om inteligent va face în aşa fel încât să fie implicat în toate taberele, poziţionându-se de aşa natură încât să iasă mereu câştigător.

— Asta a sunat ca un mesaj dintr-o prăjitură cu răvaş, spuse Terry. Cum naiba au reuşit să elimine… şaisprezece oameni? Poate ar trebui să-i angajez.

— Am sentimentul că nu sunt disponibili.

Sloan luă o înghiţitură din ceai şi o plimbă prin gură, apoi aşeză ceaşca pe măsuţa dintre ei.

— Ce urmează acum? întrebă Terry.

— Trecem la planul B. Aşteptăm ca noul guvernator general să-şi înceapă mandatul. Odată instalat, îi va sugera prim-ministrului să analizeze cu atenţie drepturile de prospectare atribuite şi să anuleze autorizaţiile de prospectare cu scadenţa depăşită. Până acum, le-au lăsat să meargă de la sine, sperând că se va întâmpla ceva bun. Revocarea acestor autorizaţii este rezonabilă şi stă în puterea guvernului să o facă. Apoi va propune ca Belize să găsească un partener strategic pentru viitoarele explorări petroliere – un grup influent.

— Adulţi responsabili, agreă Terry.

— Exact! Câteva săptămâni mai târziu, grupul nostru va prezenta administraţiei o ofertă de nerefuzat. Descoperirea este încă secretă şi singurii care ştiu despre ea suntem noi şi Grigenko, aşa că preţul va fi destul de mic – aminteşte-ţi că ei habar nu au pe ce stau. Grigenko nu poate spune nimic pentru că se va afla despre tentativa de crimă pe care o ordonase; în acest caz, nici măcar influenţa pe care o are în guvernul rus nu-l va salva de urmărirea internaţională. Organizarea unui grup cu scopul de a asasina un guvern suveran se califică drept terorism şi nu va fi loc pe pământ unde să se poată ascunde. Bănuiala mea este că nu va spune o vorbă. Aşa că noi vom pregăti un acord şi vom face descoperirea peste câteva luni. Toată lumea va câştiga – mai puţin Grigenko. Şah şi mat!

— Crezi că el se va retrage pur şi simplu? întrebă Terry, sceptic.

— Omul e deja putred de bogat. Pe termen lung, evenimentele nu schimbă cu nimic situaţia lui. E adevărat, ar fi putut să devină şi mai bogat, dar nu e ceva pentru care merită să-şi rişte imperiul. O să renunţe, dar nu va fi fericit.

— Cum rămâne cu Belize? Nu cred că asta este tot.

— E mai mult decât pare, Terry. Nu vrei să ştii mai mult. E de ajuns să-ţi spun că vei primi un bonus frumuşel şi viaţa merge înainte. Crede-mă că anumite lucruri e mai bine să fie lăsate deoparte.

— Şi fata? Evreul David?

— Şi-au atins scopul, nu-i aşa? Lasă-l pe Grigenko să-i vâneze. Nu e treaba noastră.

Terry dădu din cap.

— Şi dacă iau din nou legătura cu mine? Dacă au din nou nevoie de ajutor?

— Anunţă-mă care sunt cererile lor. După cum ai menţionat chiar tu, sunt deosebit de eficienţi. Pe viitor, s-ar putea să ne folosească să-i avem de partea noastră. Mai ales pe femeie. Ştim amândoi că un agent de felul ei

valorează greutatea în platină. Sloan sorbi din ceai, apoi privi ceaşca de parcă l-ar fi muşcat. Ţine minte, Terry: nu paria totul într-o singură direcţie! Nu se ştie niciodată când vine ziua când ai nevoie de ce ai pus deoparte. Nimeni nu ştie.

Sloan se ridică, aruncând o privire în cafeneaua pustie.

— Ca întotdeauna, a fost o plăcere să te revăd, Terry. Savurează-ţi cafeaua!

Mikhail Grigenko trânti mânios receptorul telefonului şi se plimba prin biroul său luxos. Furia ameninţa să pună stăpânire pe el cu totul.

Complotul prin care se dorea obţinerea exclusivităţii asupra descoperirii din Belize fusese dejucat. Apăreau informaţii cu privire la cadavrele din junglă şi Yuri era de negăsit – trecuseră douăzeci şi patru de ore de când nu reuşea să dea de el cu ajutorul telefonului prin satelit.

Trebuia să presupună ce era mai rău – planul lui fusese compromis şi indivizi necunoscuţi îi uciseseră oamenii. Cu brio, după cum părea.

Primele informaţii erau sporadice şi vagi. Guvernul din Belize emisese un comunicat succint care făcea aluzie la separatişti din Guatemala, la carteluri de droguri sau la contrabandişti care s-au încăierat cu o altă grupare. Se făceau promisiuni că se va ajunge la capătul anchetei şi se dădeau asigurări că totul era în ordine. Erau şabloanele obişnuite care nu însemnau nimic.

Grigenko nu se lăsa păcălit, iar rezultatul nu îl mulţumea.

În timp ce patrula de-a lungul şi de-a latul biroului, i se strecură în minte ideea că armata lui nu avea cum să fi fost eliminată fără existenţa unei breşe majore în sistemul de securitate. Apoi, ideea căpătă greutate.

Oamenii lui Yuri erau cei mai buni. Eliminarea lor îi mirosea a intervenţie guvernamentală. Aflase guvernul din Belize de strategia complotului şi acţionase înainte ca planul să fie aplicat? Oricât de improbabil părea, o forţă superioară era singura posibilitate. Dar era greu de

imaginat că într-o ţară unde se lua curentul de câteva ori de pe zi exista o forţă mai bună decât echipa de trupe speciale Spetsnaz, echipată până-n dinţi.

Nu exista un răspuns clar, iar asta îl neliniştea pe Grigenko.

Se aşeză la birou şi privi pe fereastră, străduindu-se din răsputeri să-şi controleze furia. Se mai confruntase cu greutăţi şi înainte, mai fusese pus la încercare şi dovedise că poate învinge. În situaţia curentă, trebuia doar să-şi gândească bine drumul şi să conceapă o altă soluţie.

Grigenko se răsuci cu scaunul şi se ridică. Se îndreptă spre tejgheaua de marmură a barului şi îşi turnă două degete de votcă, pe care le bău dintr-o singură înghiţitură. Arsura familiară îi încălzi gâtul şi simţi cum se mai calmează.

Un aspect în favoarea lui era că nu apăruse niciun indiciu conform căruia altcineva ar fi ştiut despre descoperirea petrolului. Acest lucru îl plasa cu mult înaintea altcuiva din regiune. Informaţia însemna putere şi, pentru moment, era toată a lui. Administraţia curentă respinsese încercările lui preliminare de a cumpăra favoruri, însă asta putea foarte bine să fi fost o chestiune de preţ – era adevărat că fusese zgârcit, gândindu-se că n-avea rost să arunce cu banii, în condiţiile în care localnicii nu ştiau ce deţin. Poate că venise momentul să mai adauge nişte bani şi să mărească miza. Timpul nu era de partea lui de această dată şi fiecare zi care trecea fără o înţelegere semnată era o zi în care un rival se putea strecura pe lângă el ca să-i fure afacerea.

Examinase mai multe scenarii înainte de a decide că mişcarea îndrăzneaţă de a elimina guvernul existent era cea mai promiţătoare pentru el. Una dintre posibilităţi fusese aceea de a face lobby pentru a determina guvernul să numească gruparea lui drept compania de petrol naţională de facto şi să lichideze aranjamentele avute cu alte echipe de prospectare. O astfel de acţiune unilaterală din partea guvernului ar fi întâlnit o serie de piedici serioase, dintre care una deloc neglijabilă ar fi venit din

partea companiilor americane, care şi-ar fi dorit o şansă să obţină afacerea. De aceea preferase viclenia şi violenţa ascunsă.

Poate că fusese o greşeală strategică.

Yuri fusese foarte entuziasmat în ceea ce priveşte lovitura militară, argumentând că destabilizarea ţării va conduce către o administraţie mai flexibilă în viitor. Imediat ce şi-ar fi construit afacerea, ar fi anunţat descoperirea, iar guvernul ar fi devenit erou – în doar câţiva ani, s-ar fi adăugat miliarde la bilanţ, eliminând întreaga datorie naţională şi transformând mica republică bananieră într-una relativ prosperă. Grigenko ar fi încasat optzeci de cenţi la fiecare dolar pentru rolul său în furnizarea infrastructurii necesare, însă el era cel care făcea cea mai grea muncă. Banii ar fi fost din belşug şi compania lui ar fi ajuns peste noapte de la statutul de jucător inexistent la unul de categorie grea pe piaţa americană.

Mai turnă o duşcă de tărie în pahar. O înghiţi după ce o plimbă prin gură pentru a-i aprecia mai bine savoarea.

Acesta era un pas înapoi, dar unul pe care îl putea recupera. Trebuia doar să-şi păstreze cumpătul şi să joace inteligent. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să angajeze o nouă echipă de protecţie. Indiferent ce se întâmplase cu Yuri, astfel de greşeli nu puteau fi tolerate – mai întâi, fiascoul din Trinidad, apoi asasinatul eşuat în Israel… Era clar că Yuri ori devenise neglijent, ori îşi pierduse îndemânarea. Nici nu avea vreo importanţă care din cele două era. Grigenko nu-şi permitea să aibă experţi de mâna a doua în slujba lui. Yuri fusese cândva cel mai bun, dar nu mai era şi venise timpul să-l pensioneze. Dacă avea să-şi facă din nou apariţia, un glonţ în ceafă pe una din străduţele Moscovei avea să încheie definitiv colaborarea lor.

Se lăsă pe scaun, oftând.

Ceea ce ar fi trebuit să fie o săptămână încununată cu victorie se soldase cu cea mai mare înfrângere.

Lucrurile nu puteau rămâne aşa.

Era timpul să se ridice şi să înceapă să se mişte din nou. Îi delegase prea multă responsabilitate lui Yuri, iar acesta îl dezamăgise. Era o lecţie de învăţat din asta. Dacă voia ca un lucru important să fie bine făcut, trebuia ca el să se implice activ şi să nu încredinţeze totul subordonaţilor. Nu existau scurtături.

Gândindu-se la ceea ce avea de făcut în continuare, deschise agenda rotativă, şi scoase o carte de vizită. Stând pe scaun, îşi ridică picioarele pe birou şi se lăsă pe spătar, apoi formă un număr de telefon.

— Andrei! Sunt Mikhail Grigenko. Da, da, a trecut mult timp. Prietene, cred că astăzi este ziua ta norocoasă. Poţi veni să luăm prânzul împreună?

Tom îşi şterse sudoarea de pe faţă în timp ce întorcea maşina pe podul cu o singură bandă de mers al oraşului, denumit, în mod optimist, Hopeville, aflat la nord de Punta Gorda. Afurisitul de Nissan îi făcea iar probleme, fie din cauza combustibilului de proastă calitate cu care-l alimenta, fie din cauza sistemului de alimentare care se stricase. Se poticnea şi protesta, târându-se pe deasupra apei, iar Tom promise că a doua zi avea să îi schimbe filtrul de benzină, indiferent de vremea de afară.

Camioneta veche se cutremură ca un astmatic prins într-o furtună de praf când făcu la stânga pe un drum de pământ care ducea spre casa lui.

— Hai, iubire! Mai rezistă un pic, se rugă, mângâind bordul maşinii cu speranţă, ca şi cum această încurajare avea să determine cu adevărat rezistenţa vehiculului.

Motorul îşi dădu ultima suflare cu un icnet şi farurile se stinseră. Maşina mai înaintă un pic din inerţie. Trase pe dreapta în iarbă, înjură, apoi coborî şi îşi continuă drumul pe jos spre casă. Mai avea încă vreo nouăzeci de metri de drum.

Căldura era insuportabilă chiar şi la ora zece seara. În timp ce îşi târa picioarele către casă, începu să se apere de ţânţarii care îl asaltau.

Glonţul tras dintr-o armă cu amortizor îl atinse în ceafă

chiar în momentul în care intra pe prispa casei. Căzu în faţă, mort.

Ucigaşul se apropie din spate, răsuci trupul mort cu piciorul, îi scoase telefonul din buzunar şi formă un număr.

— Problema a fost rezolvată. Trimite pe cineva să-l arunce în ocean, ca să se ocupe rechinii de el. Nu avem nevoie de alte întrebări.

— În cinci minute.

— Eu o şterg de-aici.

Capitolul 29

O tânără blondă superbă, cu păr scurt, coafat ostentativ şi purtând o salopetă din piele neagră, care-i venea ca un al doilea rând de piele, stătea în dreptul unei mese de ruletă din Salonul Europa al renumitului Grand Casino de Monte Carlo. Miza cinci mii de dolari la o rundă. Sosise cu o oră înainte şi câştiga – avea în dreptul ei o grămadă de jetoane în valoare de două sute de mii de dolari, după ce începuse seara doar cu o sută cincizeci. Un mic grup de admiratori, în mare parte bărbaţi, o priveau cum pierde sau câştigă. Ţinuta ei – fermoare cremate şi suprafeţe suple şi strălucitoare – atrăgea tot atâta atenţie cât o făceau pariurile ei norocoase. Pielea bronzată îi punea în evidenţă fascinanţii ochi migdalaţi, astfel încât era o apariţie de luat în seamă într-un loc obişnuit cu femeile frumoase.

Jet împinse mai multe jetoane pe negru şi făcu un semn aprobator din cap către crupier. Acesta aşteptă ca şi ceilalţi jucători să-şi plaseze pariurile înainte de a învârti roata. Sorbi din apa minerală cu lămâie, iar vârful roz al limbii ieşi seducător ca să recupereze o picătură rătăcită pe buza inferioară. Privirile însoţiră mişcarea de rotaţie, încetinind respiraţia auditoriului. Pauza colectivă fu estompată de exclamaţia ei pentru un nou câştig.

Opulenţa cazinoului avea toate standardele; era înţesat cu oameni înstăriţi de pe tot cuprinsul Europei, Rusiei şi Orientului Mijlociu şi era de generaţii locul favorit al celor bogaţi şi celebri. Clădirea emana un aer vechi de bogăţie şi prosperitate şi se bucura de o reputaţie conservată cu grijă de peste o sută cincizeci de ani. Deveni celebru după apariţia lui în câteva filme cu James Bond şi era locul de joacă consacrat al celor înstăriţi. Se afla într-o ţară în care aveai nevoie de un venit minim de cinci sute de mii de dolari pe an ca să poţi locui acolo.

Jet îşi lăsă capul pe spate, râzând la comentariul flatant al unui domn extrem de arătos. Era un elveţian cu vârsta

de aproximativ patruzeci de ani, care-i şoptise la ureche felicitări pentru câştig. Îi străluciră ochii în lumina candelabrelor, în timp ce-şi flutură degetul către pretendent. Acesta era la fel de fascinat de ea precum toţi ceilalţi bărbaţi de la mesele alăturate, care luaseră o pauză de la propriile activităţi ca să-i urmărească jocul.

Roata continuă să se învârtă, oferind recompense şi suferinţe în acelaşi fel. Crupierul, lipsit de sentimentalisme, juca rolul maestrului de ceremonii într-un ritual fără sfârşit al capriciosului dans al zeiţei Fortuna.

Telefonul pe care îl ţinea în mână vibră. Jet aruncă o privire asupra mesajului, pe care apoi îl şterse. Erau două cuvinte care marcau adevăratul început al serii pentru ea.

E aici.

Samuel Terin era o legendă a Hollywoodului, un regizor iconoclast, apropiat al multor celebrităţi de top. Era frecvent asociat cu o starletă a momentului. Ultimele trei filme ale sale înregistraseră succese majore de casă şi înfăţişarea lui aparte, cu părul lung şi barbă nerasă de o săptămână, încă îl făcea atrăgător. Apărea macho chiar şi la cei cincizeci şi ceva de ani, iar figura lui era recunoscută imediat peste tot în lume. Era un obişnuit al cazinoului, fiind considerat cel mai râvnit burlac de pe holurile acestuia – atunci când nu era prins cu producţia unui film, îşi petrecea în mod obişnuit primăvara şi începutul verii la vila sa de la periferia oraşului Saint-Jean-Cap-Ferrat din sudul Franţei. Se afla în apropiere, la o aruncătură de băţ.

Jet aflase din presă şi din dosarul pe care David îl primise de la omul său de legătură american că jocul lui de noroc preferat era ruleta – la fel cum aflase despre reputaţia lui de fustangiu depravat şi despre preferinţele lui secrete pentru *bondage*[24], dominare şi practici sadomasochiste – uneori la un nivel atât de dur, încât fusese nevoie de compensaţii financiare considerabile pentru a ţine departe de atenţia publicului larg chestiuni sensibile. Era atras de femeile tinere, blonde, atletice şi

[24] Practică erotică ce constă în imobilizarea unor părţi ale corpului partenerului cu scopul intensificării experienţei actului erotic (n. tr.).

educate; cu cât mai exotice şi mai atrăgătoare, cu atât mai bine. Se pare că avea o slăbiciune pentru tipul dominant, dar nu cel nemţesc sau masculin, ci unul mai eclectic şi mai rafinat. Gusturile sale mergeau în ultimul timp în Europa către franţuzoaice şi olandeze.

Toată înfăţişarea lui Jet fusese gândită ca să-l atragă: ţinuta din piele, coafura, pariurile riscante, parfumul puternic care era unul dintre preferatele lui. Dosarul fusese întocmit foarte amănunţit – aproape la fel, dacă nu chiar mai bun decât cele pe care le primea când lucra pentru Mossad. Contactul lui David din cadrul CIA fusese de un real folos în această situaţie, pentru că se obţinuse şi un set de planuri ale unui secret mai bine păzit decât orice dispozitiv nuclear.

Grigenko era genul de nou îmbogăţit căruia îi plăcea să se bucure de faima pe care doar Hollywoodul o putea oferi. Avea prieteni o mulţime de actori, producători şi regizori. Unul dintre aceştia era copilul teribil al industriei filmului, extravagantul şi eternul subiect al ştirilor de senzaţie, Samuel Terin. În noaptea aceea, Grigenko oferea o serată la bordul iahtului său de optzeci de metri lungime, ancorat în cea mai apropiată cală de lansare de la gura portului. Se afla la doar câteva sute de metri distanţă de cazinou. Se zvonea că pe lista invitaţilor se afla nu doar Terin, dar şi un cântăreţ a cărui carieră era în plină ascensiune, precum şi câştigătorul Oscarului de anul trecut pentru cel mai bun actor; amândoi erau musafiri ocazionali ai ambarcaţiunii considerate o bijuterie a flotei ruseşti, *Petrushka.*

Probabil că paza de la bordul vasului avea să fie ermetică, alcătuită din obişnuitul contingent de puşcaşi marini împreună cu un echipaj de poliţie la debarcader – chiar şi un miliardar precum Grigenko trebuia să fie discret într-o ţară străină, unde localnicii nu priveau cu ochi buni gărzile ostentative înarmate până-n dinţi. Iahtul lui nu era nici pe departe cel mai mare din port în noaptea aceea şi nici nu era el cel mai bogat dintre proprietarii de ambarcaţiuni – câţiva dintre reprezentanţii de viţă nobilă din Orientul Mijlociu care frecventau principatul cheltuiau

anual echivalentul întregii averi a lui Grigenko doar pentru distracţii. Se aşteptau ca forţele de securitate să fie o prezenţă discretă pentru ca un rus parvenit şi îngâmfat să primească tratament preferenţial doar până la un punct. În Rusia, oamenii lui ar fi defilat pe străzi cu mitralierele la vedere, dar asta nu era posibil în Monaco, unde discreţia era preţuită.

Asta nu însemna că aceştia nu erau înarmaţi. Armele erau ascunse, în încercarea de a trece neobservate – oaspeţii la petrecerea lui Grigenko nu erau obişnuiţi să se afle în preajma unor oameni echipaţi ca pentru război. Echipajul de pază al lui Grigenko era îmbrăcat în costum şi cravată, cu pistoalele ascunse în tocurile de umăr, însă aveau expresii fioroase, în ciuda ţinutei de gală.

Samuel purta un sacou din mătase neagră şi o cămaşă orbitor de albă, completate cu o cravată dichisită, în culorile roşu şi albastru – un moft renumit de-al său la care nu renunţa, indiferent de continent sau de anotimp. Păşea pe holurile cazinoului, urmat de paza lui de corp şi de doi invitaţi, în căutarea unei distracţii înainte de a-şi face apariţia la petrecerea lui Grigenko cu întârziere, cum cereau uzanţele.

Mulţimea lăsă din nou să-i scape un suspin suav în momentul în care Jet îşi împinse pariul pe roşu. Ajunse la douăzeci de mii de dolari. Un prinţ măsliniu aşeză unul identic lângă al ei, apoi urmă un văr posac al sultanului din Brunei. Crupierul anunţă obişnuitul *Les jeux sont faits*[25] şi bila îşi reluă ocolul ameţitor. Toţi ochii erau aţintiţi asupra blondei şi a norocului ei uriaş. Bila care venea din sens opus sări, se rostogoli şi se opri într-un final pe 36 roşu – din nou câştigător. Un murmur străbătu mulţimea, în timp ce crupierul împinse către ea şi către ceilalţi doi jucători norocoşi câte o grămăjoară considerabilă de jetoane. Jet luă un jeton de o mie de dolari şi-l aruncă crupierului în semn de mulţumire, în timp ce câţiva dintre admiratori aplaudau aprobator, uşor.

Jet simţi parfumul lui Samuel înainte să-l vadă. Acesta se

[25] Jocurile sunt făcute (în limba franceză, în original) (n. red.).

aplecă spre ea, de parcă se cunoşteau, şoptindu-i la ureche.

— Bine jucat! Se pare că ai un club de admiratori care te susţin.

Zâmbi din ochi amuzată şi îi atinse în treacăt obrazul cu buzele când se aplecă spre el ca să-i şoptească răspunsul:

— Mersi, spuse cu un uşor accent franţuzesc.

Jet puse din nou patruzeci de mii de dolari pe roşu, provocând mulţimea de spectatori să tragă adânc aer în piept şi să murmure de admiraţie. Se prefăcu că-l ignoră pe Samuel la fel cum îl ignora pe tânărul prinţ. Roata se învârti din nou şi patruzeci de mii de dolari ai lui Samuel se aşezară lângă ai ei.

Crupierul strigă numărul 8 negru şi mulţimea oftă într-un glas. Tensiunea era palpabilă, în timp ce crupierul retrase jetoanele în vistieria casei. Îl simţi pe Samuel apropiindu-se.

— Ghinion!

Ea îi răspunse printr-un zâmbet ameţitor, cu ochii strălucind de promisiunea unor bogăţii mai mari.

— Ştii cum se spune… cum vin, aşa se duc…

Îşi aşeză mâna peste a lui şi o lovi uşurel, ca şi cum ar consola un copil a cărui jucărie preferată se stricase, apoi plasă şaizeci de mii de dolari din nou pe roşu. Samuel o urmă imediat.

Crupierul urmări cu ochii antrenaţi cum jucătorii de la masă îşi plasau pariurile. Învârti roata, ţinând bila deasupra capului ca să o vadă toţi şi o lansă cu aplomb pe cercul în mişcare. O parte din supraveghetorii de pe etaj se adunaseră şi ei în jurul mesei ca să urmărească jocul şi pe Jet. Când o tânără apărea cu poşeta plină cu bani şi câştigurile depăşeau o limită, conducerea localului devenea atentă.

Samuel se aplecă spre ea pentru a treia oară.

— Dacă vom câştiga, vii să bei un cocktail cu mine pe iahtul unui prieten la ceea ce promite să fie petrecerea sezonului? îndrăzni el.

— Chiar aşa de plictisită par? Credeam că o ascund de

minune, se alintă ea, făcând un botic adorabil.

Vocea crupierului crescu în intensitate când anunţă numărul.

— Numărul 7 roşu. Tânăra doamnă câştigă din nou!

Simţi mâna lui Samuel pe braţul ei.

— Hai să mergem să bem ceva! spuse el.

Ea se întoarse şi-l privi de sus până jos, apoi drept în ochi. El nu clipi, dar ea văzu pofta în ochii lui; văzu dorinţa împreună cu speranţa unei noi cuceriri – sau a unui nou stăpân.

— Cineva trebuie să te-nveţe să te porţi, gânguri ea, ridicând o sprânceană.

Un colţ al gurii i se ridică într-un zâmbet imperceptibil, apoi se întoarse către crupier, făcându-i semn cu mâna că a terminat. Un asistent apăru imediat lângă ea, ajutând-o să transporte câştigurile la ghişeu, iar ea aruncă un nou jeton de o mie de dolari, ca un ultim bacşiş pentru casă. Toată lumea aplaudă, chicotind şi murmurând. Jet făcuse impresie asupra publicului recunoscător.

— Mă întorc imediat, domnule îndrăzneţ, i se adresă ea lui Samuel.

Se îndreptă către casierie, de unde reveni câteva minute mai târziu, după ce îşi transferase câştigurile într-un cont, materializat într-un card din plastic cu bandă magnetică. Samuel o privi cum revine la masa de joc, apoi se întoarse către ruletă pentru rezultatul final al pariului său. Era negru, iar el jucase tot roşu.

— Norocul meu s-a dus pe apa sâmbetei după ce ai plecat, se plânse el, cu un zâmbet.

— Să nu uiţi asta, spuse ea. Aşadar, care este numele tău, domnule îndrăzneţ american? Bill Gates? Donald Trump?

El chicoti.

— Nu. Este Sam, Samuel Terin. Fac filme.

— Sunt sigură că faci, îl tachină ea.

— Vorbesc serios. Sunt regizor. Unii spun că mă pricep.

Se îndreptară spre ieşirea principală a cazinoului. Anturajul său era pierdut în mulţime, dornic să-şi încerce

norocul înaintea chefului de pe vasul rusului. Samuel făcu un semn gărzii de corp, care îi urma la aproape douăzeci de metri.

— Îmi pare rău că nu mă uit la filme, spuse ea. Eşti foarte cunoscut? Celebru?

— Depinde pe cine întrebi. Dar mulţi par să considere că da.

— Ah, asta explică abordarea.

Merseră o vreme unul lângă altul, apoi Samuel încetini.

— Eşti singură? o întrebă.

— Cu toţii suntem singuri. În noaptea asta, sunt singură, cu excepţia prezenţei tale de acum. Aş zice că suntem singuri împreună, nu-i aşa?

El îi studie tot mai intrigat linia perfectă a profilului, pe măsură ce interacţiunea dintre ei sporea.

— Bine spus. Reluară mersul. Şi cum te cheamă?

— Mă întrebam când o să ajungi la asta. Sylvia. Sylvia Tronqué, domnule Samuel, regizor ocazional celebru, depinde pe cine întrebi…

Samuel îi luă mâna şi o sărută.

— Încântat!

— Ah! Aşadar, uneori faimosul Samuel are, cum se spune, farmec. Poate noaptea nu va fi atât de plictisitoare cum m-am temut.

— Îmi place cum îmi spui numele.

— Ştiu.

Ieşiră şi Jet îl fixă cu o expresie întrebătoare.

— Şi acum, încotro, Samuel?

— Spre barcă.

— Chiar ai o barcă aici? Nu e un pic prea… clişeu?

— E mai rău. Am un prieten rus bogat, care are o barcă uriaşă. Decadent de luxoasă. Clişeul suprem.

Izbucniră amândoi în râs. Al ei era melodios şi plăcut.

— Decadenţa stă în ochiul privitorului, nu-i aşa? spuse ea.

— Punct ochit, punct lovit.

În drum spre debarcader, Jet îşi strecură braţul sub al lui şi se trase mai aproape de el, apărând pentru restul

lumii ca doi îndrăgostiţi. Simţi cum Samuel îşi încordă muşchii braţului, ca să pară mult mai în formă. Bărbaţii erau caraghioşi.

— Cu ce te ocupi, Sylvia?

— O întrebare şi mai bună ar fi cu ce nu mă ocup, râse ea din nou. Sunt scriitoare.

— Scriitoare? Glumeşti!

— De ce este aşa greu de crezut? Eşti surprins că o femeie e capabilă să lege două propoziţii fără să strige după ajutor?

— Nu! E vorba doar că… Nu mi-am imaginat niciodată că aş putea întâlni o scriitoare sexy, incredibil de frumoasă, îmbrăcată în piele din cap până-n picioare, într-un cazinou.

Jet se apropie şi mai tare de el.

— M-ai cucerit cu „sexy”.

Încercă să o sărute în mers, dar ea se retrase.

— Trebuie să-mi cumperi întâi băutura aia. Îţi aminteşti, aproape celebrule Samuel?

— Eşti incredibilă. Despre ce scrii?

În timp ce botinele ei cu toc cui loveau ritmic asfaltul, se desfăşură brusc în faţa lor portul, în care regalul de iahturi oferea un spectacol care îţi tăia răsuflarea. Apropiindu-se de apă, ea trase adânc în piept aerul sărat.

— Ei bine, Samuel, am crezut că ţi-ai dat seama. Literatură erotică. Deci cărţi indecente, nu-i aşa? Poate că nu sunt la fel de populare ca filmele tale, dar cred că şochează pe multă lume.

Dacă Samuel ar fi fost un peşte, acum s-ar fi smuls din undiţă şi ar fi sărit din apă, într-un dans acvatic al desfătării. Capcana era instalată. Sub nicio formă n-avea s-o lase să-i scape în noaptea care urma. Focuri de artificii explodară deasupra lor, într-un spectacol festiv, pe care nici ea nu l-ar fi putut regiza mai bine.

— Interesant, spuse el, cu o vocea care îi ceda uşor şi imperceptibil, în timp ce simţea că este extrem de aproape de împlinirea celor mai ascunse fantezii.

— Rămâne de văzut. Aşadar, unde este simbolul falic

impresionant şi decadent al prietenului tău?

Capitolul 30

Paza pe vasul *Petrushka* era exact cum se aşteptase. Patru indivizi cu figuri ameninţătoare şi îmbrăcaţi în frac îi întâmpinară la capătul pasarelei care ducea pe puntea din spate a iahtului uriaş. Aceştia îl recunoscură pe Samuel şi-i făcură semn să treacă, dar cerură să verifice poşeta lui Jet şi căutară cu atenţie în ea. Găsiră cardul de plastic de la cazinou, un ruj, gumă de mestecat, o sticluţă cu parfum, telefonul mobil şi un stilou Cartier din aur. Dădură peste două prezervative, iar unul căzu, în timp ce-i scotoceau printre lucruri. Un gardian se grăbi să-l recupereze stânjenit. Ea trimise un zâmbet de o mie de kilowaţi către Samuel, care arăta de parcă tocmai câştigase la loterie.

La bord, un trio cânta jazz în surdină, în timp ce aproximativ treizeci de personaje importante socializau. Stewarzii navigau cu uşurinţă printre ei, purtând platouri cu aperitive şi băuturi. După cum promisese, opulenţa vasului depăşea orice imaginaţie.

— Am auzit că a cheltuit peste trei sute de milioane de dolari pentru ea, spuse Samuel cu nonşalanţă, în timp ce păşeau prin salon, îndreptându-se către bar.

— De o vulgaritate revigorantă. Şi unde este marele om? Prietenul tău, gazda?

— Lângă bar. Vorbeşte cu domnul acela în etate.

Se apropiară de bar şi Grigenko îl privi pe Samuel cu un zâmbet larg.

— Lasă pe oricine să urce la bord, nu-i aşa? Ce-au făcut agenţii de pază? Au plecat deja acasă? spuse Grigenko, îmbrăţişându-l cu entuziasm pe Samuel.

— Am auzit că băuturile sunt gratis până la miezul nopţii, aşa că m-am hotărât să fac o concesie, spuse Samuel, râzând.

— Şi cine este această creatură magnifică? izbucni Grigenko, privind-o pe Jet.

Ea observă că semăna perfect cu geamănul mort. Se luptă să alunge imaginea ochilor muribunzi ai lui Arkadi,

pe când ea îi trecea lama zimţată a cuţitului prin inimă şi căută să zâmbească autentic şi dezinteresat. Jet spera ca expresia să nu o dea de gol în timp ce făcea estimări şi calcule rapide cu privire la şansele pe care le-ar fi avut să scape cu viaţă, după ce i-ar fi înfipt lui Grigenko stiloul în ochi.

— Misha, ea e Sylvia. Sylvia, el e Misha, gazda noastră şi maestrul de ceremonii.

— Încântată, spuse ea, în timp ce Grigenko îi luă mâna şi i-o sărută.

— Încântarea este toată a mea. Bine ai venit în micul meu loc de răsfăţ, Sylvia! Pot să-ţi aduc ceva de băut? întrebă Grigenko, fără să-şi desprindă ochii de pe chipul ei.

— Şampanie. Dacă se poate, franţuzească, spuse ea, iar el zâmbi.

— Există alt fel?

Grigenko pocni din degete şi barmanul se apropie. Ordonă rapid un pahar de şampanie pentru ea şi două votci seci, pentru el şi Samuel.

Băuturile sosiră în câteva secunde. Samuel ridică paharul ca şi cum l-ar inspecta, apoi spuse:

— Pentru noii prieteni!

Apoi cei doi bărbaţi dădură paharele peste cap, cum era obiceiul la ruşi, iar ea sorbi din pahar. Şampanie Veuve Cliquot cu o notă particulară de citrice pe final, precum o probă de ADN.

— Mmm, delicios. Mulţumesc, spuse ea, privind apoi împrejur.

Samuel şi Grigenko se tachinau. Rusul ascultă ciudata poveste despre un actor celebru care aproape murise prin autoasfixiere, dar fusese descoperit în ultimul moment de către asistentul său personal. Pe la jumătatea relatării, Jet s-a scuzat, întrebând unde sunt toaletele. Grigenko indică o toaletă spre capătul salonului şi îi spuse că mai era o alta la etaj, pe cea de-a doua punte de agrement, în cazul în care cea de aici era ocupată. Jet se prefăcu a auzi doar ultima parte din indicaţii şi urcă scările, în căutarea toaletei.

Când ajunse, încuie uşa, scoase telefonul şi formă un număr rapid.

— Sunt înăuntru. Dă-mi cincisprezece minute şi apoi poţi acţiona, spuse.

Ascultă la uşă, să-şi dea seama dacă se apropia cineva, dar nu auzi nimic. Din planurile primite, ştia că un nivel mai sus era puntea pe care se aflau birourile proprietarului – un centru de comandă şi un birou al securităţii, gestionat de cel puţin doi oameni.

Sub punte se găseau şapte cabine mari, împreună cu camera motoarelor, precum şi echipamentele de climatizare şi instalaţia electrică.

Jet căută printre fotografiile din telefon până ce găsi schema cu configuraţia electrică. Trebuia să se mişte repede ca să nu trezească suspiciuni.

Deschise uşa încetişor şi îl văzu pe unul dintre oamenii de la pază la capătul cel mai îndepărtat de la nivelul al doilea. Îi făcu semn cu mâna în care avea paharul cu şampanie şi îi zâmbi. El nu-i întoarse zâmbetul, dar nici nu o cercetă mai atent. Era mulţumită. Majoritatea bărbaţilor n-ar suspecta la o petrecere o femeie frumoasă – un avantaj pe care avea să-l folosească.

Coborî scările din faţa ei şi continuă să o facă până ajunse la puntea inferioară. Îşi croi rapid drum către camera motoarelor, care era accesibilă atât din interior, cât şi de la pupă. Uşa grea şi etanşă se deschise, iar ea se strecură înăuntru şi o închise în urma ei. Întreaga încăpere era vopsită cu alb; era impecabilă şi strălucitoare. Numărând calele motorului uriaş pe partea dinspre port, Jet se opri în dreptul celei de-a treia. Era o cutie înaltă din podea până în tavan.

Deschise panoul cu un pocnet şi Jet sortă rapid cablurile codificate colorat, oprindu-se la două de culoare violet. Deschise poşeta şi căută guma de mestecat. Scoase o lamă, o desfăcu şi o răsuci în jurul capetelor celor două cabluri. Stropi guma cu un jet de parfum şi după câteva momente aceasta începu să pocnească şi să fumege. Senzorii de securitate subacvatici aveau să fie dezactivaţi

peste treizeci de secunde, permiţându-i lui David să se apropie fără să fie detectat.

Închise panoul la loc, apoi se îndreptă spre uşa din faţă. O deschise şi ieşi înapoi pe coridorul unde se aflau cabinele. Merse de-a lungul holului şi auzi paşi pe scări.

Un bărbat cu o expresie dură, îmbrăcat în costum, cobora scările, aşa că deschise prima uşă şi privi înăuntru.

— Ce cauţi aici? N-ar trebui să fii aici, spuse el întâi în franceză, apoi în engleză, cu accent rusesc.

Îi răspunse în franceză:

— Mă uitam la dormitoare. Sunt foarte interesante. Ce amenajare grozavă!

— Va trebui să te rog să te-ntorci la petrecere, domnişoară. În zona aceasta, nu e permis accesul.

— De ce? întrebă ea.

— Pur şi simplu.

— În regulă.

În timp ce se îndepărta agale de el, îi simţea privirea fixată asupra ei. Sorbea din şampanie şi se clătina de-a lungul coridorului, vrând să pară uşor ameţită. Salopeta din piele, chiar dacă nu era foarte practică şi o încingea, fusese o idee inspirată pentru a distrage atenţia oricărui mascul pe o rază de un kilometru şi jumătate.

Reveni la petrecere şi i se alătură tiptil lui Samuel, care se îmbujorase de la votca ingerată în exces şi prea repede. Grigenko era într-un grup de femei tinere, în apropierea punţii din spate. Gesticula larg către clădirile de la malul mării, ale căror lumini calde străluceau şi pulsau când se reflectau în valurile blânde ce unduiau la trecerea prin gura portului.

— Ţi-a fost dor de mine? se alintă ea, strecurându-şi iar braţul pe sub al lui.

— Desigur. Nu mă pot gândi la nimic altceva de când te-am văzut pentru prima dată în cazinou. Cum e şampania?

— Delicioasă. Băutura ta cum e?

— Îşi face treaba, deşi votca nu este de obicei alegerea mea.

— Nu este? Se apropie şi mai mult de el. Care este

alegerea ta, Samuel?

— În noaptea asta, eşti tu.

— Eşti sigur că te descurci? Am tendinţa să fiu uşor… sălbatică şi uneori chiar agresivă.

Dacă era posibil ca un bărbat să moară, să ajungă în rai şi să fie în acelaşi timp şi pe pământ, Samuel tocmai atinsese acest nivel.

— Sunt sigur că nu mă sperii.

— Care e otrava ta? îl întrebă, indicând spre paharul gol.

— *Scotch single malt,* dacă au. Sec.

Jet îi luă paharul şi făcu semn barmanului, căruia îi comunică preferinţa lui Samuel. Acesta luă un alt pahar în care turnă generos, apoi Jet i-l înmână.

— Vorbeam despre faptul că nu te sperii aşa uşor…

— Pot să fiu la fel de aventuros ca oricine, spuse el.

Jet observă că vorba lui începea să i se împleticească.

— Nu mai spune! Crezi că putem găsi nişte frânghie pe aici şi un loc mai… retras?

Samuel făcu ochii mari şi dădu scotch-ul pe gât din două înghiţituri.

— Am căutat un loc mai devreme, dar unul dintre paznici mi-a spus că e interzis accesul la cabine.

— Îl cunosc pe proprietar. Dă-mi o secundă, îi spuse şi îşi croi drum prin mulţime, spre locul unde Grigenko ţinea un sfat.

După o discuţie scurtă, presărată cu hohote de râs şi priviri în direcţia ei, Samuel reveni, aprins la faţă ca un şcolar.

— E în regulă. Putem folosi orice cameră, în afară de dormitorul principal.

— Şi sfoara?

— Unul dintre agenţii de pază ne va lăsa un colac de sfoară pe hol. Să-i dăm doar câteva minute.

Samuel se lipi strâns de ea. Entuziasmul său era palpabil.

— Nu e un pic înfricoşător să ai oameni de pază peste tot? întrebă ea.

— E rus. Aşa fac ei.

Jet făcu semn pentru încă un pahar, dar de data asta ceru şampanie pentru amândoi. Apoi atinse gâtul ei cu nasul, în timp ce le erau oferite paharele de şampanie.

Jet arătă către un servitor care tocmai trecea cu o tavă cu mâncare.

— Poţi să-mi aduci una din acelea? Arată delicios.

— Tot ce doreşti, spuse el, ţâşnind în căutarea unui steward.

Jet dădu drumul în pahar unei pastile mici şi galbene, pe care o ţinuse ascunsă în palmă, apoi amestecă încet cu degetul. Până ce el se întoarse cu un aperitiv pentru ea, aceasta se dizolvase în băutura spumoasă. Gustul ei neobişnuit avea să fie mascat de aroma de stejar a băuturii şi de amorţeala simţului gustativ produsă de băutura spirtoasă dinainte. Gustă dintr-un biscuite cu brânză brie, pe care îl puse apoi pe bar, şi îi înmână paharul cu şampanie.

— Hai să sărbătorim! Pentru noile cunoştinţe, care nu se sperie uşor! recită ea, apoi bău jumătate din pahar dintr-o înghiţitură.

Samuel o urmă, terminându-şi băutura din pahar, aşa cum ea anticipase. Avea cinci minute la dispoziţie înainte ca el să leşine şi să rămână aşa cel puţin pentru o jumătate de oră.

— Hai să găsim o cameră. Am nevoie de atenţie… în cel mai dur mod posibil, îi murmură ea în ureche.

Apoi îl luă de mână şi îl conduse către scările ce duceau la nivelul inferior. Auzea grupul din jurul lui Grigenko amuzându-se. Ăsta era un semn bun.

Sfoara îi aştepta la uşa celui de-al doilea dormitor principal. Jet o ridică, în timp ce Samuel bâjbâia în jurul clanţei, încercând să deschidă uşa. Abilităţile sale motorii erau încetinite. Jet îşi strecură mâna pe lângă el, ajunse la clanţă şi deschise uşa. Îl conduse spre patul matrimonial.

— Ai fost un băiat rău azi, Samuel! Ai cunoscut o fată şi, după nici o oră de la primele cuvinte schimbate, încerci să o convingi să te lase să abuzezi de ea? Eşti un animal mizerabil, în călduri, dragule. Scoate-ţi pantalonii şi arată-

mi de ce eşti în stare! îi ordonă ea pe un ton autoritar, care crescu mai mult excitaţia lui Samuel.

Pentru un efect suplimentar, plesni capătul frânghiei de pat, ca un bici.

— Sunt mizerabil. Sunt pervers şi obraznic, mormăi el, aproape neinteligibil.

— Întinde-te şi hai să dăm jos hainele! Nu mai pot să aştept!

Samuel îşi lăsă capul pe pernă şi pipăi cămaşa cu degete amorţite. Când începu să sforăie, aproape reuşise să-şi scoată pantalonii. Jet termină treaba în locul lui şi, după ce îl dezbrăcă complet, îi legă încheieturile mâinilor şi ale picioarelor de capetele patului, fără să piardă o secundă. Dacă cineva ar fi deschis uşa din greşeală, s-ar fi retras imediat; părea evident că Samuel era prins cu ceva important şi n-ar fi privit cu ochi buni întreruperea.

Jet privi ceasul. Peste şase minute, David se va afla în poziţie, la babord. Sarcina ei de pe vas fusese să dezactiveze sonarul – lucru pe care îl făcuse – şi să creeze o diversiune, care să-i permită lui să urce la bord.

Se apropie de uşă şi o deschise puţin. Privi pe hol. Era liber; gărzile erau ocupate cu patrularea zonelor unde se aflau musafirii. Se deplasă fără zgomot sub scările care duceau spre camera tehnică şi se strecură în compartimentul motoarelor.

Patru minute.

Pe măsură ce se apropia de generatoarele care furnizau curentul electric pe vas, zgomotul era din ce în ce mai puternic. Funcţionau trei dintre ele. Alimentarea cu energie de la sol nu era rentabilă pentru o acostare temporară. Merse către primul generator şi îi ridică atent carcasa, căutând setul de amorsare. Îl găsi. Privi în jur şi văzu o cutie cu scule, etichetată cu grijă, fixată lângă peretele vecin. Deschise un sertar, alese o cheie şi slăbi cu dexteritate un şurub al sistemului de amorsare. Făcu la fel şi cu celelalte generatoare. Când fu gata, privi iar ceasul, aşteptând ca secundarul să treacă de ora stabilită. Scoase primul şurub şi turnă în cavitatea deschisă o treime din

lichidul ce ţinea loc de cerneală în stiloul Cartier, apoi strânse şurubul la loc. Repetă operaţiunea pentru celelalte două generatoare şi aşeză cheia la locul ei. Închise carcasele. Se apropie de panoul electric şi stinse întrerupătorul setului de acumulatori; când generatoarele aveau să cadă, în întunericul şi confuzia generală, erau necesare cel puţin trei sau patru minute înainte ca bateriile să pornească alimentarea sistemului de urgenţă. Întrerupătorul închis avea să fie considerat drept o scăpare sau o neglijenţă a personalului de întreţinere.

Căută în geantă şi scoase încă două lame de gumă de mestecat, pe care le înfipse în ghemul de fire ascuns vederii, de deasupra întrerupătorului, apoi scoase capacul tubului de ruj şi îl înfipse lângă fire. Când termină, îl răsuci spre partea de jos.

Când tocmai se pregătea să iasă, primul generator începu să cedeze şi becurile de deasupra ei pâlpâiră o dată. Apoi, din nou.

În momentul în care ajunse la scările care duceau pe puntea principală, curentul pe vas se opri complet, cu zgomot, cufundând *Petrushka* în întuneric.

Capitolul 31

Jet auzi exclamaţiile de uimire ce veneau dinspre puntea superioară în timp ce păşea cu grijă pe trepte. Vocile surescitate reverberau între pereţii din lemn ai salonului principal şi erau întrerupte de zgomotele aparatelor de emisie-recepţie ale gărzilor de corp care treceau în revistă situaţia.

Vocea lui Grigenko răsună, amuţind valul de speculaţii şi întrebări.

— Prieteni! Aceasta este doar una dintre bucuriile deţinerii unei ambarcaţiuni. Probabil că este vorba de un întrerupător care s-a decuplat. Curentul va reveni curând. Până ce oamenii mei rezolvă această situaţie, vă propun să ne îndreptăm spre puntea din spate care este descoperită, unde vom beneficia de luminile portului. Se mai întâmplă, câteodată. Nu aveţi de ce să vă îngrijoraţi.

Vocea rusului era calmă, puternică şi sigură. Invitaţii se întoarseră către uşile deschise din sticlă, care separau prova de salonul de recepţie. Toată lumea se deplasă spre puntea suficient de încăpătoare. Fără a deveni aglomerată, aceasta ar fi putut să găzduiască un număr dublu de persoane. Râsul unei femei spintecă noaptea; se împiedicase şi era pe punctul de a se prăbuşi în imensa cadă cu hidromasaj, în care puteau intra douăsprezece persoane. O salvă în ultimul moment partenerul ei. Agenţii de pază stăteau unul lângă celălalt şi supravegheau puntea agitaţi; erau îngrijoraţi de noile pericole ce puteau apărea pentru gazda lor. Dacă pe una dintre clădirile din apropiere s-ar fi aflat un lunetist; le-ar fi fost imposibil să îl protejeze în spaţiul deschis.

Una dintre gărzi se apropie de Grigenko, aflat încă în spatele uşilor de sticlă blindată, şi purtă o discuţie scurtă cu acesta. Îi recomanda să nu se alăture invitaţilor pe punte. Un alt bărbat se apropie de ei şi îi lumină drumul cu o lanternă. Grigenko transmise rapid o serie de instrucţiuni precise; vocea lui nu mai semăna deloc cu

jovialitatea gazdei de mai devreme.

— Descoperiţi ce s-a întâmplat! Vreau să am lumină şi aer condiţionat în şaizeci de secunde! Aţi înţeles? Aduceţi mecanicul la generator ca să verifice de ce acumulatorii n-au preluat furnizarea de urgenţă. Ar fi trebuit să intre în funcţiune imediat după ce a picat generatorul.

— Da, domnule, aprobă omul, apoi vorbi în staţia sa.

— Urc la centrul de comandă. Ceva nu e în regulă, spuse Grigenko, apoi se îndreptă către scări, urmat de cel care ţinea lanterna.

Invitaţii continuară plimbarea pe puntea din spate a vasului. Sentimentul pericolului se disipă odată cu muzica; trupa de jazz îşi adusese instrumentele afară şi reîncepu să cânte. În curând, se auziră hohote de râs şi veselie, care erau purtate pe aripile nopţii şi de ecoul apei spre echipajul de poliţie din Monaco, ce se deplasa pe debarcader la o oarecare depărtare, pentru a oferi mai multă intimitate petrecăreţilor.

David aşteptă stingerea luminilor şi legă echipamentul de scufundări, geanta cu masca şi labele de înot de frânghia care ancora vasul în partea din faţă. Când se produse stingerea, se căţără cu mişcări experte pe frânghia groasă de la acostament până la babord, trecând neobservat prin mijlocul agitaţiei provocate de pana de curent. În mai puţin de nouăzeci de secunde reuşise să escaladeze balustrada din faţă a vasului şi în următoarele zece avea să scoată din rucsac un pistol cu amortizor şi o armă semiautomată FN P90, echipată şi ea cu amortizor.

Îşi introduse în ureche o cască minusculă, apoi scoase telefonul şi formă un număr. După treizeci de secunde, auzi vocea lui Jet în cască.

— Este în salon. Are trei gărzi lângă el. Nu! Aşteaptă! Se îndreaptă spre scările care duc la nivelul superior. Merge pe cealaltă punte sau la centrul de comandă de pe puntea principală.

— Mă îndrept într-acolo, spuse David dintr-o suflare, continuând să se furişeze de-a lungul superstructurii, în

timp ce tălpile de neopren ale costumului de înot îl ajutau să păşească fără zgomot pe suprafaţa lucioasă a carenei.

★

Jet traversă încet salonul principal, încercând să-şi dea seama unde erau poziţionaţi agenţii de pază. Numără opt pe puntea din spate, iar trei urcaseră împreună cu Grigenko. Rămâneau cel puţin alţi nouă la bord, dacă informaţiile furnizate de CIA erau corecte. Rusul călătorea cu un contingent de douăzeci şi patru de oameni când era pe iaht, fără a pune la socoteală echipajul, pilotul elicopterului, mecanicul, căpitanul, secundul, marinarii şi personalul auxiliar. Numără încă patru pe debarcader. Asta însemna că doisprezece se aflau undeva, deasupra salonului.

Merse alături de ceilalţi invitaţi pe puntea din spate şi privi în sus la suprastructura ce se înălţa pe trei niveluri deasupra ei. Putu distinge siluetele a câte două perechi de oameni la fiecare nivel. Supravegheau debarcaderul. În total, şase aflaţi la vedere pe punţile superioare exterioare, opt pe puntea principală şi patru pe chei.

Jet se apropie de muzicanţi, apoi se retrase în obscuritatea salonului şi merse într-un colţ liniştit.

— Ai şase înăuntru împreună cu Grigenko, alţi şase afară, pe punţile superioare, opt aici şi patru pe chei. Terminat.

— Avansez către nivelul centrului de comandă. Când revin luminile, o să am nevoie de cea de-a doua diversiune. Eşti pregătită?

— Afirmativ! La semnalul tău.

Ştia din planurile ambarcaţiunii că exista o a doua scară de serviciu, aflată în faţa barului, lângă bucătărie. În salon era beznă, dar Jet pipăi până ce ajunse la peretele despărţitor din faţă, apoi merse de-a lungul pereţilor de lemn până în capul scărilor.

— Sunt pe poziţie.

— OK. Sunt pe puntea de agrement. Văd doi înăuntru. Mă pregătesc de neutralizare.

Vocea lui David era imperceptibilă.

Exact în momentul acela, unităţile de aer condiţionat porniră cu un zumzet. Urmară frigiderele şi apoi lumini.

De pe puntea din spate răsunară aplauze şi trupa înteţi ritmul. Câţiva petrecăreţi băteau din palme în timp ce basistul ciupea teatral corzile instrumentului său şi apoi îl învârtea.

Unul dintre agenţii de pază îşi drese vocea, solicitând atenţia publicului. Jet scoase telefonul din poşetă şi apăsă tasta de apelare rapidă cu numărul 6.

— Doamnelor şi domnilor, curentul a revenit, aşa că aş aprecia să vă alăturaţi mie şi să revenim în salon. Conducerea portului nu priveşte cu ochi buni zgomotul excesiv, iar acum că…

Jet apăsă tasta 1 a telefonului. Luminile licăriră, apoi se stinseră încă o dată.

Mulţimea murmură, iar trupa intonă acordurile unui cântec funerar, provocând râsete şi mai multe aplauze. Jet profită de moment ca să se strecoare pe casa scării ce ducea spre puntea de agrement şi urcă fiecare treaptă cu grijă în timp ce căuta în poşetă. Scoase de acolo tubul de rimel şi îi răsuci capacul în sens invers acelor de ceasornic. Îl privi cum revine în poziţia originală, cu o serie de clicuri. Îl puse înapoi în poşeta pe care o lăsă în capul scărilor şi se îndepărtă încet şi cu atenţie în spaţiul extrem de slab iluminat.

Poşeta explodă cu un şuierat fosforescent şi fierbinte, apoi întreg conţinutul fu proiectat în afară, împrăştiind lichid inflamabil deasupra balustradei din lemn şi a covorului, care se aprinseră imediat.

În timp ce flăcările se întindeau, Jet auzi la acelaşi nivel sunetul specific al unui foc de armă. Fugi către cutia metalică încastrată în peretele de lângă scări şi trase semnalul de alarmă. Acesta emise un sunet strident de-a lungul şi de-a latul ambarcaţiunii – ştia că sistemul de avertizare era cuplat la un alt set de baterii pe care nu le atinsese.

Gărzile de pe punte se întoarseră şi se pomeniră în faţa spectacolului oferit de flăcările care se căţărau pe draperii

şi avansau către partea din spate a salonului de recepţie. În timp ce se apropiau rapid de uşile de sticlă, Jet îl văzu pe primul gardian cu pieptul sfâşiat, prăbuşindu-se pe spate, şi pe cel de-al doilea răsucindu-se, în momentul în care un glonţ îi sfărâmă craniul. Zăceau amândoi fără suflare într-o baltă de sânge, aşa că Jet alergă către cel mai apropiat de ea, îi ridică pistolul şi îl încărcă, înainte să se întoarcă. Îl văzu pe David urcând scările către centrul de comandă şi strigă către puntea exterioară:

— O, Doamne, e un incendiu aici! Foc! Foc! ţipă ea către cei doi agenţi de pază pe care-i văzuse mai devreme, apoi repetă anunţul către oamenii de pe puntea principală.

Panica erupse imediat şi mulţimea se îngrămădi să coboare de pe vas. Flăcările ieşeau acum pe ferestrele punţii de agrement.

Unul dintre oamenii de pază de la nivelul superior se aplecă peste balustradă cu o expresie îngrijorată. Văzând o femeie, îşi deplasă privirea mai departe, spre puntea inferioară. Ea strigă din nou „foc”. Tovarăşul care i se alătură fu mai perspicace şi intui un pericol, indiferent de spusele femeii. Întinse mâna către toc, dar ea deschise focul asupra lui, îl lovi în piept, apoi trase două focuri către partenerul lui, pe care-l nimeri în gât.

Auzind focurile de armă, cei de dedesubt îşi pierdură cumpătul. Izbucniră ţipete de groază. Se luptau din răsputeri să se îndepărteze de noul pericol, în timp ce agenţii de pază din jur scoteau armele, amplificând haosul.

Jet sări pe scara metalică ce ducea de la puntea de agrement către centrul de comandă. Abia urcase trei sferturi din ea, că auzi zgomotul de percuţie al armei semiautomate FN P90. Era destul de clar, în ciuda amortizorului. Îi răspunseră alte focuri, iar mica mitralieră îşi reluă tirul.

Jet se rostogoli pe punte şi folosi trupul căzut al unui agent de pază drept scut. Una dintre ferestrele din apropiere, atinsă de gloanţe, se făcu opacă. Se târî până lângă uşă şi când capul unui alt agent de pază apăru în raza ei vizuală, trase şi îl sfărâmă.

Sunetul alarmei era mai puternic pe această punte, dar urechile îi ţiuiau din cauza zgomotului provocat de schimburile de focuri. Auzi şi mai multe focuri înăuntru, apoi vocea tensionată a lui David din cască:

— Sunt lovit.

Nu!

— Unde eşti? Cât e de rău?

David gemu, apoi răspunse:

— Lângă camera de supraveghere. Am fost lovit în piept. Nu e bine.

— Vin. Unde e Grigenko?

— Lângă puntea principală. Are doi agenţi cu el. Ceilalţi sunt morţi.

— Ajung la tine într-o secundă. Rezistă!

Jet porni prin întuneric. Avea imprimat în memorie planul nivelului pasarelei. Auzi în cască un foc de armă, apoi un geamăt de durere. *Îl omorau.*

Alergă ghemuit către locul unde credea că se află David, când, deodată, patul unui pistol o lovi în ceafă şi o culcă la pământ. Încercă, fără izbândă, să se răsucească şi să tragă asupra atacatorului. Pistolul îi căzu cu zgomot la picioare, care îi cedară şi îşi pierdu cunoştinţa. Apucă să mai vadă luminiţele comenzilor de urgenţă de pe puntea principală care se mişcau vesele, apoi noaptea se lăsă asupra ei şi totul se acoperi de linişte.

Capitolul 32

Jet simţi miros de fum. Când reuşi să întredeschidă ochii, înţelese că fusese târâtă lângă David, a cărui respiraţie şuiera şi a cărui rană din piept sângera la fiecare gură de aer pe care o trăgea cu greu.

— Domnule, trebuie să părăsiţi vasul. Poliţia este pe chei şi insistă să urce la bord. Este urmată de pompieri. Vasul nu poate fi salvat – nivelul acesta va fi acoperit de apă în câteva minute. Trebuie să plecaţi.

Vaslav, şeful detaşamentului de securitate, îl ţinea pe Grigenko, împiedicându-l să se apropie.

— Vreau s-o ucid eu, insista Grigenko.

Dar vocea lui fu acoperită de zgomotul puternic al unei crăpături şi de o explozie înfundată, care zgudui vasul sub picioarele lor.

— Dacă mai au loc împuşcături în timp ce poliţia este în proximitate, domnule, vor reţine pe toată lumea şi lucrurile se pot complica foarte rău pentru dumneavoastră. Oricum, vom avea multe explicaţii de dat, dar, dacă avem noroc, focul va distruge cele mai multe dovezi ale împuşcăturilor.

— Dă-mi un cuţit! Îi tai capul şi o să dansez cu el pe podul suspendat, răcni Grigenko.

— Mă ocup eu de acest aspect. Trebuie să plecaţi acum. Puteţi pilota elicopterul? Pilotul e pe ţărm la noapte.

— Dacă nu mă grăbesc, cred că mă descurc. Am luat câteva lecţii. E mai greu pe timp de noapte, dar mă voi descurca.

— Rămâneţi la altitudine joasă, ca să evitaţi radarul. Aterizaţi în apropierea aeroportului din Nisa şi veţi zbura către Moscova înainte să-şi dea cineva seama de ce s-a întâmplat. Până ce vor termina de interogat pe toată lumea, veţi ajunge acasă, salvat ca prin minune dintr-o tentativă de omor. Vom clarifica restul în siguranţă, de la distanţă – autorităţile vor uita repede incidentul când vor descoperi că singurele victime făceau parte din personalul dumneavoastră de pază. Arătă spre Jet şi David. Aceştia

doi nu există, trupurile lor nu vor fi găsite. Suntem la doar treisprezece kilometri de aeroport, aşa că n-ar trebui să aveţi probleme să ajungeţi acolo. Amintiţi-vă să păstraţi luminile de navigaţie stinse şi să zburaţi aproape de apă, îl avertiză Vaslav.

Grigenko aprobă cu un mormăit. Vaslav avea dreptate. Merseră lângă Jet, care zăcea pe podea, în apropierea lui David. Rusul o lovi cu piciorul în coaste, iar oasele trosniră la impactul cu vârful pantofului său.

— Asta e pentru fratele meu, javră! Să putrezeşti în iad!

Scuipă. Stropi de salivă acră căzură pe faţa ei inertă.

— E leşinată. Haide, nu-ţi pierde vremea! Promit că în două minute va fi moartă. O voi sugruma eu însumi, îi dădu Vaslav asigurări.

— Bine. Hai, Oleg! Tu vii cu mine! Să mergem! ordonă Grigenko şi al doilea om li se alătură din camera de comunicaţii.

— Dar calculatorul şi…

— Nu contează. S-a sfârşit. Mişcă! spuse Vaslav.

Grigenko mai aruncă o privire către Jet, apoi îl fixă pe Vaslav.

— Violeaz-o! Vreau să abuzezi de ea în toate felurile oribile la care te poţi gândi. Distruge-o! Filmează totul cu telefonul! Să nu mă dezamăgeşti, Vaslav!

Bărbatul încuviinţă cu un gest al capului. S-ar putea să fie timp pentru asta şi ideea îi trecuse deja prin minte, după ce apucase să o vadă mai bine.

Urmat de Oleg, Grigenko urcă scările la nivelul următor, unde îl aştepta elicopterul personal, folosit pentru transferul la sol. Când ajunseră pe pista de decolare, Oleg desprinse chingile care ţineau mijlocul de transport pe loc, tuşind din cauza norului greu de fum ce se ridica dinspre puntea de agrement. Grigenko urcase deja în cabina pilotului şi operă câteva comenzi. Demarorul hurui. Porni motorul şi, imediat după aceea, rotorul prinse a se învârti lent.

Oleg semnală că totul era în regulă, deschise uşa pe partea copilotului şi urcă lângă Grigenko.

După câteva tentative eşuate, rotorul prinse viteză şi mica aeronavă se ridică ezitând. Se înălţă în noapte tremurând, iar Grigenko făcu eforturi mari să menţină elicopterul sub control.

★

Jet simţi cum cineva o târî de lângă David, apoi cum o mână puternică îi căuta fermoarul din faţă al salopetei şi i-l deschise violent. Vaslav se chinui să o dezbrace. Cu respiraţia înnodată în gât, văzu sub pielea salopetei goliciunea ei arămie. Îi trase mânecile de pe braţe, apoi trecu la pantaloni, trăgând de salopetă ca să o dezbrace. Se ridică, manevră cu stângăcie cureaua şi lăsă pantalonii să-i cadă, privind către balustrada pe sub care venea fum încolăcit de pe puntea inferioară. Când va fi terminat cu ea, avea să fie nevoit să coboare în rapel, folosindu-se de unul dintre cablurile de pe pista elicopterului; scările nu mai puteau fi folosite sub nicio formă.

Şi nici nu era posibil pentru cineva să urce.

David bolborosea neputincios alături de ei; viaţa i se scurgea picătură cu picătură, în timp ce coşmarul la care asista se adâncea cu fiecare secundă.

Vaslav îngenunche între picioarele ei şi îşi duse imediat mâinile la gât. Sângele ţâşnea dintr-o rană care pleca din spatele urechii stângi şi ajungea la esofag. Încercă să stăvilească şuvoiul de sânge cu mâini tremurătoare, apoi ochii i se rostogoliră în fundul capului şi se prăbuşi pe punte. Se zbătu lângă ea până ce viaţa se scurse din el într-o baltă ruginie.

Jet se ridică în capul oaselor, strângând în mâna dreaptă cardul de plastic de la cazinou. Apucase să-l scoată din singurul buzunar al salopetei, iar marginea lui rigidă era în mâinile ei experte la fel de eficientă ca o lamă ascuţită. Îl şterse în părul lui Vaslav, apoi îmbrăcă salopeta şi ridică fermoarul, înainte de a se îndrepta către locul în care David încă se lupta să respire.

— David… spuse, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Era pe moarte. Rana din piept sângera cu o spumă roz, semn că fusese atins plămânul. Îi privi faţa pământie.

— Îmi… pare rău, Maya, spuse cu o voce stinsă.

— Nu trebuie să-ţi pară rău pentru nimic, David!

O prinse de braţ cu o mână slăbită şi tremurândă.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— Te iubesc, David!

David clătină din cap.

— Îmi pare aşa de rău. Şi eu te iubesc… N-am vrut să-ţi distrug viaţa…

— N-ai distrus nimic. Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat.

El tuşi, iar sângele îi picură de pe buze şi i se scurse pe bărbie.

— Ascultă! Vreau să ştii… Îmi pare rău pentru copil. Copilul nostru.

Jet se trase înapoi, şocată.

— De unde ştii?

— N-avem timp. Am… aflat. Asta e… important.

— Of, David! Ea a… am pierdut-o. A murit la naştere.

Lacrimile din ochii ei se adunau, amestecându-se cu sângele de pe pieptul lui.

— Nu!

— Ba da, David! Îmi… îmi pare rău.

El scutură din cap şi îi strânse braţul cu putere, surprinzând-o.

— Nu! N-a murit!

Cuvintele lui căzură asupra ei ca un pietroi. Privi în jur, pierdută, neînţelegând.

— Ce vrei să spui? Cum adică… n-a murit? Am văzut-o. Am îngropat-o pe Hannah.

David îi scutură iar braţul cu ultimele puteri, forţând-o să-l privească.

— Trăieşte! Îmi pare… rău. Trebuia… să o… protejez. Nu era… în siguranţă.

— Ai… cum?

— Am aflat şi… i-am cerut doctorului… să o schimbe pe Hannah… cu un bebeluş care murise cu o zi înainte. Mama ei minoră… voia s-o dea spre adopţie…

Un nou acces de tuse se termină cu o grimasă de durere.

Nu mai avea mult.

— Am vrut să-ţi spun… de nenumărate ori… de când ai revenit. Dar n-am… n-am putut. Mi-a fost teamă… că te voi pierde din nou… şi tot nu erai în siguranţă… Grigenko.

Jet era împietrită.

— Mi-ai furat copilul…? M-ai lăsat să trăiesc doi ani cu gândul că e moartă? Începea să priceapă abia acum oroarea; era mai cumplită decât ar fi gândit, decât orice osândă sau expresie a urii.

— A trebuit. Tu… nu vei fi niciodată în siguranţă, indiferent… indiferent ce crezi. Nu te poţi ascunde de trecut. Şi… este şi copilul meu. Am făcut… ce era mai bine pentru ea. Nu pentru tine… sau pentru mine. Pentru ea. Să fie… în siguranţă, spuse el cu vocea pierdută.

Pleoapele începură să-i fluture.

Îl pierdea.

— Nu! Nu! Nu poţi muri! Unde e? Ce-ai făcut cu copilul meu? ţipă ea, apucându-l de costumul de scafandru şi scuturându-l.

Capul îi căzu pe spate şi mormăi ceva către ea.

— Ce? Ce-ai spus? David, nu muri! Unde este?

Cu ultimele puteri, buzele lui tremurară, încercând să articuleze un cuvânt. Jet se aplecă înspre el, apropiindu-şi urechea de gura lui.

— Unde e, David? Unde?

Respiraţia lui şuiera şi clipocea. Trase adânc aer în piept şi închise ochii. Efortul de a rămâne în viaţă ca să-şi răscumpere păcatul de neiertat era prea mare.

— O… ma… ha.

Ultima suflare îl părăsi ca un geamăt. Fu zguduit de un spasm, apoi rămase nemişcat, cu ochii – pe care-i deschisese rostind ultima silabă – pironiţi fără viaţă în tavanul de deasupra lui.

— Nu! Nu, nu, nu! Fii blestemat, David! Fii blestemat…

Îl izbi iar şi iar cu pumnii în piept, repetând fiecare exclamaţie, apoi se prăbuşi peste el suspinând, cu trupul scuturat de durere, într-un amestec de iubire şi de ură. Nu ştia care dintre ele va răzbi.

Flăcările ajunseseră în spatele punţii de comandă şi încăperea se umplu de fum negru. Focul de dedesubt era scăpat de sub control. Camioanele pompierilor opriră cu zgomot pe chei şi i se păru că-i aude pe pompieri vorbind în franceză în timp ce îndreptau furtunurile către vas.

Privi fumul. Fiica ei trăia. Darul cel de pe urmă al lui David fusese să-i redea viaţa. Făcând asta, îşi condamnase amintirea la pierzanie eternă.

Jet întinse mâna şi închise pleoapele lui David, apoi se ridică şi se îndreptă cu greu către puntea de comandă. O staţie de emisie-recepţie de lângă regulatoare prinse viaţă şi auzi vocea lui Grigenko:

— Schimbare de plan. Transmite să pregătească un plan de zbor către Omaha, Statele Unite ale Americii. Ajung în douăzeci de minute. Piloţii să fie gata de zbor când ajung. Şi pune-l pe omul nostru din America să aibă pe cineva pregătit să mă întâmpine, când ajung în locul ăsta din Nebraska. Ai înţeles?

Omaha?

Dar cum?

Cum de ştia Grigenko că fiica ei era acolo?

Jet privi în jur, dar ochii o usturau din cauza fumului. Văzu o luminiţă în camera comunicaţiilor. Merse spre uşă şi privi în încăpere. Ecranul unui laptop era aprins, mergând pe baterie. Se apropie şi văzu un mănunchi de cabluri care conectau hard disk-ul la o cutie mult mai mare. Un motor de decriptare.

Se apropie mai mult şi privi spre ecran. Văzu linii de coduri. Derulă în jos pe pagină şi citi. Probabil că era laptopul lui David, furat din apartament. Informaţiile de acolo fuseseră cruciale pentru Grigenko. Aşa o găsise.

Se părea că David avea şi alte date acolo.

Cum ar fi: planurile lui să o răpească pe Hannah.

Podeaua începea să cedeze sub picioarele ei şi flăcările se înălţau printr-o spărtură la numai şase metri depărtare de ea.

Memoră numele şi adresa de pe ecran, apoi alergă lângă arma care zăcea lângă David. Era mitraliera semiautomată

FN P90. O ridică, se duse spre David şi îi scoase rucsacul, apoi puse arma înăuntru şi rucsacul în spate.

Dinspre punte se auzi un pârâit puternic, ca şi cum mare parte din navă s-ar fi prăbuşit – se întoarse şi se îndreptă spre puntea de comandă. Jet forţă o uşă laterală înţepenită, trăgând cu amândouă mâinile, până când reuşi să o deschidă. Păşi, privind peste balustradă, apoi se aruncă, fără nicio ezitare, în aerul nopţii. Trupul ei descrise un arc, trecând foarte aproape de structura inferioară, şi plonjă în apă aproape fără zgomot.

Capitolul 33

Dimensiunile masive ale vasului obturară plonjarea ei. Când ieşi la suprafaţă, flacăra furioasă şi mistuitoare a focului ilumina noaptea şi crea un dans straniu când se reflecta în valurile portului.

Jet se apropie cu mişcări line de frânghia care ancora vasul în partea din faţă, în stil mediteranean, cu prova îndreptată spre intrarea în port. Pupa iahtului se afla la aproape o sută de metri distanţă faţă de doc. Când ajunse lângă frânghie, simţi echipamentul de scufundări, geanta cu masca şi labele de înot lăsate de David. Se legănau aproape de suprafaţa apei. Scoase rucsacul şi deschise rapid valva de aer pentru a curăţa regulatorul. Aruncând o privire spre debarcader, îşi ataşă hamurile peste piept. Agăţă şi rucsacul, apoi se asigură că este prins bine.

Trecu breteaua măştii peste cap, aruncând o ultimă privire spre chei. Geanta lui David, acum nefolositoare, se scufunda în adâncuri. Samuel era în apropierea apei şi privea împreună cu ceilalţi cum este înghiţit vasul de flăcări. Era înfăşurat într-o pătură şi părea năucit. Un membru al echipajului îl descoperise la timp. Jet îşi permise un zâmbet trist, apoi îşi aşeză masca pe ochi şi porni înot spre intrarea în port.

Ghetele îi îngreunau avansul, dar reuşi să parcurgă cei aproape o sută patruzeci de metri până la stâncile de la intrarea în port, ajutându-se doar de braţe. Valurile se ridicau şi se retrăgeau, lovindu-se de dig. Distinse cu greu în întuneric scuterul acvatic care o aştepta legat de un cârlig vechi din fier înfipt în peretele digului.

Se ridică şi îl încălecă, aruncă echipamentul pentru scufundări în apă, nu înainte de a recupera rucsacul, şi apăsă butonul de pornire cu degetul mare. Motorul puternic prinse viaţă. Jet desprinse cablul de ancorare, acceleră şi silueta suplă a scuterului acvatic porni, săltând peste valuri.

Pe măsură ce prindea viteză, apa era pulverizată în

lături. Ajunse să spintece valurile cu peste nouăzeci de kilometri pe oră. Când trecu prin dreptul micului oraş francez Cap d'Ail, luminile străluceau. Se îndreptă spre Saint-Jean-Cap-Ferrat, ştiind că, după ce îl va fi ocolit, va avea drum drept până la aeroportul din Nisa.

O lumină de căutare străpunse întunericul în urma ei. Se plimba pe deasupra valurilor. Jet merse către mal, înfruntând valurile şi evitând stâncile periculoase. Încercă să scape de barca de patrulă care se lansase pe urmele ei, de la plecarea din port. Pluti câteva secunde prin aer, apoi căzu înapoi pe valuri. Apăsă acceleraţia cu gândul să întreacă viteza ambarcaţiunii din Monaco.

De pe vasul de urmărire răsună o voce într-o limbă pe care Jet nu o înţelegea. Aruncă o privire către indicatorul de viteză şi observă că gonea cu peste o sută doisprezece kilometri pe oră. Era imposibil să fie ajunsă din urmă. Spera doar că va putea evita patrulele franceze, ca să ajungă la aeroport în timp util şi să-l oprească pe Grigenko. Şansele erau mici, dar doar pe ele se putea baza.

Începu să facă manevre de evitare pentru a fi mai greu de depistat; în acelaşi timp, se apleca în faţă pentru a-şi diminua silueta. Ştia că nu va putea întrece un elicopter, dacă ei ar fi fost atât de rapizi încât să ridice unul în aer, dar era întuneric şi, atâta vreme cât reuşea să nu intre în raza de acţiune a bărcilor, avea o şansă.

Imediat ce ocoli oraşul Saint-Jean-Cap-Ferrat, Nisa se dezvălui în faţa ochilor ei ca un câmp de lumină. În depărtare se zărea aeroportul care strălucea la malul mări, spre celălalt capăt al oraşului. Valurile erau mai mari şi o încetineau, însă îi frânau şi mai mult pe cei aflaţi în barca de pe urmele ei. Privi în urmă şi văzu că renunţaseră – cel mai probabil, patrula din Monaco luase legătura prin radio cu partea franceză, lăsând problema în mâinile lor.

Aeroportul se afla la doar opt kilometri distanţă şi strălucitoarele sale lumini se puteau vedea reflectând în apă. La viteza pe care o avea, putea ajunge în maximum şapte minute. Întrebarea se punea dacă sosea la timp ca

să-l oprească pe Grigenko. Acesta putea să decoleze în orice moment cu aeronava sa personalizată *Gulfstream* G-550, cu destinaţia Omaha. Ţinta lui era, fără îndoială, Hannah. Înţelese că aceasta era o duşmănie de sânge, o răzbunare personală, iar ruşii luau aceste duşmănii în serios – Grigenko ar fi pârjolit pământul în căutarea tuturor apropiaţilor ei, şi cea mai apropiată era fiica ei, Hannah.

Strânse din ochi şi îşi şterse apa sărată de pe faţă. Văzu luminile intermitente ale unei bărci de patrulă a poliţiei franceze. Clipeau în depărtare, venind către ea dinspre capătul îndepărtat al portului, lângă aeroport.

Era sigură că n-avea cum să treacă fără să fie interceptată.

Va trebui să tragă la mal şi să încerce să fure o maşină.

Jet schimbă direcţia, îndreptându-se spre ţărm. Câteva minute mai târziu, zbura peste valuri, apoi alunecă pe pietrişul plajei. Ajunsă pe uscat, porni în goană, de teamă să nu dea peste echipajele de poliţie alertate odată cu localizarea poziţiei ei. Traficul pe aleea laterală era încă aglomerat şi, în timp ce alerga de-a lungul benzii care ducea spre promenadă, era atentă să identifice rapid o oportunitate. O doamnă care plimba un câine de rasă pomeranian făcu un pas înapoi la vederea ei. Apa îmbibată în costumul de piele picura abundent pe lângă ea, lăsând urme la fiecare pas al botinelor cu toc cui. Jet îi aruncă o privire de nebun şi făcu „bau!”

Femeia aproape leşină.

Văzu un bărbat care împingea o motocicletă veche BMW, pregătindu-se să o încalece. Fără să stea pe gânduri, Jet alergă spre el şi îi smulse ghidonul, împingându-l pe trotuar; omul începu să strige la ea. Jet îşi duse piciorul peste şa, tură motorul şi porni. Acceleră şi ţâşni în noapte printre două maşini în mers. Vântul o izbea din faţă în timp ce făcea slalom printre maşinile mai lente, uscând apa sărată din părul şi hainele ei. Câteva claxoane sunară când trecu pe culoarea roşie a semaforului. Evită la milimetru o berlină, pentru ca apoi să urce pe trotuar

pentru a ocoli un taxi care oprise să preia un client.

La o stradă în urma ei, porniră sirenele unui echipaj de poliţie care o urmărea. Privi în spate şi văzu girofarul deasupra maşinii. Ţâşni, ocolind băncile de pe trotuar. Gonea pe aleea pietonală. În momentul în care viră pe o străduţă adiacentă şi se făcu nevăzută, sirenele maşinii aflate pe urmele ei încă se auzeau.

Două minute mai târziu, oprea pe strada care înconjura aeroportul. Tură din nou motorul, forţând motocicleta la maximum. Se apropie de capătul pistei de decolare şi recunoscu silueta inconfundabilă a aeronavei ruseşti, aflată lângă una dintre clădirile joase ale aeroportului. Era terminalul pentru aeronave private. Inima i se strânse când văzu că luminile de semnalizare sunt aprinse – părea că este pregătit pentru decolare.

Jet opri lângă una din porţile de acces. Paznicii rămaseră cu gura căscată; părea o walkirie îmbrăcată în piele, pe o motocicletă de epocă. Jet identifică o posibilitate să treacă prin spaţiul de aproape un metru dintre barieră şi gard. Cum oamenii încă o priveau încremeniţi, Jet acceleră şi trecu ca vântul pe lângă ei, intrând pe terenul aeroportului. Strigară după ea, dar Jet ignoră avertismentele, gonind către vehiculele utilitare parcate la una dintre marginile terminalului. Nelinişte ei crescu când văzu uşa avionului închizându-se şi cum acesta se îndrepta către pista de decolare.

Un camion utilitar trecea prin faţa ei, la aproape o sută de metri, având o scară de pasageri mobilă încărcată pe platformă. Se grăbi spre el, îl depăşi şi îi tăie calea, forţându-l să oprească. Dintr-o singură mişcare, întinse mâna către rucsac, desfăcu fermoarul şi scoase arma semiautomată, pe care o îndreptă spre şofer.

— Ieşi! Acum! Nu mă face să te împuşc, spuse ea în limba franceză.

Speriat, omul ridică mâinile şi se conformă în grabă. Jet sări la volan, băgă în viteză şi apăsă pedala acceleraţiei la maximum. Vehiculul greoi ţâşni cu un huruit, lăsându-l în urmă pe lucrătorul uluit, cu mâinile încă ridicate, care se

străduia să înţeleagă ce se întâmpla.

★

Pilotul zâmbi când primi aprobarea de decolare din partea turnului. Aruncă o privire spre panourile de comandă, se aplecă apoi, comută staţia pe modul transmisie şi confirmă. Erau programaţi pentru decolare primii şi aveau să-şi ia zborul în câteva minute.

Grigenko era aşezat confortabil pe scaunul rabatat, cu picioarele întinse pe suportul pentru picioare şi cu un pahar de votcă în mână. Oleg privea pe fereastră terminalul, contemplând absent.

— Am primit aprobarea pentru decolare, domnule. Vă rog să vă puneţi centurile. Vom zbura în curând.

Pe un televizor cu ecranul mare, agăţat de peretele despărţitor, apăru o hartă pe care era trasată o linie roşie ce indica zborul lor către Statele Unite ale Americii.

Grigenko luă telecomanda de pe braţul scaunului său şi schimbă canalele, căutând un post TV care să transmită în direct incidentul din portul Monaco. Mult iubitul său iaht *Petrushka* era în flăcări şi părea că avea să fie mistuit complet. Vocea agitată a crainicului prezentă nişte date privind costurile ambarcaţiunii, trecând apoi la o descriere atentă a discretului oligarh care o deţinuse.

— Compania de asigurări o să se oftice, nu-i aşa? spuse Grigenko, cu un râs nemilos, sorbind din nou din pahar.

Oleg zâmbi de complezenţă.

Grigenko aruncă o privire pe fereastră, atras de o mişcare obişnuită. *E doar un vehicul utilitar.*

— După ce decolăm, vreau să mă odihnesc puţin. A fost o zi lungă, spuse el, în timp ce căsca şi îşi întinse braţele deasupra capului. Apăsă un buton din comenzile încastrate în braţul fotoliului şi ferestrele începură să se acopere, împiedicând luminile pistei să pătrundă.

Pilotul manevră avionul, crescând puterea motoarelor în momentul în care aeronava începu să parcurgă distanţa pentru decolare. Avansă încet, apoi acceleră. Pilotul fu împins pe spătarul scaunului.

Copilotul văzu camionul venind către ei cu o secundă

înainte să-l observe şi pilotul.

— Ce naiba crede că face? Pleacă! Du-te de aici, idiotule! Decolăm! spuse pilotul, gesticulând cu mâna în dreptul ferestrei. Îl vezi pe imbecilul ăsta? Cred că e bea…

Camionul schimbă brusc direcţia, virând spre avion. Copilotul ţipă în momentul în care scara de pe platforma camionului atinse aripa dreaptă a aeronavei, desprinzându-i vârful şi dezechilibrând avionul. Pilotul opri alimentarea şi încercă din răsputeri să menţină direcţia, dar mergea prea repede; era lovit la aproape o sută şaizeci de kilometri pe oră. Lichidul hidraulic începu să se scurgă din aripa lovită pe pistă şi o dâră de scântei însoţea avionul care încerca să controleze derapajul. Un fragment din aripa ruptă ricoşă de pe pistă în motorul din spate, de pe partea stângă. Fumul izbucni imediat la trecerea bucăţii de metal printre lamele turbinei. Se aprinse o lampă de avertizare pe tabloul de pe bord, apoi motorul se opri. Avionul încetini şi scânteile aprinseră lichidul care continua să se scurgă din aripă şi din fuzelaj.

— Ce naiba! zbieră Grigenko din cabină, când avionul îşi pierdu direcţia. Paharul îi zbură din mână, spărgându-se de pereţii din lemn de nuc ce decorau interiorul.

Aeronava se înclină atât de mult, încât le întoarse stomacurile pe dos. Apoi se roti foarte lent în sensul opus, pentru ca, într-un final, să revină înapoi pe roţi. Frânarea tensionase centura de siguranţă care-l ţinuse în scaun.

Preţ de câteva momente, ţiuitul alarmelor era singurul sunet care se auzea în cabină. Apoi încetară. Pilotul ieşi din carlingă, vizibil panicat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Grigenko, în timp ce pilotul acţiona maneta de urgenţă pentru a coborî scările fuzelajului.

— Am fost loviţi de un camion. Trebuie să evacuăm avionul. Avem rezervorul plin, lichidul hidraulic s-a aprins şi unul dintre motoare este avariat. Trebuie să ne mişcăm acum, spuse el, deschizând uşa.

Grigenko privi spre Oleg.

— Pregăteşte-ţi arma! Mai ai una? se răsti el.

Oleg încuviinţă, scoase un pistol mic din tocul de la gleznă şi i-l înmână şefului său.

— Mişcă-te!

Oleg se ridică şi merse spre uşă, cu Grigenko venind în urma lui. Pilotul şi copilotul coborâseră şi, după ce aruncară o privire pentru a evalua nivelul dezastrului, se lansară într-o adevărată cursă pentru a se distanţa cât mai mult de aeronavă. Aceasta stătea să explodeze.

Garda sa personală păşi afară cu pistolul pregătit. Ajunsese la jumătatea scării când îi apăru pe frunte un punct roşu de lumină. Ezită, părând să simtă că ceva nu e în regulă, apoi craniul îi fu pulverizat.

Jet stătea pe pistă, la o sută treizeci de metri în faţa avionului. Avea poziţia clasică de tragere, cu picioarele depărtate şi cu arma P90 îndreptată spre avionul *Gulfstream.* Luminile roşii de urgenţă ale camionului o înconjurau cu o aură stranie.

Grigenko ieşi din avion şi se pomeni cu trupul omului său de pază căzându-i în braţe. Miji ochii, încercând să-şi vadă atacatorul. Apoi ochii i se măriră din cauza surprizei; o văzu pe Jet în mijlocul pistei, încadrată de lumina puternică şi albă a farurilor camionului.

Ea aşteptă. El împinse trupul lui Oleg pe scări, apoi sări peste acesta şi ajunse la sol. Înjură, ridică pistolul şi trase două focuri înspre ea. De la distanţa aceea, n-avea nicio şansă. O ştiau amândoi.

Lichidul aprins se prelingea de pe motorul avariat şi acoperea în întregime aripa avionului. Era doar o chestiune de timp până ce combustibilul avea să explodeze.

Jet ţinti şi trase. Fluierul piciorului lui Grigenko se făcu ţăndări. Prăbuşit pe pistă, el continuă să tragă, dar toate gloanţele îşi ratară ţinta, ajungând la distanţă de ea.

Grigenko încercă să se sprijine cu mâinile în cădere şi îşi zdreli pielea palmelor. Se ridică greoi într-un genunchi şi privi de-a lungul ţevii pistolului, într-o încercare de a-şi îmbunătăţi tragerea.

— Căţea! O să te o… zbieră el.

Apoi o flamă portocalie orbitoare trezi noaptea. Avionul explodă într-o bilă uriaşă de foc.

Jet se întoarse şi începu să alerge către camion, încercând să se retragă din calea flăcărilor, dar suflul detunăturii o aruncă la pământ. Se rostogoli până se adăposti sub camion, iar valul fierbinte trecu pe deasupra ei. Îşi ţinu respiraţia, pentru ca aerul încins să nu-i ardă plămânii. Ţinu ochii închişi şi auzi cum îi sfârâie părul încă umed. Apoi explozia se estompă şi căldura mistuitoare scăzu.

Îşi şterse funinginea de pe faţă, se târî afară de sub camion şi privi către epava în flăcări. Bucăţi din avion erau împrăştiate pe o distanţă destul de mare; avionul era aproape de nerecunoscut. Rămăşiţele carbonizate ale lui Grigenko sfârâiau pe pistă sub forma unei grămezi indefinite de oase, înfipte la întâmplare în bucăţi de carne ce ardeau mocnit.

În timp ce contempla infernul, o picătură de transpiraţie i se scurse pe obraz, lăsând o urmă clară pe faţa ei murdară. Mai aruncă o ultimă privire către locul în care rusul îşi găsise sfârşitul, apoi se întoarse şi o porni către camion. Pe fundal se auzea sunetul slab al sirenelor de la maşinile pompierilor şi de la ambulanţe. Veneau din capătul opus al terenului.

Epilog

Doi băieţei chicoteau veseli şi se alergau unul pe altul în jurul scaunelor din sala de aşteptare a terminalului de plecări din aeroportul Charles de Gaulle, aflat lângă Paris. Unul dintre băieţi strângea în mână, cu putere, un avion din plastic albastru şi îşi necăjea frăţiorul mai mic, scoţând sunete *vrum, vrum* şi plimbând jucăria pe deasupra capului lui, unde acesta nu putea s-o ajungă.

Mama lor ostenită îşi ridică ochii de la revista pe care se uita şi îi privi dezaprobator, apoi îi strigă să vină la locurile lor. Genţile de voiaj împrejmuiau scaunul pe care era aşezată ca vagoanele unui tren. Băieţii îşi continuară joaca, ignorând-o, iar femeia oftă neputincioasă, căutându-şi din priviri soţul care venea dinspre baie.

— Te rog, Steve, ai putea să stăpâneşti copiii? Mă înnebunesc, spuse ea tare, accentuând ultimul cuvânt şi cu un ton plângăreţ, în care mocnea iritarea.

Steve se îndreptă către băiatul mai mare. Îl luă pe după umeri şi îl trase aproape, şoptindu-i ceva la ureche. Băiatul încuviinţă din cap şi-i dădu fratelui mai mic jucăria. Steve merse spre soţie, cu copiii pe urmele lui. Cel mic îi dădu o palmă peste cap celui mare, atrăgând inevitabil un răspuns – o lovitură fără prea mare tragere de inimă. În clipa următoare se încăierau pe podea, iar ţipetele lor atrăgeau priviri dezaprobatoare din partea călătorilor aflaţi în preajmă. Steve păru învins şi neajutorat, aşa că mama trânti revista pe scaun şi mărşălui către băieţi. Îi despărţi şi le administră morala cuvenită, ţinându-i pe fiecare de câte o parte.

De lângă automatul de cafea, aflat lângă zona de aşteptare, o tânără femeie cu părul negru şi o coafură modernă urmărise scena, ascunzându-şi cu greu zâmbetul.

În difuzoare se făcu auzită o voce distorsionată de femeie, anunţând că era deschisă îmbarcarea zborului patruzeci şi unu cu destinaţia Chicago. Vorbi mai întâi în limba franceză, apoi într-o engleză stricată. Pasagerii

însoţiţi de copii mici erau invitaţi să se prezinte primii la îmbarcare. Urmau călătorii de la clasa întâi, apoi restul.

Jet îşi ridică geanta încăpătoare pe umăr, sorbi ultimele picături de cafea şi aruncă paharul la gunoi. Se apropie de ghişeu, trăgând după ea pe roţi încă o geantă mică de voiaj.

— Bună ziua! Cu ce vă pot ajuta? întrebă funcţionara într-o engleză cu un accent puternic.

— Sunt aici pentru îmbarcare. Zborul meu are două ore întârziere şi vreau să ştiu dacă voi reuşi să ajung la timp pentru a prinde zborul de legătură din Chicago, spuse ea în limba franceză.

Femeia îi luă biletul şi introduse un şir lung de caractere, apoi tastă pentru a corecta ceva greşit. Degetele i se mişcau cu dexteritate pe deasupra tastaturii. În cele din urmă, apăsă tasta enter, apoi privi rezultatul de pe ecran. Avea o faţă preocupată.

— Mmm! Da, va fi cam din scurt, dar ar trebui să reuşiţi să prindeţi zborul de legătură. Aveţi bagaj de cală?

— Nu! Doar de mână.

— Atunci, aş spune că n-aveţi de ce să vă faceţi griji. Presupunând că nu vor apărea întârzieri la controlul vamal, ar trebui să ajungeţi la timp pentru zborul către Omaha. Veţi avea o jumătate de oră la dispoziţie.

— Mulţumesc.

Jet se îndreptă către poarta de îmbarcare, trecu de ultimul control, apoi traversă tunelul către avion. Însoţitoarea de zbor o întâmpină la urcare, îi privi cartea de îmbarcare şi îi indică partea stângă.

— Clasa întâi este chiar aici. Aveţi locul A2, lângă fereastră.

Jet îşi puse genţile în compartimentul pentru bagaje şi se aşeză mulţumită pe scaunul încăpător. Era uşurată că părăseşte Franţa. În ziua precedentă intrase în cazinou şi îşi ceruse câştigurile; le încasase şi nimeni nu clipise – i se părea normal să părăsească localul cu aproape trei sute de mii de dolari. Conducerea cazinoului îi oferise un agent de pază care să o însoţească până la bancă, însă ea refuzase

politicos.

Ziarele erau pline de relatări despre focurile de armă de pe vas, despre incendiu, precum şi despre explozia pe aeroportul din Nisa, soldată cu moartea tragică a unuia dintre cei mai enigmatici oligarhi ruşi. Cu excepţia câtorva declaraţii confuze şi contradictorii ale unor lucrători din personalul aeroportului, nimic nu stabilea vreo legătură între ea şi incidentele petrecute. Patruzeci şi opt de ore încercă să nu iasă în evidenţă. Apoi îşi vopsise părul şi putu să îşi rezerve fără probleme un bilet către Statele Unite.

Zgomotele celorlalţi pasageri care se îmbarcau o linişteau; totul părea real şi peste câteva minute se va afla în drum spre fiica ei – fiica pe care nu o cunoscuse; era o parte din ea care fusese smulsă şi îndepărtată drept pedeapsă pentru o crimă pe care nici măcar nu o cunoştea. Întreaga poveste părea incredibilă. Încă o năucea. Uneori, impactul evenimentelor pe care le trăise cu o săptămână în urmă revenea neaşteptat, cu forţa brută a unei traume.

Trădarea lui David încă o tulbura într-un mod devastator, chiar dacă îi înţelegea motivele în aceeaşi măsură. Indiferent cât de atentă ar fi fost, nu va putea niciodată să scape cu totul de trecutul ei, iar asta însemna că va exista oricând riscul ca un duşman neaşteptat să apară, cum se întâmplase cu rusul. În plus, recunoştea că ea însăşi îi spusese de nenumărate ori că nu ar fi o mamă bună, dat fiind trecutul ei.

Cu toate acestea…

Deşi Jet înţelegea logica din spatele deciziei şi ştia că personalitatea lui David îi impusese să aibă control asupra oricărui lucru cu care venea în contact… simţea că o parte din ea murise odată cu confesiunea lui, la fel cum o parte din ea murise odată cu el.

Contradicţiile erau uriaşe. Jet nu ştia dacă va reuşi vreodată să le împace.

Uneori, îşi amintea de David şi de ultimele lor zile petrecute împreună. Alteori, un viitor nou părea posibil prin puterea lor. Gândul o strivea aşa cum nimic nu reuşise

să o facă până atunci.

Cum era posibil să iubeşti şi să urăşti pe cineva în acelaşi timp?

Câteodată lucrurile erau greu de înţeles. Viaţa avea părţile ei tulburi. Trebuia să meargă înainte, să-şi îngrijească rănile şi să-şi arate cicatricele – pe unele cu mândrie, pe altele cu regret. Singurul lucru pe care-l ştia cu certitudine era că nimeni nu scăpa cu viaţă.

Un mesaj înregistrat se auzi în difuzoare. Le cerea pasagerilor să privească pe ecran. Apoi, jovialii însoţitori de bord, cu zâmbetul pe buze, le prezentară măsurile de urgenţă pentru situaţia în care s-ar fi prăbuşit în ocean cu peste nouă sute cincizeci de kilometri pe oră. Jet îşi reglă scaunul într-o poziţie confortabilă şi îşi întoarse privirea spre geam. Era o lume pe care n-o înţelegea şi căreia nu simţea că-i aparţine.

În timp ce echipajul de bord finaliza pregătirile de zbor, avionul greoi rulă până la marginea pistei. Îşi ocupară locurile, apoi vocea sigură a căpitanului anunţă că erau gata de decolare. După câteva secunde, avionul prinse viteză, apoi miracolele fizicii intrară în acţiune şi roţile gigantice ale aeronavei se desprinseră de la sol, lăsându-l să se înalţe spre cerul cald al primăverii.

Jet era tot ceea ce Maya nu fusese. Era la polul opus, nelăsând pic de loc slăbiciunilor, sensibilității sau compasiunii. Jet era încarnarea asasinului perfect, mâna iute a răzbunării, întâlnirea mortală căreia nimeni nu îi scăpa cu viață. Era o fantasmă, era intangibilă, era „doamna cu coasa", o adevărată mașină de ucis, venerată în șoaptă chiar și în cercul elitist din care făcea parte.

„Russell Blake scrie la intensitate maximă
și cu o forță care pulsează. Săriți și îmbarcați-vă
într-o călătorie fără oprire!"
SCOTT NICHOLSON, autor

„Blake, cu ce are mai bun!"
STEVEN KONKOLY, autor

ISBN 978-606-290-5